

Ліягона

Виступи з генеральної конференції

Оголошено про п'ять
нових храмів

Покликано шість
нових сімдесятників
і генеральне
президентство
Товариства допомоги

ЖИВИЙ ХРИСТОС

СВІДЧЕННЯ АПОСТОЛІВ

ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Святкуючи двохтисячний день народження Ісуса Христа, ми складаємо свідчення про реальність Його незрівнянного життя і безмежну добротність Його великої спокутної жертви. Жодна інша людина не мала такого глибокого впливу на всіх, хто жив і буде жити на землі.

Він був Великим Єговою Старого Завіту і Месією Нового. Під проводом Свого Батька Він створив землю. “Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього” (Іоанн 1:3). Будучи безгрішним, Він охрестився, аби виповнити усю правду. Він “ходив, . . . добро чинячи” (Дії 10:38), але Його зневажали за це. Його євангелія була посланням миру і доброї волі. Він закликав усіх наслідувати Його приклад. Він ходив шляхами Палестини, зцілюючи хворих, даючи сліпим зір і воскрешаючи мертвих. Він навчав істинам вічності, реальності нашого доземного існування, меті нашого земного життя і можливостям, відкритим для Божих синів і дочок у житті прийдешньому.

Він ввів причастя як нагадування про Свою велику спокутну жертву. Його було схоплено і засуджено на підставі облудних звинувачень, визнано винним, аби задовольнити натовп, і вироком для Нього була смерть на Голгофському хресті. Він віддав Своє життя, аби спокутувати гріхи всього людства. Він приніс великий вікарний дар заради всіх жителів землі.

Ми урочисто свідчимо, що Його життя, яке є головною подією людської історії, не почалося у Віфліемі і не закінчилося на Череповищі. Він був Першонародженим від Батька, Єдинонародженим Сином у плоті, Викупителем світу.

Він воскрес з могили, щоб стати “первістком серед покійних” (1 Коринтянам 15:20). Як воскреслий Господь, Він відвідав тих, кого любив за життя. Він також священнослужив серед Своїх “інших овець” (Іоанн 10:16) у давній Америці. У наші часи Він та Його Батько явилися юнакові Джозефу Сміту, відкривши

обіцяний з давніх давен “розподіл повноти часів” (Ефесянам 1:10).

Пророк Джозеф написав про Живого Христа: “Його очі були наче полум’я вогню; волосся на Його голові було біле, наче чистий сніг; Його обличчя сяяло сильніше за сонце, а Його голос був немов шум великих вод, а саме голос Єгови, який промовив:

“Я перший і останній; Я той, хто живе, Я той, кого було вбито; Я ваш заступник перед Батьком” (див. УЗ 110:3–4).

Пророк також проголосив про Нього: “І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: Що Він живе!

Бо ми бачили Його, саме праворуч від Бога; і ми чули голос, що засвідчив, що Він є Єдинонародженим від Батька—

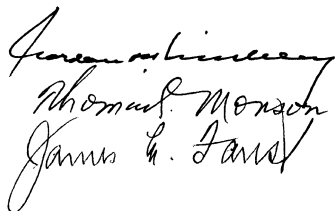
Що Ним, і через Нього, і від Нього світи є та було створено, і жителі їхні є синами й дочками, народженими Богови” (див. УЗ 76:22–24).

Ми проголошуємо урочистими словами, що Його священство і Його Церкву було відновлено на землі—“на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос” (Ефесянам 2:20).

Ми свідчимо, що одного дня Він повернеться на землю. “І з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло” (Ісаїя 40:5). Він правитиме як Цар над царями і царюватиме як Господь над панами, і кожне коліно вклониться, і кожний язик сповідається перед Ним. Кожен з нас стане перед Ним, і Він судитиме нас згідно з нашими діяннями і прагненнями наших сердець.

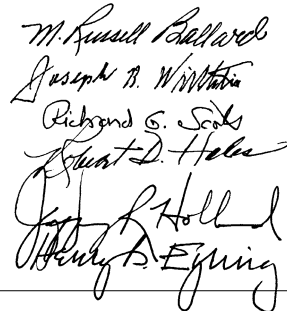
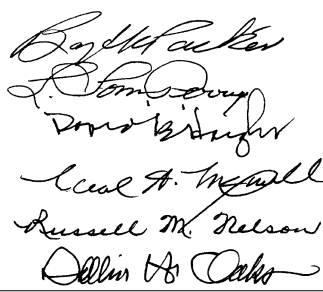
Ми свідчимо, як Його законно висвячені апостоли,— що Ісус є Живим Христом, безсмертним Сином Бога. Він—великий Цар Еммануїл, який сьогодні стоїть праворуч Свого Батька. Він є світлом, життям і надією світу. Його шляхом є шлях, що веде до щастя в цьому житті і вічного життя у світі прийдешньому. Ми дякуємо Богови за незрівнянний дар Його божественного Сина!

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

1 січня 2000 року

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ

Загальні збори для жінок

- 6 **Покладайся на Господа і не відхиляйся**
Бонні Х. Кордон
- 9 **Велич святості**
Керол Ф. Мак-Конкі
- 12 **Надійні жінки**
Лінда К. Бертон
- 15 **“Зоставляю вам мир”**
Президент Генрі Б. Айрінг

Суботня ранкова сесія

- 19 **Збирання Божої сім'ї**
Президент Генрі Б. Айрінг
- 23 **Його рука, що спрямовує щодня**
М. Джозеф Бро
- 26 **Славетний план нашого Батька**
Старійшина Везерфорд Т. Клейтон
- 29 **Наш Пастир Добрий**
Старійшина Дейл Г. Ренлунд
- 33 **Покладайся на Бога не сумніваючись**
Старійшина Уліссес Соарес
- 36 **Яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого**
Старійшина Марк А. Брегг
- 39 **Прикликати силу Ісуса Христа в наше життя**
Президент Рассел М. Нельсон

Суботня післяобідня сесія

- 43 **Підтримка церковних чинів**
Президент Дітер Ф. Ухтгорф
- 45 **Звіт Аудиторського відділу Церкви за 2016 рік**
Кевін Р. Джергенсен
- 45 **Статистичний звіт за 2016 рік**
Брук П. Хейлз
- 46 **Стати учнем нашого Господа Ісуса Христа**
Старійшина Роберт Д. Хейлз
- 49 **Співані та неспівані пісні**
Старійшина Джеффри Р. Холланг
- 52 **Бути внутрішньо сильними і цілком віддаватися**
Старійшина Гарі Б. Сабін
- 55 **Мова євангелії**
Старійшина Валері В. Кордон
- 58 **Подолати світ**
Старійшина Ніл Л. Андерсен
- 62 **Повернутися і отримати**
Старійшина М. Рассел Баллард

Загальна сесія священства

- 66 **Доброта, милосердя і любов**
Президент Томас С. Монсон
- 67 **Покликані до роботи**
Старійшина Девід А. Беднар
- 75 **Підготуйте путь**
Єпископ Джеральд Коссе
- 78 **Хто між вами найбільший**
Президент Дітер Ф. Ухтгорф
- 82 **“Іди зі Мною”**
Президент Генрі Б. Айрінг

Недільна ранкова сесія

- 86 **Сила Книги Мормона**
Президент Томас С. Монсон
- 87 **Покоління, що протистоїть гріху**
Джой Д. Джоунс
- 90 **Не озирайся навколо, дивись вгору!**
Старійшина Йон Гван Чої
- 93 **Хай нас Дух Святий веде**
Старійшина Рональд А. Разбанг
- 97 **Зробіть усе те, що Він вам скаже!**
Старійшина Л. Уїтні Клейтон
- 100 **Божество і план спасіння**
Старійшина Даллін Х. Оукс
- 104 **Досконала любов проганяє страх геть**
Президент Дітер Ф. Ухтгорф

Недільна післяобідня сесія

- 108 **Голос попередження**
Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
- 112 **Друзям і зацікавленим Церквою**
Старійшина Хоакін Е. Коста
- 114 **Ісус же поглянув на нього з любов'ю**
Старійшина С. Марк Палмер
- 117 **Як вам допомагає Святий Дух?**
Старійшина Гарі Е. Стівенсон
- 121 **Життя ж вічне**
Старійшина С. Скотт Гроу
- 124 **Щоб наше світло могло бути прапором для народів**
Старійшина Бенхамін Де Ойос
- 127 **Фундаменти віри**
Старійшина Квентін Л. Кук
- 72 **Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів**
- 132 **Вони виступали перед нами: Як зробити конференцію частиною нашого життя**
- 134 **Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції**
- 135 **Церковні новини**

187-а річна генеральна конференція

Загальні збори для жінок, суботня вечірня сесія, 25 березня 2017 р.

Веде сесію: Бонні Л. Оскарсон.

Вступна молитва: Робін Бонхем.

Заключна молитва: Елізабет Роуз.

Музичний супровід: хор сестер Товариства допомоги Університету Бригама Янга; диригент—Джин Епплоні; органіст—Лінда Маргеттс: “Прийди о Цар царів”, *Гімни*, № 23, ар. Забріскі, опубліковано Holy Sheet Music; “Спасителя любов”, *Збірник дитячих пісень*, с. 42, ар. Мерфі; “Ти, Єгово, нас веде”, *Гімни*, № 34; “Я знаю, Він любить мене”, *Збірник дитячих пісень*, с. 16, ар. Стахелі.

Суботня ранкова загальна сесія, 1 квітня 2017 р.

Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.

Вступна молитва: Старійшина Кім Б. Кларк.

Заключна молитва: Старійшина Хорхе Ф.

Себаллос. Музичний супровід: Хор Скинії;

диригенти—Мек Уілберг і Райян Мерфі;

органісти—Клей Крістенсен і Річард

Елліот: “Вже настає ранковий час”, *Гімни*,

№ 1; “Let Zion in Her Beauty Rise” (“Хай

підведеться Сіон в своїй красі”), *Нутнс*,

по. 41, ар. Кейзен, опубліковано Джекмен;

“Правду чини!”, *Гімни*, № 142; “Славте

свого Творця!”, *Гімни*, № 25; “Вчіть мене

в Божій любові ходити”, *Гімни*, № 192,

ар. Уілберг; “Господь—наш Бог і Цар!”,

Гімни, № 27, ар. Мерфі.

Суботня післяобідня загальна сесія, 1 квітня 2017 р.

Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.

Вступна молитва: Старійшина Вон Г. Кітч.

Заклучна молитва: Старійшина Уго

Монтойа. Музичний супровід: зведений

хор сімей з колів у Тремонтоні, Гарленді

та Філдінгу, шт. Юта; диригент—Джессіка

Лі Гілберт, органіст—Бонні Гудліфф:

“Небесами стане дім”, *Гімни*, № 182,

ар. Бастіан; попури з гімнів: “Я Божее дитя”,

Гімни, № 186, та “How Will They Know?”

(“Як їм дізнатись?”), *Children’s Songbook*,

р. 182–185, ар. Гілберта і Молхмена; “Хай

віра вас веде у світ”, *Гімни*, № 152; “Молит-

ва дитини”, *Збірник дитячих пісень*, с. 6,

ар. Перрі, опубліковано Джекмен.

Суботня вечірня сесія священства, 1 квітня 2017 р.

Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.

Вступна молитва: Старійшина Верн П.

Стенфілл. Заклучна молитва: старійшина

Карлос А. Годой. Музичний супровід: хор

носіїв священства з колів неодруженої

молоді у Холледей та Мюррей, шт. Юта;

диригент—Бретт Тейлор; органіст—Ендрю

Унсворт: “Вперед, брати, вперед!” (чоло-

віки), *Гімни*, № 198, ар. Стахелі, опублі-

ковано Джекмен; “Народився між ягнят”,

Гімни, № 112, ар. Ріпплінгер, опубліковано

Джекмен; “Спокутар Ізраїля”, *Гімни*, № 5;

“Гей, Ізраїлю, вставай”, *Гімни*, № 158,

ар. Кейзен, опубліковано Джекмен.

Недільна ранкова загальна сесія, 2 квітня 2017 р.

Веде: Президент Генрі Б. Айрінг.

Вступна молитва: Ніл Ф. Мерріотт.

Заклучна молитва: Старійшина Річард Дж.

Мейнз. Музичний супровід: Хор Скинії;

диригент—Мек Уілберг; органісти—Річард

Елліот та Ендрю Унсворт: “Вперед, святі, з

надією в душі”, *Гімни*, № 33; “Радіймо всім

серцем”, *Гімни*, № 3, ар. Уілберга; “Тут

любов живе”, *Збірник дитячих пісень*,

с. 102, ар. Кардона; “Діти Божі, йдіть до

нас”, *Гімни*, № 22; “Любі діти, Бог—ваш

Батько”, *Гімни*, № 20, ар. Уілберга; “Стоїть

гора Сіон!”, *Гімни*, № 4.

Недільна післяобідня загальна сесія, 2 квітня 2017 р.

Веде: Президент Дітер Ф. Ухтдорф.

Вступна молитва: Старійшина Едуардо

Гаваррет. Заклучна молитва: старійшина

Маркос А. Айдукайтіс. Музичний супровід:

Хор Скинії; диригенти—Мек Уілберг та

Райян Мерфі; органісти—Лінда Маргеттс

та Бонні Гудліфф: “Come Rejoice” (“Приходь,

радій”), *Нутнс*, по. 9, ар. Мерфі; “Дай

святості більше”, *Гімни*, № 66, ар. Стахелі,

опубліковано Джекмен; “Залізний жезл”,

Гімни, № 168; “Вірність завітам”, *Гімни*,

№ 188; “Святі, вашій вірі не буде кінця”,

Гімни, № 36, ар. Уілберга.

Де знайти виступи з конференції

Щоб знайти виступи з конференції в он-лайн багатьма мовами, зайдіть на сайт conference.lds.org і виберіть мову. Виступи також наявні в мобільному застосунку Євангельська бібліотека. Як правило, через шість тижнів після закінчення генеральної конференції відео- та аудіозаписи англійською мовою також наявні в розподільчих центрах. Інформація про генеральну конференцію доступна у відповідних форматах для членів Церкви з особливими потребами на сайті disability.lds.org.

Послання для домашнього та візитного вчителювання

Будь ласка, для домашнього та візитного вчителювання вибирайте ті послання, які найкращим чином відповідають потребам тих, кого ви відвідуєте.

На обкладинці

Перша сторінка обкладинки: Фотографія Мейсона Коберлі. Остання сторінка обкладинки: Фотографія Крістіни Сміт.

Фотографії з конференції

Фотографії в Солт-Лейк-Сіті були зроблені: Коді Беллом, Джене Бінгхем, Мейсоном Коберлі, Ренді Кольтер, Уестоном Колатоном, Ешли Ларсен, Леслі Нільссон та Крістіною Сміт.

**ТРАВЕНЬ 2017 ТОМ 20 НОМЕР 5
ЛІАГОНА 14445 192**

Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Рассел М. Нельсон,
Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз,
Джеффері Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А.
Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд

Редактор: Джозеф В. Сітаті
Помічники редактора: Джеймс Б. Мартіно,
Керол Ф. Мак-Конкі

Консультанти: Брайан К. Ештон, Ренделл К. Беннетт,
Крейг А. Кардон, Шеріл А. Есплін, Крістоффер Голден,
Дуглас Д. Холмс, Ларрі Р. Лоуренс, Керол М. Стівенс

Головний директор: Річард А. Хітон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Адам С. Олсон

Помічник головного редактора: Раян Карп

Помічник з видавництва: Кремільда Амарал

Редактор: Марісса Денніс, Девід Діксон, Девід А.
Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х.
Граффо, Ларен Портер Гонт, Джон Райан Дженсен, Шарлот
Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Ерік Б. Мердок, Саллі Джонсон
Одекір, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні,
Мінді Енн Селу, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, С. Кімболл
Ботт, Томас Чайлд, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П.
Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Моой, Марк В.
Робінсон, Рейчел Сміт, Брет Тир, К. Нільс Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Колліт Небекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пігерс

Склад видавництва: Глен Едейр, Конні Боуторп Брідж,
Джулі Бурдетт, Брайан В. Двіджі, Джинні Дж. Нільсон,
Гейл Тейт Рафферті, Дерек Річардсон

Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс

Відповідальний за друк: Стівен Льюїс

Відповідальний за розповсюдження: Трой К. Веллінга

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
iahona.lds.org; поштою до *Iahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: iahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибати, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаською, маршалійською, монгольською,
німецькою, норвезькою, польською, португальською,
російською, румунською, самоанською, себуано,
словенською, суахілі, тагальською, таїянською, тайською,
тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською,
фінською, французькою, хорватською, чеською,
шведською та японською мовами. (Періодичність видання
різна в залежності від мови).

© 2017 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Надруковано в Україні.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано
інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони*
для особистого, некомерційного використання (а також
для церковних покликаних). Це право може бути скасовано
у будь-який час. Візуальні матеріали не можна копіювати,
якщо про ці обмеження зазначено у рядку з інформацією
про мистецьку роботу. Питання щодо авторського права
треба направляти до Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

ЛІАГОНА українською мовою (ISSN 1096-5173) видається
щомісяця Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150.

**Промовці за алфавітним
порядком**

Айрінг, Генрі Б., 15, 19, 82
Андерсен, Ніл Л., 58
Баллард, М. Рассел, 62
Беднар, Девід А., 67
Бертон, Лінда К., 12
Брегг, Марк А., 36
Бро, М. Джозеф, 23
Гроу, С. Скотт, 121
Де Ойос, Бенхамін, 124
Джергенсен, Кевін Р., 45
Джоунс, Джой Д., 87
Клейтон, Везерфорд Т., 26
Клейтон, Л. Уїтні, 97
Кордон, Бонні Х., 6
Кордон, Валері В., 55
Коссе, Джеральд, 75
Коста, Хоакін Е., 112
Крістофферсон, Д. Тодд, 108
Кук, Квентін Л., 127
Мак-Конкі, Керол Ф., 9
Монсон, Томас С., 66, 86
Нельсон, Рассел М., 39
Оукс, Даллін Х., 100
Палмер, С. Марк, 114
Разбанд, Рональд А., 93
Ренлунд, Дейл Г., 29
Сабін, Гарі Б., 52
Соарес, Уліссес, 33
Стівенсон, Гарі Е., 117
Ухтдорф, Дітер Ф., 43, 78, 104
Хейлз, Брук П., 45
Хейлз, Роберт Д., 46
Холланд, Джеффері Р., 49
Чої, Йон Гван, 90

Тематичний покажчик

Активність у Церкві, 36
Батьківство, 23, 55, 87, 108
Бог Батько, 6, 62, 93, 100,
104, 121
Божественна природа, 9, 87
Божество, 93, 100, 117
Вивчення Писань, 6, 23, 39,
55, 86, 121
Віра, 33, 39, 46, 49, 90,
97, 127
Генеральна конференція, 124
Гідність, 67, 93, 117, 121
Джозеф Сміт, 127
Дітям, 87, 117
Доброта, 29, 66
Довіра, 6, 33, 97
Доземне існування, 6,
26, 100
Єдність, 15, 49, 75
Жертва, 12, 23
Жінки, 12
Завіти, 9, 12, 39, 52, 58,
62, 87
Заповіді, 23, 26
Зобов'язання, 52
Зцілення, 29
Ісус Христос, 6, 9, 12, 19, 23,
26, 29, 33, 36, 39, 46, 49,
58, 62, 66, 82, 90, 93, 97,
100, 104, 108, 114, 121,
124, 127
Книга Мормона, 86, 112
Лихо, 29, 33, 39, 46, 49, 52,
90, 97, 104, 127
Любов, 29, 36, 46, 49, 66,
104, 108, 114
Милосердя, 15, 46, 66
Мир, 58
Місіонерська робота, 67,
90, 114
Молитва, 6, 121
Молодь, 19, 23, 75
Музика, 49
Навернення, 90, 112
Навчання, 87, 124

Надія, 104
Норми, 108
Підготовка, 67, 75
Підзвітність, 108
Підказки, 93, 117
План спасіння, 19, 26,
52, 62, 100, 104
Повернення до
активності, 15
Покаяння, 29, 52, 87,
112, 121
Порнографія, 55
Послух, 46, 97, 114, 121
Приклад, 55, 121
Причасні збори, 127
Причастя, 9, 15, 75, 124
Провідники Церкви, 23, 78
Провідництво, 78
Пророки, 108
Прощення, 29
Свідчення, 86
Світло Христа, 19, 36
Свобода вибору, 26
Святий Дух, 9, 15, 19, 36, 39,
87, 93, 100, 117, 127
Священство, 67, 75, 82
Сімейна історія, 19, 90, 124
Сім'я, 19, 36, 55, 62, 87
Служіння, 6, 15, 75, 78, 82
Смерть, 26
Смирнення, 15, 78
Сотворіння, 26, 100
Співчуття, 29
Спокута, 6, 9, 19, 26, 29,
39, 62
Страх, 104
Суботній день, 55, 58, 124
Суетність, 58
Традиції, 55
Учнівство, 12, 39, 46, 49, 52,
58, 78, 87
Храмова робота, 19, 36,
90, 124
Церковні покликання, 78
Цілі, 62

Ключові моменти 187-ї річної генеральної конференції

Раз на шість місяців ми збираємося, щоб почути слово Бога від сучасних пророків і натхненних провідників Церкви. Мільйони людей по всьому світу зібралися разом в домішках або в каплицях, в різних часових поясах, спілкуючись різними мовами, дивлячись на екрани різних розмірів.

Та генеральна конференція—це більше ніж подія. Це захід, який може тривати стільки, скільки ми забажаємо. Конференція—це те, що ми вивчаємо, з чого навчаємося і чим живемо.

Щоб допомогти вам краще відчувати конференцію, ми намагаємося відтворити дух події у цьому випуску, який виходить раз на шість місяців. Незалежно від того, як ви будете вивчати конференцію—з друкованого носія, он-лайн чи з мобільного пристрою—ми сподіваємося, що ви будете часто звертатися до цього джерела.

Ми вдячні, о Боже Всевишній

Сторінка 86: Щоб зміцнити наше свідчення про Спасителя та Його євангелію Президент Томас С. Монсон благав нас “вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня”.

Сторінка 66: Він також закликав чоловіків оцінити своє життя і “наслідувати приклад Спасителя, виявляючи доброту, любов і милосердя”.

Оголошено про будівництво нових храмів

Сторінка 86: Президент Монсон оголосив про будівництво п'яти нових храмів у Бразилії, Бразилії; в Манільській агломерації, Філіппіни; в Найробі, Кенія; в Покателло, шт. Айдахо, США; та в Саратога-Спрінгс, шт. Юта, США. (Докладніша інформація на с. 141).

Підтримано нових провідників

Сторінка 43: У суботу Перше Президентство оголосило про звільнення від покликання членів генерального президентства Товариства допомоги: Лінди К. Бертон, Керол М. Стівенс та Лінди Ш. Рівз.

Сторінка 135: Дізнайтеся більше про покликання десяти нових генеральних авторитетів Церкви, включаючи нових членів генерального президентства Товариства допомоги.

Наголос на Проголошеннях

На внутрішніх сторінках обкладинки: Кілька промовців посилалися на документи “Живий Христос” та “Сім'я: Проголошення світові” (див. сс. 26, 36, 39, 62 та 100). Ви можете знайти ці важливі документи на внутрішніх сторінках обкладинки цього випуску. ■

Бонні Х. Кордон

Другий радник у генеральному президентстві Початкового товариства

Покладайся на Господа і не відхиляйся

Ми можемо зосередити наше життя на Спасителі, приходячи до пізнання Його, і Він випростує наші стежки.

Коли я здійснювала подорож по Азії, одна дорога сестра підійшла до мене. Вона обійняла мене і запитала: “Ви дійсно вірите в істинність цієї евангелії?” Люба сестро! Я знаю—вона істинна. Я довіряю Господу.

У Приповістях 3:5–6 ми читаємо таку пораду:

“Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся!

Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки”.

У цьому уривку з Писань містяться дві поради, застереження і славетне обіцяння. Дві поради: “Надійся на Господа всім своїм серцем” та “пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх”. Застереження: “На розум свій не покладайся”. І славетне обіцяння: “Він випростує твої стежки”.

Давайте спочатку обговоримо застереження. Зоровий образ дає нам приводи для роздумів. Застереження описане словами “не покладайся”— “на розум свій не покладайся”. В англійській мові слово *покладатися* має додаткове значення: фізично хилитися або зміщуватися в один бік. Якщо ми *фізично* хилимося в той чи інший

бік, то відхиляємося від центру, втрачаємо рівновагу і нахилиємося. Якщо ми *духовно* хилимося, покладаючись на власний розум, то відхиляємося від нашого Спасителя. Якщо ми хилимося, ми не центровані, ми не збалансовані, ми не зосереджені на Христі.

Сестри, пам’ятайте, у нашому доземному житті ми підтримували Спасителя. Ми довіряли Йому. Ми

висловлювали нашу підтримку, ентузіазм та радість від плану щастя, підготовленого нашим Небесним Батьком. Ми не відхилялися. Ми боролися своїми свідченнями і “приєдналися до сил Бога, і ті сили зрештою вибороли перемогу”¹. Ця битва між добром і злом перемістилась на землю. Ми знову маємо священний обов’язок бути свідком і довіряти Господу.

Кожна з нас має поставити собі запитання: Як мені залишатися зосередженою і *не покладатися* на власний розум? Як мені розпізнавати голос Спасителя і йти за ним, якщо голоси світу настільки переконливі? Як мені навчитися довіряти Спасителю?

Дозвольте мені запропонувати три способи того, як поглибити наше знання про Спасителя і збільшити довіру до Нього. Ви відкриєте для себе, що ці принципи не нові, але вони основоположні. Про них співають у кожному Початковому товаристві, вони віддують в уроках Товариства молодих жінок і вони

є відповідями на багато запитань Товариства допомоги. Це принципи центрування, а не відхилення.

Перший—ми можемо прийти до пізнання Господа і довіри до Нього, якщо ми “бенкетуємо словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити”².

Кілька місяців тому ми проводили сімейне вивчення Писань. Коли ми читали, мій дворічний онук сидів у мене на коліні. Я повністю зосередилась на своїй ролі бабусі, яка насолоджується візитом до сім’ї свого сина.

Коли наше вивчення Писань завершилося, я закрила книгу. Мій онук знав, що невдовзі потрібно буде йти в ліжку. Він подивився вгору своїми блакитними очима, в яких було сильне бажання, і промовив таку вічну істину: “Бабусю, хочу більше Писань”.

Мій син, гарний і послідовний батько, застеріг мене: “Мамо, не будь слабкою ланкою. Він просто намагається виграти час, щоб не йти у ліжку”.

Але коли мій онук просить більше Писань, ми читаємо більше Писань! Більше Писань просвітлюють наш

розум, підживлюють наш дух, дають відповіді на наші запитання, збільшують нашу довіру до Господа і допомагають нам зосереджувати наше життя на Ньому. “Не забувайте вивчати їх старанно, щоб мати користь від цього”³.

Другий—ми можемо прийти до пізнання Господа і довіри до Нього через молитву. Яке це благословення молитися нашому Богу! “Моліться Батькові з усією енергією серця”⁴.

У мене є один приємний спогад про молитву, який я дуже ціную. На час одних з моїх літніх канікул у коледжі я влаштувалася на роботу в Техасі. Мені було потрібно проїхати сотні миль з Айдахо до Техасу на моїй старій машині, яку я ніжно назвала Верном. Верн був напакованим аж до даху, і я була готова до нової пригоди.

Я підійшла до дверей, обійняла мою любу матусю, і вона сказала: “Перед тим, як ти поїдеш, давай разом помолимося”.

Ми стали навколішки і моя мама почала молитися. Вона благала Небесного Батька про те, щоб я була

у безпеці. Вона молилась про мою машину без кондиціонера, просячи, щоб машина працювала так, як потрібно мені. Вона просила ангелів бути зі мною протягом всього літа. Вона молилася, молилася і молилася.

Мир, який прийшов завдяки цій молитві, дав мені мужність довіряти Господу і не покладатися на власний розум. Господь скеровував мій шлях під час прийняття багатьох рішень того літа.

Набувши звичку звертатися до Небесного Батька в молитві, ми прийдемо до пізнання Спасителя. Ми навчимося довіряти Йому. Наші бажання стануть більш схожими на Його бажання. Ми зможемо отримати для себе та інших благословення, які Небесний Батько готовий дати, якщо ми тільки попросимо з вірою⁵.

Третій—ми можемо прийти до пізнання Господа і довіри до Нього, коли ми служимо іншим. Я поділюся наступною історією з дозволу Емі Райт, яка усвідомила принцип служіння, навіть страждаючи на жахливу і смертельну хворобу. Емі писала:

“29 жовтня 2015 р. я дізналась, що у мене рак. При такому типі раку рівень виживання становить 17%. Шанси одужати були невеликими. Я знала, що мені доведеться боротися за своє життя. Я вирішила зробити все, що можливо, не лише для себе, але, найважливіше, для своєї сім’ї. У грудні я розпочала хіміотерапію. Я знала про багато побічних ефектів протиракових ліків, але не знала, що людина може бути настільки хворою і все ще живою.

У якусь мить я проголосила хіміотерапію порушенням прав людини. Я сказала своєму чоловікові, що з мене досить. Я це припиняю! Я не повернуся назад до лікарні. З властивою йому мудрістю, мій любий терпеливо вислухав мене і потім відповів: “Гаразд, тоді нам треба знайти людину, якій можна послужити”.

Що? Хіба він не усвідомлює того факту, що в його дружини рак і вона не може знести ще одного нападу нудоти або ще однієї миті нестерпного болю?”

Далі Емі пояснює: “Мої симптоми поступово погіршилися до такого ступеня, що у мене загалом було

один або два “нормальних” дні на місяць, [коли] я могла в деякій мірі функціонувати, як жива, здатна дихати людська істота. Саме у такі дні наша сім’я знаходила можливості для служіння”.

В один з таких днів сім’я Емі роздавала набори для підбадьорення іншим хворим, які проходили хіміотерапію. Набори наповнили речами, які підбадьорювали і допомагали полегшити симптоми. Коли Емі не могла спати, вона обдумувала способи, як зробити для кого-небудь день яскравішим. Деякі способи були масштабними, але багато способів просто полягали в тому, щоб підготувати маленькі записки або текстові повідомлення зі словами підтримки і любові. У ті ночі, коли її біль був таким сильним, що не давав спати, вона лежала у ліжку зі своїм Айпедом і шукала, які обряди слід виконати за своїх померлих предків. Якимось дивом біль вщухав, і вона могла триматися далі.

“Служіння,—свідчить Емі,—врятувало моє життя. Я знайшла для себе джерело сили, щоб рухатися вперед, у щасті, яке відкрила,

намагаючись полегшити страждання людей навколо мене. Я чекала на наші проекти служіння з великою радістю і нетерпінням. Аж до сьогодні це видається дивним парадоксом. Вам може здатися, що людину—лису, отруєну, і яка бореться за [своє життя],—виправдано за думки про те, що “зараз я маю зосередитися виключно на собі”. Однак, коли я думала про себе, свою ситуацію, свої страждання і біль, світ ставав дуже темним і депресивним. Коли моя увага переключилася на інших, з’явилися світло, надія, сили, мужність і радість. Я знаю, що це можливо завдяки силі Спокути Ісуса Христа, яка підтримує, зцілює і сповнює силами”.

Пізнавши Господа, Емі навчилася довіряти Йому. Якби вона покладалася, навіть хоч трохи, на власний розум, то могла б відкинути думку, що буде служити. Служіння сповнило її силою знести біль та страждання і жити відповідно до цього вірша з Писань: “Коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові”⁶.

Ісус Христос подолав світ. І завдяки Йому, завдяки Його безкінечній

Керол Ф. Мак-Конкі

Перший радник у генеральному президентстві
Товариства молодих жінок

Спокуті, усі ми маємо велику причину довіряти, знаючи, що зрештою все буде добре.

Сестри, кожна з нас може довіряти Господу і *не* відхилятися. Ми можемо зосередити наше життя на Спасителі, приходячи до пізнання Його, і Він випростує наші стежки.

Ми знаходимося на землі, щоб продемонструвати таку ж довіру до *Нього*, як та, що дозволила нам стояти з Ісусом Христом, коли Він проголосив: “Ось Я, пошли Мене”⁷.

Мої дорогі сестри, Президент Томас С. Монсон свідчив, що “нам обіцяно незліченну кількість неймовірних благословень. І хоча можуть збиратися грозові хмари, і дощі проливатимуться на нас, знання євангелії та любов до Небесного Батька і до нашого Спасителя будуть втішенням і підтримкою для нас, ... якщо ми будемо ходити в праведності. ... Ніщо у цьому світі не здолає нас”⁸.

Я додаю своє свідчення до свідчення нашого любого пророка. Якщо ми довіряємо нашому Небесному Батькові та Спасителю і не покладаємося на власний розум, Вони випростують наші стежки і простягнуть нам руку милості. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Примітка: 1 квітня 2017 р. сестру Кордон було звільнено від покликання другого радника у генеральному президентстві Початкового товариства і покликано першим радником.

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, “Зоря яснішого дня”, *Ліягона*, трав. 2004, с. 81.
2. 2 Нефій 32:3.
3. Мосія 1:7.
4. Мороній 7:48.
5. Див. Путівник по Писаннях, “Молитва”; scriptures.lds.org.
6. Мосія 2:17.
7. Авраам 3:27.
8. Томас С. Монсон, “Будьте в доброму гуморі”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 92.

Велич святості

Наш Небесний Батько нагав нам усе, що необхідно, аби ми могли стати такими святими, як Він.

Коли я готувалася до цих зборів, моє серце сповнилося спогадів про багатьох вірних сестер, яких я зустрічала у своїй країні й за кордоном. На мою думку, найкраще про них сказав цар Давид у псалмі дякування: “Дайте Господу славу Ймення Його, приносьте дарунка й приходьте перед лице Його! Кланяйтеся Господеві в величі святому!”¹

Я бачу велич святості в сестрах, серця яких зосереджені на всьому, що є добрим, які хочуть стати більше схожими на Спасителя. Своім повсякденним способом життя вони віддають Господу свою душу, серце,

міць, розум і силу². Святість—це бажання і намагання дотримуватися заповідей і шанувати завіти, укладені з Богом. Святість—це робити вибір, який допоможе мати Святого Духа за провідника³. Святість—це забути про тілесні пристрасті й стати “святими завдяки спокуті Христа Господа”⁴. “Кожна мить [нашого життя] має бути святістю для Господа”⁵.

Бог небес заповідав дітям Ізраїля: “Бо Я Господь, Бог ваш, і ви освятитесь, і будьте святі, бо святий Я, і не занечищуйте душ своїх”⁶.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон навчав: “Наш Небесний Батько е

Богом високих сподівань. ... Він пропонує зробити нас святими, щоб ми могли “витримати целестіальну славу” (УЗ 88:22) і “перебувати в Його присутності” (Мойсей 6:57).⁷ У *Lectures on Faith* (Лекціях про віру) пояснюється: “Жодна людина не зможе насолоджуватися своєю славою, якщо не сягне досконалості й святості”⁸. Наш Небесний Батько знає нас. Він любить нас і надав нам усе, що необхідно, аби ми могли стати такими святими, як Він.

Ми—дочки Небесного Батька, і кожна з нас має божественний спадок святості. Наш Небесний Батько проголосив: “Ось, Я є Бог; Людина Святості Мое ім’я”⁹. У доземному світі ми любили нашого Батька і поклонялися Йому. Ми хотіли стати такими, як Він. Керуючись досконалою батьківською любов’ю до нас, Він віддав Свого Улюбленого Сина Ісуса Христа стати нашим Спасителем і Викупителем. Він є Сином Людини Святості¹⁰. Його ймення—“Святий”¹¹, “Святий Ізраїля”¹².

В основі нашого сподівання здобути святість—Христос, Його милість та Його благодать. З вірою в Ісуса Христа і Його Спокуту ми можемо стати чистими, без жодної плями, якщо відринемо від себе безбожність¹³ та щиро покаємося. Ми приймаємо водне хрищення для

випущення гріхів. Наші душі освячуються, коли ми отримуємо Святого Духа з відкритим серцем. Щотижня ми беремо участь в обряді причастя. В душі покаяння, маючи щире бажання жити праведно, ми укладаємо завіт, що хочемо взяти на себе ім’я Христа, пам’ятати Його і дотримуватися Його заповідей, аби Його Дух міг завжди перебувати з нами. З часом, коли ми намагаємося стати єдиними з Батьком, Сином і Святим Духом, ми стаємо причасниками Їхньої божественної природи¹⁴.

Святість—це дотримання наших заповітів

Ми розуміємо, що існує багато перевірок, спокус і негараздів, які можуть відштовхнути нас від усього чесного і гідного похвали перед Богом. Але земний досвід дає нам можливість обирати святість. Найчастіше саме жертви, на які ми йдемо заради дотримання заповітів, і є тим, що освячує нас та робить святими.

Я бачила святість в обличчі Євангеліни, 13-річної дівчини з Гани. Один зі способів, у який вона дотримується своїх заповітів—це звеличення свого покликання президента класу Вулик. Вона смиренно розповідає, що приходиться додому до подруг, менш активних молодих жінок, аби попросити їхніх батьків дозволити дівчатам ходити до церкви. Батьки кажуть

їй, що це важко, бо в неділю діти мають допомагати виконувати хатню роботу. Тож Євангеліна приходиться та допомагає з хатньою роботою, і завдяки цим зусиллям подругам часто дозволяють приходити до церкви.

Якщо ми будемо дотримуватися пов’язаних з ними заповітів, священні обряди священства змінять нас, освящать і підготують увійти в присутність Господа¹⁵. Тож ми несемо тягарі одне одного; ми зміцнюємо одне одного. Ми утримуємо випущення гріхів, коли даємо духовну і матеріальну допомогу бідним, голодним, роздягненим і хворим¹⁶. Ми утримуємо себе незаплямованими світом, коли дотримуємося Суботнього дня і гідно приймаємо причастя у святий день Господа¹⁷.

Ми благословляємо свої сім’ї й перетворюємо домівку на святе місце. Ми приборкуємо свої пристрасті, аби сповнюватися чистою і довготривалою любов’ю¹⁸. Ми допомагаємо іншим з добротою, співчуттям і є свідками Бога. Ми стаємо народом Сіону, одного серця і розуму, чистим народом, який перебуває разом у єдності та праведності¹⁹. “Бо Сіон має зростати в красі і святості”²⁰.

Сестри, приходьте в храм. Якщо ми маємо стати святим народом, готовим до зустрічі зі Спасителем під час Його пришествя, ми повинні піднятися і одягнути свій прекрасний одяг²¹. У силі та пошані ми зрікаємося шляхів світу і дотримуємося своїх заповітів, аби зодягнутися “в непорочність, так, саме в мантию праведності”²².

Святість—це взяти собі за провідника Святого Духа

Святість—це дар Духа. Ми приймаємо цей дар, коли обираємо робити те, що збільшить освячувальну силу Святого Духа в нашому житті.

Коли Марта приймала Ісуса Христа в своєму домі, то відчула величезне бажання послужити Господу найкращим чином. Її сестра Марія вирішила сісти “в ногах у Ісуса” та послухати слова Його. Коли Марта відчула себе переобтяженою служінням, не отримуючи ніякої допомоги, вона поскаржилася Спасителю: “Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя?”

Мені подобаються слова найлагіднішого докору, який я лише можу уявити. З досконалою любов’ю та безмежним співчуттям Спаситель напучував:

“Марто, Марто, турбуєшся й журися ти про багато чого,

а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї”²³.

Сестри, щоб стати освяченими, нам треба сісти в ногах Святого Ізраїля і приділити час святості. Чи відкладаємо ми телефон, нескінченний

список справ та мирські клопоти? Якщо ми молимося, вивчаємо Слово Боже, і дослухаємося до нього, то запрошуємо Його очищуючу і зцілюючу любов у свої душі. Приділіть час, щоб освятитися, аби сповнитися Його священним і освячувальним Духом. Маючи Святого Духа за провід, ми будемо готові зустріти Спасителя у святій величі²⁴.

Святість—це стати святим завдяки Спокуті Ісуса Христа

Згідно з натхненними словами царя Веняміна, тим, хто став святими завдяки Спокуті Ісуса Христа, притаманні покірливість, лагідність, смирення, терпеливість і велика любов, такі як у Спасителя²⁵. Він пророкував, що Ісус Христос “Господь Вседержитель, Який царює, Який був, і є од усієї вічності до всієї вічності, зійде з небес до дітей людських, і буде жити в шкіні з глини”. Він приходив, щоб благословляти хворих, кульгавих,

глухих і сліпих та повертати до життя померлих. І однак він перестраждав “більше, ніж людина може витерпіти, якщо це не до смерті”²⁶. І хоча Він був єдиним, через кого приходять спасіння, з Нього глузували, Його бичували і розіп’яли. Але Син Божий піднявся з могили, щоб усі ми могли подолати смерть. Він Той, хто буде судити світ праведно. Він Той, хто викупить нас усіх. Він—Святий Ізраїля. Ісус Христос—це велич святості.

Коли народ царя Веняміна почув його слова, вони впали на землю, бо таким сильним було їхнє почуття смирення і благоговіння перед благодаттю та славою Божою. Вони усвідомили свій плотський стан. Чи розуміємо ми свою надзвичайну залежність від благодаті та милості Христа, нашого Господа? Чи усвідомлюємо ми, що кожен добрий дар, земний чи духовний, приходиться до нас через Христа? Чи пам’ятаємо ми, що, згідно з Батьковим вічним планом, мир у цьому житті та слави у вічності будуть нашими лише в Його святому Сині й через Нього?

Тож приєднаймося до народу царя Веняміна, гучно вигукуючи в один голос: “О змилуйся, і приклади спокутуючу кров Христа, щоб ми могли одержати прощення наших гріхів, і наші серця могли бути очищеними; бо ми віримо в Ісуса Христа, Сина

Якщо ми хочемо бути освяченими, ми повинні навчитися, як і Марія, сісти в ногах Святого Ізраїля і приділяти час святості.

Лінда К. Бертон

Генеральний президент Товариства допомоги

Божого, Який створив небеса і землю, і все інше”²⁷.

Я свідчу, що якщо ми прийдемо до Святого Ізраїля, Його Дух зійде на нас, аби ми могли сповнитися радості та отримати прощення гріхів і спокій совісті.

Небесний Батько дав кожній з нас здатність освятитися. Робімо все, що в наших силах, аби дотримуватися своїх завітів, та візьмімо Святого Духа своїм провідником. З вірою в Ісуса Христа ми намагаємося стати святими завдяки Його Спокуті, щоб мати змогу здобути безсмертя і вічне життя та віддати Богові, нашому Батькові, славу Ймення Його. Нехай наше життя буде священним приношенням, аби ми могли постати перед Господом у величі святості. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Хронік 16:29.
2. Див. Учення і Завіти 20:31–34.
3. Див. Учення і Завіти 45:57.
4. Мосія 3:19.
5. Brigham Young, “Remarks”, *Deseret News*, Arg. 2, 1862, 313; див. також Джеймс Е. Фауст, “Стояти на святих місцях”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 62.
6. Левит 11:44.
7. Д. Тоад Крістоферсон, “Кого Я люблю, тому докоряю й караю того”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), 77.
9. Мойсей 7:35.
10. Див. Мойсей 6:57.
11. Ісаїя 57:15.
12. 1 Нефій 22:21, 24, 26, 28.
13. Див. Мороній 10:32–33.
14. Див. 2 Петра 1:4.
15. Див. Учення і Завіти 84:20.
16. Див. Мосія 4:26.
17. Див. Учення і Завіти 59:9.
18. Див. Алма 38:12.
19. Див. Мойсей 7:18–19.
20. Учення і Завіти 82:14.
21. Див. 2 Нефій 8:24.
22. 2 Нефій 9:14.
23. Див. Лука 10:38–42.
24. Див. Учення і Завіти 45:57–59.
25. Див. Мосія 3:19.
26. Мосія 3:5, 7.
27. Мосія 4:2.

Надійні жінки

Надійні жінки є учнями, зосередженими на Спасителі Ісусі Христі, і мають надію завдяки обіцянню Його викупительної жертви.

М ої дорогі сестри! Як ми вас любимо і дякуємо за ваш щирий і сповнений ентузіазму відгук на запрошення від Першого Президентства та участь у проєкті #IWAsAStranger. Будь ласка, не припиняйте молитися, дослухатися до підказок Духа і діяти за отриманими спонуканнями.

Де б я не подорожувала—у своїй країні чи по світу, часто мене запитують: “Ви мене пам’ятаєте?” Оскільки я дуже недосконала, зізнаюся, що часто не можу пригадати імена. Однак я дійсно пам’ятаю справжню любов, яку дає мені відчуття Небесний Батько, коли я зустрічаюся з Його дочками і синами.

Нещодавно я мала нагоду відвідати чудових жінок, які знаходяться у в’язниці. Коли ми сердечно прощалися, одна мила жінка благально попросила: “Сестро Бертон, будь ласка, не забувайте нас”. Я сподіваюся, що вона та інші, хто хоче, щоб про них пам’ятали, відчують, що так і є, коли я ділитимуся з вами кількома думками.

Надійні жінки за часів Спасителя: зосереджені на Спасителі Ісусі Христі

Наші сестри упродовж століть демонстрували взірць вірного учнівства, до якого ми також маємо

прагнути. “У Новому Завіті вміщено розповіді про [надійних] жінок, імена яких вказуються і не вказуються. Вони виявляли віру в Ісуса Христа і Його Спокуту, засвоювали Його вчення та жили за ними, і свідчили про Його священнослужіння, чудеса і велич. Ці жінки стали зразковими послідовницями і важливими свідками в роботі зі спасіння”¹.

Розгляньмо ці історії в Євангелії від Луки. Перша, під час Спасителевого священнослужіння:

“І сталося, що [Ісус] ... проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство. Із ним Дванадцять були...

та *[надійні жінки]*: ... Марія, Магдалиною звана, ... і Іванна, ... і Сусанна, і інших багато, що маєтком своїм їм служили”².

Потім після Його воскресіння:

“А *[надійні жінки]* ..., що рано були коло гробу,

... вони тіла Його не знайшли, та й вернулися й оповідали, що бачили й з’явлення Ангелів, які кажуть, що живий Він”³.

Я читала і не звертала увагу на, перший погляд, зовсім звичайну фразу “надійні жінки”, яка зустрічалася кілька разів раніше, але коли я ретельніше розмірковувала над нею

нещодавно, здалося, що ті слова вистрибнули зі сторінки. Розгляньмо такі синоніми одного значення слова *certain* (надійний), як воно пов'язується з поняттям сповнені віри *надійні жінки*: “переконані”, “позитивні”, “упевнені”, “тверді”, “певні”, “непохитні” і “гідні довіри”⁴.

Коли я розмірковувала над тими надзвичайними визначеннями, то згадала двох з оцих новозавітних *надійних жінок*, які склали позитивні, упевнені, тверді й непохитні свідчення про Спасителя. Хоча вони, як і ми, не були досконалими жінками, їхнє свідчення надихає.

Пам'ятаєте жінку біля криниці, ім'я якої не вказується? Вона запросила інших піти й подивитися, чого вона навчилася від Спасителя. Вона складала *надійне* свідчення у формі запитання: “Чи Він не Христос?”⁵ Її свідчення і запрошення були настільки переконливими, що “багато хто ... в Нього ввірували”⁶.

Після смерті свого брата Лазаря Марта—улюблена учениця і друг Спасителя—сказала, можливо, дуже емоційно: “Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат”. Погляньмо на її впевненість, коли вона дає каже: “Та й тепер, *знаю я*, що чого тільки в Бога попросиш, то дасть Тобі Бог!” Далі вона свідчила: “Я вірую, що Ти Христос, Син Божий, що має прийти на цей світ”⁷.

Ми дізнаємося від цих сестер, що *надійні жінки* зосереджені на Спасителі Ісусі Христі і мають надію завдяки обіцянню Його викупительної жертви.

Надійні жінки, що дотримувалися завітів у добу Відновлення: готовність жертвувати

У давнину *надійні жінки* жертвували, коли свідчили і жили за

вченнями Ісуса. *Надійні жінки* у перші роки Відновлення робили те саме. Друзілла Хендрікс зі своєю сім'єю була серед тих новонавернених, які постраждали під час переслідувань святих у окрузі Клей, шт. Міссурі. Її чоловіка паралізувало після бою на Крукед-Рівер. Вона мала піклуватися про нього і забезпечувати свою сім'ю.

“Якось в один з дуже важких моментів, коли сім'я залишилася без їжі, вона згадала, як голос промовив до неї: “Тримайся, бо Господь попіклується”.

Коли її сина покликали добровольцем до Мормонського батальйону, спочатку Друзілла опиралася і в молитві боролася з Небесним Батьком, поки, “як здалося, голос промовив до неї: “Хіба ти не хочеш здобути найвищу славу?” Звичайно ж, вона відповіла: “Так”, і голос продовжував: “Як ти думаєш її здобути, якщо не підеш на найбільшу жертву?”⁸

Завдяки цій *надійній жінці* ми дізнаємося, що учнівство, яке ґрунтується на дотриманні завітів, вимагає нашої готовності жертвувати.

Надійні жінки у наш час: пам'ятати і готуватися до святкування Його повернення

Я згадала *надійних жінок*, які жили у Спасителі дні і в ранню добу Відновлення євангелії, але як щодо прикладів учнівства та свідчення *надійних жінок* у наші дні?

Нещодавно виконуючи доручення в Азії, я знову отримала натхнення завдяки багатьом *надійним жінкам*, яких там зустріла. Я була під особливим враженням від першого покоління членів Церкви в Індії, Малайзії та Індонезії, які намагаються запроваджувати євангельську культуру у своїх домівках, і це часом вимагає великої жертви, оскільки суперечить сімейним та національним традиціям. Багато поколінь *надійних жінок*, яких я зустріла у Гонконгу і на Тайвані, продовжують благословляти життя своїх сімей, членів Церкви і громад, продовжуючи зосереджуватись на Спасителі та свідомо йдучи на жертви заради дотримання завітів. Подібних *надійних жінок* можна знайти повсюди в Церкві.

Надійна жінка, яка благословляла моє життя упродовж десятиліть,

останні 15 років боролася з виснажливою, складною, прогресуючою хворобою, яка називається вроджений м'язит. Прикута до візка, ця жінка намагається бути вдячною та дотримуватися свого постійно оновлюваного переліку "Я можу". В ньому міститься те, що вона *може* робити, наприклад: я можу дихати, я можу ковтати, я можу молитися, я можу відчувати любов мого Спасителя. Майже щодня вона складає сім'ї та друзям своє зосереджене на Христі *надійне* свідчення.

Я нещодавно почула історію Дженні. Вона—колишня місіонерка. Її батьки розлучилися, поки вона служила на місії. Вона казала, що повернення додому "лягло їй до смерті". Але в кінці свого місіонерського служіння в Італії, коли вона зупинилася в домі місії по дорозі до Сполучених Штатів, *надійна жінка*, дружина президента місії, лагідно служила їй, просто розчісуючи їй волосся.

Минули роки і ще одна *надійна жінка*, Террі,—президент Товариства допомоги колу і послідовниця

Ісуса Христа—благословила життя Дженні, коли Дженні покликали президентом Товариства допомоги приходу. На той час Дженні працювала над своєю дисертацією на здобуття ступеня доктора. Террі, як провідник, не лише була наставницею для Дженні, але вона також сиділа біля неї 10 годин у лікарні, коли Дженні дізналася про невтішний діагноз—лейкемія. Террі ходила до лікарні й возила Дженні на прийом до лікаря. Дженні признається: "Мене ще кілька разів стошнило в її машині".

Попри хворобу Дженні продовжувала відважно служити в якості президента Товариства допомоги в своєму приході. Навіть коли їй було дуже важко, вона телефонувала і посилала текстові повідомлення та електронні послання зі свого ліжка, і вона запрошувала сестер прийти до неї. Вона посилала іншим картки та записки, виявляючи свою любов до сестер на відстані. Коли у її приході попросили зробити фотографію її президентства для історії приходу, ось що вони отримали. Оскільки

Дженні сама є *надійною жінкою*, вона запросила всіх допомогти іншим нести тягарі, у тому числі і її власні.

Як *надійна жінка* Дженні свідчила: "Ми тут не лише для того, щоб спасати інших, але для того, щоб спасати себе. І це спасіння відбувається завдяки партнерству з Ісусом Христом; завдяки розумінню Його милості, Його Спокути і Його почуття любові до жінок Церкви. Для цього треба зробити щось таке просте, як причесати комусь волосся, послати записку з надихаючим, чітким, сповненим одкровення посланням надії і благодаті або дозволити жінкам послужити нам"⁹.

Сестри, коли ми спантеличені, коли нас охоплюють сумніви або розпач, ми грішимо, сумуємо чи приголомшені, приймімо Господне запрошення пити Його воду життя, як та *надійна жінка* біля криниці, запрошуючи інших робити те ж саме, що й ми, коли також складаємо своє *надійне* свідчення: "Чи Він не Христос?"

Коли життя здається несправедливим, як це здавалося й Марті після смерті її брата; коли ми переживаємо розпач через самотність, безпліддя, втрату близької людини, втрачену можливість укласти шлюб і створити сім'ю, розлучення, знесилюючу депресію, фізичні й розумові захворювання, знесилюючий стрес, занепокоєння, залежність, фінансові труднощі або безліч інших обставин, згадаймо Марту і проголосімо з нею власне *надійне* свідчення: "Я знаю... [і] вірую, що Ти Христос, Син Божий".

Тож пам'ятаймо велику кількість *надійних жінок*, які відмовилися залишити нашого дорогого Спасителя під час дуже важких страждань, які Він зніс на хресті, і в наступні години вони мали привілей бути серед *надійних* свідків Його славетного

Дженні (в центрі), яка попри лейкемію, служить президентом Товариства допомоги приходу, разом з членами свого президентства.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Воскресіння. Будьмо поруч з Ним під час молитви і вивчення Писань. Наближаймося до Нього під час підготовки і прийняття священних символів Його викупительної жертви кожного тижня під час обряду причастя й тоді, коли ми дотримуємося завітів, служачи іншим у час їхньої нужди. Можливо тоді ми також будемо *надійними жінками*, послідовницями Ісуса Христа, які святкуватимуть Його славетне повернення, коли Він прийде знову.

Сестри, я свідчу вам про люблячих Небесних Батьків; нашого Спасителя Ісуса Христа і Його нескінченну Спокуту, яку Він здійснив для нас. Я знаю, що пророк Джозеф Сміт був висвячений наперед стати пророком Відновлення. Я знаю, що Книга Мормона—істинна і її було перекладено силою Бога. У нас є благословення мати пророка в наші дні—Президента Томаса С. Монсона. Я знаю ці істини *певно!* В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Примітка: 1 квітня 2017 року сестру Бертон було звільнено від покликання генерального президента Товариства допомоги.

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 3.
2. Лука 8:1–3; курсив додано.
3. Лука 24:22–23; курсив додано.
4. Англійською мовою слово *certain* має друге значення: “вибір” або “різноманітність”. Але я сьогодні наголошую на такому значенні цього слова: *запевнення, упевненість і вірність*.
5. Іван 4:29.
6. Іван 4:39.
7. Іван 11:21–22, 27; курсив додано.
8. Див. Jennifer Reeder and Kate Holbrook, eds., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), 51–52.
9. Використовується з дозволу автора Дженніфер Рідер, фахівця з історії жінок 19 століття у Відділі історії Церкви.

“Зоставляю вам мир”

Перед тим, як залишити Своїх учнів, Господь пообіцяв їм мир. Те саме Він пообіцяв і нам.

М ої дорогі сестри, сьогодні ввечері ми були благословенні Духом Бога. Натхненні послання сильних сестер-провідників і музика зміцнили нашу віру і збільшили наше бажання дотримуватися священних завітів, які ми уклали з нашим люблячим Небесним Батьком. Ми відчули, що наша любов до Господа Ісуса Христа і вдячність за чудовий дар Його спокотної жертви зросли.

Мое послання цього вечора є простим. Сьогодні всі ми відчували мир. Всі ми хотіли б часто відчувати такий мир в душі, в наших сім'ях і з людьми, які оточують нас. Перед тим, як залишити Своїх учнів, Господь пообіцяв їм мир. Те саме Він пообіцяв і нам. Однак Він сказав, що дасть мир у Свій спосіб, а не у спосіб світу. Він описав те, як шле мир:

“Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Моє, Той

навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив.

Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!" (Іван 14:26–27).

Синам Мосії потрібен був той дар миру, коли вони вирушили на свою місію до ламанійців. Відчувачи велич свого завдання, вони з великим бажанням молились про запевнення. І "Господь благословив їх Своім Духом і сказав їм: Заспокойтеся. І вони заспокоїлися" (Алма 17:10; див. також Алма 26:27).

Іноді ви можете прагнути миру, стикнувшись з невизначеністю та тим, що здається вам тяжкими випробуваннями. Сини Мосії засвоїли урок, який Господь дав Моронію. Він містить керівний принцип для

кожного з нас: "Якщо люди прийдуть до Мене, Я покажу їм їхню слабкість. Я даю людям слабкість, щоб вони були покірними; і достатньо Моєї благодаті для всіх людей, які упокорюються переді Мною; бо якщо вони упокорюються переді Мною і мають віру в Мене, то Я вчиню так, щоб слабке стало сильним для них" (Етер 12:27).

Мороній сказав, що "почувши ці слова", він "заспокоївся" (Етер 12:29). Вони можуть заспокоїти всіх нас. Ті, хто не бачить своїх слабкостей, не розвиваються. Усвідомлення своєї слабкості є благословенням, оскільки це допомагає вам залишатися смиренними і продовжувати повертатися до Спасителя. Дух не тільки заспокоює вас, але й виступає посередником, через Якого Спокута

змінює саму вашу природу. Тоді все слабке стає сильним.

Іноді ваша віра випробовуватиметься Сатаною; це відбувається з усіма учнями Ісуса Христа. Вашим захистом проти цих атак є утримання Святого Духа вашим напарником. Дух промовлятиме мир вашим душам. Він спонукатиме вас просуватися вперед з вірою. І Він нагадає вам ті часи, коли ви відчували світло й любов Ісуса Христа.

Спогади можуть бути одним з найдорогоцінніших дарів, який може дати вам Дух. Він "пригадає вам усе, що [Господь] вам говорив" (Іван 14:26). Спогади можуть стосуватися відповіді на молитву, отриманого обряду священства, підтвердження вашого свідчення або тієї миті, коли ви бачили руку Бога у своєму житті. Можливо в майбутньому, коли вам потрібна буде сила, Дух може пригадати вам ваші почуття під час цих зборів. Я молюсь, щоб так це і могло бути.

Один зі спогадів, про який Дух часто нагадує мені, стосується вечірніх причасних зборів, які проводилися у металевому сараї в Австрії. Сарай стояв під мостом залізничної колії. Там було лише з десяток людей, які сиділи на дерев'яних стільцях. Більшість з них були жінки, молоді й старшого віку. Я бачив сльози вдячності, коли причастя розносили серед того маленького зібрання. Як і вони, я відчував любов Спасителя до тих святих. Але чудо, яке я пам'ятаю найкраще, було світлом, що, здавалося, наповнило металевий сарай, несучи з собою відчуття миру. Було пізно і в сараї не було вікон, однак приміщення було освітлене, наче полуденним сонячним світлом.

Світло Святого Духа було яскравим і рясним того вечора. А вікнами, які впустили його, були смиренні

серця тих святих, які прийшли перед Господом, прагнучи прощення своїх гріхів, і зобов'язалися завжди пам'ятати Його. Тоді було не важко пам'ятати про Нього, і мої спогади про ту священну подію допомагали мені пам'ятати про Нього і про Його Спокуту протягом наступних років. Того дня обіцяння в причасній молитві того, що Дух буде з нами, виповнилося й принесло почуття світла і миру.

Як і ви, я був вдячний за багато способів, у які Господь благословляв мене через Утішителя, коли мені потрібен був мир. Проте наш Небесний Батько дбає не лише про наше втішення, але й, навіть ще більше — про наш подальший розвиток. “Утішитель” — це тільки один з титулів, яким Святий Дух описано в Писаннях. Ось ще один: “І ось, істинно, істинно, Я кажу тобі, поклади довіру свою на Того Духа, Який веде чинити добре” (УЗ 11:12). Найчастіше, те добре, до виконання якого Він вестиме вас, буде допомогою комусь іншому в отриманні втішення від Бога.

За Своєю мудрістю Господь зібрав вас в організації й класи у Своїй Церкві. Він зробив це, щоб ваша сила чинити добро зросла. У складі цих організацій у вас є конкретні обов'язки служити іншим заради Нього. Наприклад, якщо ви молода жінка, ваш єпископ або ваш провідник Товариства молодих жінок можуть попросити вас допомогти дівчині з класу Лавр, яка стала, як ми іноді кажемо, “менш активною”. Ви можете знати її краще, ніж єпископ або провідник Товариства молодих жінок. Ви можете знати про її проблеми вдома чи у школі, або, можливо, й там і там. Ваші провідники можуть не знати, чому вони отримали спонукання попросити вас допомогти їй, але Господь знає, і Він керує цією роботою через натхнення Свого Духа.

Успіх у ваших зусиллях вимагатиме чуда — зміни, як у вашому серці, так і в серці молодої жінки, яку вас було послано врятувати — а для цього потрібне напарництво Святого Духа. Дух може дозволити вам побачити

менш активну дівчину з класу Лавр так, як бачить її Він. Господь знає її серце і ваше серце, і Він знає можливості сердець, які змінилися. Він може благословити обох з вас Своїм Духом, щоб надихнути на смирення, прощення і любов.

Цей Дух може надихнути на слова, вчинки і терпіння, які необхідні вам, щоб запросити ягня повернутися до отари. І Він може торкнутися сердець отари класу Лавр, аби вони полюбили й привітали загублену вівцю, щоб коли вона повернеться, то відчувала, що повернулася додому.

Оскільки ви є групою доньок Бога, ваша сила чинити добро великою мірою залежатиме від єдності й любові, які існують серед вас. Це ще один дар миру, який приходить через Святого Духа.

Алма розумів це. Саме тому він благав свій народ, “що не повинно бути ніяких суперечок між ними, але що вони повинні дивитися вперед одними очима, маючи одну віру і одне хрищення, скріпивши свої серця у єдності і в любові один до одного (Мосія 18:21).

Єдність потрібна нам, щоб Дух був присутній у нашому класі і в нашій сім'ї. Але і ви, і я знаємо з досвіду, що таку любов і єдність важко зберігати. Щоб відкрити наші очі і налаштувати наші почуття, Святий Дух має бути нашим напарником.

Якось, пам'ятаю, як наш семи- або восьмирічний син так сильно стрибав на своєму ліжку, що я подумав, що він може зламати його. Я дуже засмутився і вирішив швидко привести свій дім до ладу. Схопивши сина за його маленькі плечики, я підняв його до рівня своїх очей.

У своєму розумі я відчув слова Духа. Його голос здавався тихим, однак він пронизав моє серце. “Ти

тримаєш чудову людину”. Я лагідно поставив його на ліжку і вибачився.

Тепер він став чудовим чоловіком, якого Святий Дух дозволив мені побачити ще 40 років тому. Я буду вічно вдячний, що Господь врятував мене від недобрих почуттів, пославши Святого Духа, щоб той показав мені дитя Бога так, як бачить його Він.

Єдність, якої ми прагнемо в наших сім'ях і в Церкві, прийде тоді, коли ми дозволимо Святому Духу впливати на те, що ми бачимо, коли дивимося одне на одного, і навіть, коли ми думаємо одне про одного. Дух бачить, маючи чисту любов Христа. Послухайте слова, які використав Мормон, щоб описати милосердя. Подумайте про ті часи, коли ви відчували його:

“Милосердя довго терпить, і є добрим, і не задрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується, не думає злого, і не втішається беззаконням, але втішається істиною, зносить усе, вірить усьому, надіється на все, витерпить все.

Отже, мої улюблені браття [а я додам: і сестри], якщо ви не маєте милосердя, ви ніщо, бо милосердя ніколи не минає. Отже, залишайтеся вірними милосердю, яке величніше над усе, бо все минає—

Але милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре.

Отже, мої улюблені браття [і сестри], моліться Батькові з усією енергією вашого серця, щоб вас було сповнено цією любов'ю, яку Він дарував усім, хто є істинними послідовниками Його Сина, Ісуса Христа; щоб ви могли стати синами Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути такими, як Він, бо ми побачимо Його таким, як Він є; щоб ми могли мати цю надію; щоб нас було очищено саме так, як Він є чистим” (Мороній 7:45–48).

Це та мета, яку має ваш Небесний Батько для вас, Його дорогоцінних дочок. Вона може здаватися вам далекою, однак, відповідно до Його бачення, ви не так вже й далеко від неї. Тож, Він благословляє вас Своїм Духом, щоб утішити вас, підтримати вас і надихнути вас йти далі.

Я залишаю вам моє певне свідчення про те, що Батько знає вас—знає ваші потреби і ваше ім'я—любить вас і чує ваші молитви. Його Улюблений Син запрошує вас прийти до Нього. І Вони шлють Святого Духа, щоб Він супроводжував вас у ваших зусиллях служити іншим заради Них.

Завдяки Спокуті Ісуса Христа постійне напарництво Святого Духа впливатиме на ваш дух, освячуючи й очищаючи його. Тоді ви відчуватимете мир, який Спаситель пообіцяв залишити Своїм учням. Разом з миром прийде і яскрава надія та відчуття світла й любові від Батька і Його Улюбленого Сина, Який керує Своїм царством на землі через одкровення Своему сучасному пророку. Я свідчу про це у священне ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник у Першому Президентстві

Збирання Божої сім'ї

Бог Батько хоче, аби Його діти знову прийшли додому сім'ями й у славі.

Мої дорогі брати і сестри! Я радію нагоді бути з вами на початку цієї сесії генеральної конференції. Я шлю вам свої найщиріші привітання.

Генеральна конференція завжди була часом збирання для святих останніх днів. Нас так багато, що ми давно вже неспроможні фізично зібратися в одному місці, але Господь дав можливість, щоб благословення генеральної конференції стали досяжними кожному з вас, де б ви не були. Хоча зібрання святих у цьому великому Конференц-центрі є вражаючим видовищем, ми, хто стоїть за цією кафедрою, завжди подумки бачимо мільйони людей, які зібралися з нами по всьому світу і слухають конференцію. Багато з вас зібралися сім'ями, дехто—разом з друзями або іншими членами Церкви.

Де б ви не були, і у який би спосіб ви не слухали мій голос, будь ласка, знайте, що хоча ви і не з нами фізично, ми відчуваємо, що ви з нами духовно. Ми сподіваємося, що всі ви відчуєте єдність з нами—що ви відчуєте духовну силу, яка приходить кожного разу, коли святі збираються разом у ім'я Христа.

Я відчув спонукання поговорити з вами сьогодні про інше збирання. Це

збирання не відбувається лише кожні шість місяців, як генеральні конференції. Натомість воно відбувається

постійно, з перших днів Відновлення Церкви, а в останні роки воно прискорюється. Я маю на увазі збирання Божої сім'ї.

Аби описати це збирання, краще почати відтоді, як ми ще не народилися, з того часу, про який у Біблії сказано “На початку” (Буття 1:1). У той час ми жили з Небесним Батьком як Його духовні діти. Це стосується кожної людини, яка будь-коли жила на землі.

Як бачите, коли ми кажемо “брат” і “сестра”, то не лише приязно вітаємо одне одного або виявляємо прихильність. Це вияв вічної істини: Бог у буквальному розумінні є Батьком всіх людей; кожен з нас належить

до Його вічної сім'ї. Оскільки Він любить нас любов'ю досконалого Батька, Він хоче, щоб ми розвивалися, і вдосконалювалися, і ставали такими, як Він. Він дав план, згідно з яким ми мали прийти на землю у сім'ї і здобути досвід, що підготує нас повернутися до Нього і до такого життя, яким живе Він.

Центральною частиною цього плану було обіцяння, що Ісус Христос принесе Себе в жертву, аби спасти всіх нас від гріха і смерті. Наше завдання у цьому плані—прийняти Спасителеву жертву шляхом виконання законів і обрядів євангелії. Ми з вами прийняли цей план. В дійсності, ми раділи, хоча нам треба було залишити присутність нашого Батька і навіть забути все, що ми здобули, живучи разом з Ним.

Але нас не було послано сюди в суцільну темряву. Кожному з нас було дано частку Божого світла, яке називається "Світлом Христа". Воно допомагає нам розрізняти між добром і злом,

між правильним і неправильним. Ось чому навіть ті, хто має невелике знання про план батька або зовсім його не має, все ж можуть відчувати серцем, що певні вчинки є правильні й моральні, а інші—ні.

Здається, що наше відчуття правильного й неправильного особливо загострюється, коли ми виховуємо своїх дітей. Майже всім батькам притаманне бажання навчати своїх дітей моральних чеснот. У цьому полягає диво плану Небесного Батька. Він хоче, щоб Його діти народжувалися на землі згідно зі зразком сімей, що існують на небесах. Сім'ї—це основна організаційна одиниця у вічних царствах, тож Він призначив, щоб вони також були такою основною одиницею на землі. Хоча земні сім'ї далекі від досконалості, вони дають Божим дітям найкращу можливість прийти у цей світ і бути тим місцем, де можливо відчутти таку любов тут, на землі, що найбільше подібна до тієї, яку ми відчували на

небесах,—батьківську любов. Сім'ї також є найкращим місцем збереження і передачі моральних цінностей та істинних принципів, що, найвірогідніше, приведуть нас назад у присутність Бога.

Лише зовсім незначна частина Божих дітей здобуває в цьому житті повне розуміння Божого плану, а також доступ до обрядів священства і завітів, що роблять викупительну силу повністю дієвою у нашому житті. Навіть ті, хто має найкращих батьків, можуть жити з вірою відповідно до світла, яке вони мають, але вони ніколи не чули про Ісуса Христа і Його Спокуту або не отримали запрошення охреститися у Його ім'я. Це стосується величезної кількості мільйонів наших братів і сестер за весь період світової історії.

Деякі люди можуть вважати це несправедливим. Для них це може навіть бути доказом того, що немає ніякого плану, ні конкретних вимог для спасіння, бо вони вважають, що справедливий, люблячий Бог не створив би план, який є доступним лише для незначної кількості Його дітей. Інші можуть прийти до висновку, що Бог повинен був визначити заздалегідь, кого зі Своїх дітей Він спасе і кому Він відкриє доступ до євангелії, в той час як ті, хто ніколи про неї не чув, просто не є "обраними".

Але завдяки істинам, відновленим через пророка Джозефа Сміта, ми з вами знаємо, що у Божому плані є більше любові й справедливості, ніж дехто вважає. Наш Небесний Батько має величезне бажання зібрати і благословити всю Свою сім'ю. Хоча Він знає, що не всі з них приймуть рішення зібратися, план дає можливість кожній Його дитині прийняти або відкинути запрошення. А сім'ї є центром цього плану.

Багато століть тому пророк Малахія сказав, що у прийдешні дні Бог пошле Іллю, щоб повернути “серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків” (Малахія 4:6).

Це пророцтво було таким важливим, що Спаситель процитував його, коли прийшов на Американський континент після Свого Воскресіння (див. 3 Нефій 25:5–6). І коли ангел Мороній прийшов до пророка Джозефа Сміта, він також процитував пророцтво про Іллю та серця, батьків і дітей (див. Джозеф Сміт—Історія 1:36–39).

Сьогодні 1 квітня. Через два дні, 3 квітня, ми відзначатимемо 181 рік з того часу, як пророцтво Малахії було виповнено. Того дня приходив Ілля і передав Джозефу Сміту владу священства запечатувати сім’ї на вічність (див. УЗ 110:13–16).

З того часу й до сьогодні зацікавленість у дослідженні сімейної історії бурхливо зростає. Складається враження, що люди досліджують свої родоводи у все більших масштабах і роблять це не лише з цікавості. Генеалогічні бібліотеки, товариства і технології виникають по всьому світу, щоб задовольнити цю зацікавленість. Здатність Інтернету полегшувати спілкування надає можливість сім’ям працювати разом, щоб досліджувати сімейну історію з такою швидкістю й точністю, як ніколи.

Чому все це відбувається? За відсутністю кращого терміну ми називаємо це “духом Іллі”. Ми могли б також назвати це “виповненням пророцтва”. Я свідчу, що Ілля дійсно приходив. Серця дітей—ваші й моє—повернулися до наших батьків, наших предків. Любов, яку ви відчуваєте до своїх предків,—це складова виповнення цього пророцтва. Вона міцно вкорінена у розуміння того,

ким ви є. Але справа не лише в успадкованій вами ДНК.

Наприклад, якщо ви дієте за спонуканням досліджувати свою сімейну історію, ви можете побачити, що в якогось далекого родича риси обличчя подібні до ваших, або він також цікавився книгами чи мав, як і ви, талант до співу. Це може бути дуже цікаво і навіть наводити на роздуми. Але якщо ваша робота на цьому зупиниться, то ви відчуєте, що чогось не вистачає. Це тому, що для збирання й об’єднання Божої сім’ї недостатньо лише теплих почуттів. Це вимагає священних завітів, укладених за допомогою обрядів священства.

Багато наших предків не отримали тих обрядів. Але за Божим провидінням ви їх отримали. І Бог знав, що ви відчуєте глибоку любов до своїх родичів, а також, що у вас будуть технології, необхідні для їхнього пошуку. Він також знав, що ви будете жити в часи, коли святі храми, де можна виконувати ці обряди, будуть найдоступніші за всю історію людства. І Він знав, що Він може доручити вам виконання цієї роботи за ваших предків.

Звичайно, у всіх нас є багато невідкладних та важливих обов’язків, що вимагають нашої уваги та часу. Усім нам доводиться виконувати те, що перевищує наші можливості, але Господь сподівається, що ми з цим

впораємося. На щастя, Спаситель відкриває шлях, аби кожен з нас здобув впевненість та задоволення в будь-якому служінні, у тому числі і в дослідженні сімейної історії. Ми здобуємо силу робити те, що Він просить, оскільки маємо віру, що Господь не дає заповіді “без того, щоб не приготувати шлях для [нас], аби [ми] могли виконати те, що Він наказав” (1 Нефій 3:7).

Я знаю, що це істина, з власного досвіду. Багато років тому, будучи студентом університету, я познайомився з чоловіком, який працював на одну з найбільших у світі комп’ютерних компаній. То був початок доби комп’ютеризації, і так уже сталося, що компанія послала його продавати комп’ютери Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Наскільки я бачив, той продавець не був віруючою людиною. Однак він сказав зі здивуванням і якимось роздратуванням: “У цій церкві роблять те, що називається “генеалогія”: досліджують імена людей, які вже померли, намагаючись знайти своїх родичів. Люди, головним чином жінки, бігають по картотеках, досліджують маленькі картки у пошуках інформації”. Якщо я правильно пам’ятаю, він сказав, що жінки носять крокові, щоб бігати трохи швидше. Той чоловік продовжував: “Побачивши

розмах роботи, яку вони намагаються здійснити, я зрозумів, навіщо було винайдено комп'ютери”.

Що ж, частково він мав рацію. Комп'ютери мали стати важливою складовою сімейно-історичної роботи—але не ті комп'ютери, які він продавав. Натхненний провідник Церкви прийняв рішення не купувати у нього комп'ютери. Церква мала почекати на такі технології, які в той час важко було навіть уявити. Але через багато років я зрозумів, що навіть найкращі технології ніколи не зможуть замінити одкровення з небес, подібне до того, яке отримав той провідник Церкви. Це духовна робота, і Господь спрямує її через Свого Святого Духа.

Кілька тижнів тому я працював над своєю сімейною історією. Один консультант був поруч зі мною, а ще один помічник допомагав по телефону. На екрані комп'ютера переді мною була задача, яку я не міг вирішити своїми силами земної людини. Я бачив два імена людей, які мені було послано завдяки чудесам технології. Ці люди, можливо, чекали на храмовий обряд. Але проблема полягала в тому, що імена були різні, однак була причина вважати, що це могла бути одна людина. Мое завдання полягало в тому, щоб визначити, чи це правда.

Я попросив своїх консультантів сказати мені це. Вони відповіли: “Ні, ви повинні прийняти рішення”. І вони були абсолютно впевнені, що я виявлю істину. Комп'ютер, з усією своєю потужністю та інформацією,

залишив мені благословення дивитися на ті імена на екрані, оцінюючи доступну інформацію, досліджуючи інші знахідки, тихо молячись та вирішуючи, що ж є істиною. Під час молитви я чітко зрозумів, що треба робити—так само, як це було в інших ситуаціях, коли доводилося покладатися на допомогу з небес у вирішенні проблеми.

Ми не знаємо, які чудеса будуть відкриті людьми через натхнення від Бога, аби вони стали допомогою у Його роботі зі збирання Його сім'ї. Але якими б дивовижними не були майбутні винаходи, їхнє використання вимагатиме роботи Духа в таких людях, як ви і я. Це не повинно нас дивувати. Зрештою, це улюблені сини і дочки Бога. Він пошле будь-яке необхідне натхнення, аби надати їм можливість повернутися до Нього.

Нещодавно молодь Церкви відреагувала на дух Іллі дивовижним чином. Багато з них зараз мають храмову рекомендацію обмеженої дії та часто її використовують. У храмових християнських більшість людей, ніж будь-коли; деякі храми навіть змінили графік роботи, аби задовольнити потреби все більшої кількості молодих людей, які відвідують храм.

Раніше, коли молодь приходила до храму з іменами своїх предків, то було винятком, хоча і бажаним. Зараз це стало нормою, і дуже часто саме молоді люди знаходять імена своїх предків.

Крім того, багато молодих людей зрозуміли, що, приділяючи час дослідженню сімейної історії та храмовій роботі, вони поглиблюють своє свідчення про план спасіння. В їхньому житті посилвся вплив Святого Духа і зменшився вплив супротивника. Це допомагає їм зближуватися з сім'єю та наближатися до Господа Ісуса Христа.

Вони зрозуміли, що ця робота спасає не лише померлих, вона спасає всіх нас (див. УЗ 128:18).

Молодь дивовижним чином досягнула бачення цієї роботи; зараз це необхідно зробити їхнім батькам. Є багато людей, які прийняли хрищення у духовному світі завдяки роботі, виконаній молоддю, і вони чекають на інші обряди, які можуть виконуватися у храмі лише дорослими. Робота зі збирання сім'ї Небесного Батька призначається не лише для молоді, і вона не лише для їхніх дідуся та бабусь. Ця робота—для кожного. Ми всі залучені до збирання.

Це робота нашого покоління, яке апостол Павло назвав “урядження[м] виповнення часів”, коли, за його словами, Бог “усе об'єдна[є] в Христі,—що на небі, і що на землі” (Ефессянам 1:10). Це стало можливим завдяки викупительній роботі Божого Улюбленого Сина, Ісуса Христа. Завдяки Йому члени нашої сім'ї, “що колись далекі були, стали близькі Христовою кров'ю. Він—бо наш мир, що вчинив із двох одне й зруйнував серединну перегороду, ворожнечу, Своім тілом” (Ефессянам 2:13–14). Ви відчували це, як і я, коли, роздивляючись фотографію когось із предків, були охоплені припливом любові. Ви відчували це у храмі, коли ім'я на карточці здавалося чимось більшим за ім'я, і ви не могли не відчувати, що ця людина знає вас і відчуває вашу любов.

Я свідчу, що Бог Батько хоче, аби Його діти знову прийшли додому сім'ями й у славі. Спаситель живий. Він скеровує і благословляє цю роботу, і Він пилює за нами та веде нас. Він дякує вам за ваше вірне служіння зі збирання сім'ї Його батька, і я обіцяю вам натхненну допомогу, якої ви прагнете і потребуєте. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

М. Джозеф Бро

Другий радник у Генеральному президентстві
Товариства молодих чоловіків

Його рука, що спрямовує щодня

Небесний Батько знає, що вам і мені потрібно, краще, ніж будь-хто.

Одним з найулюбленіших знарядь Небесного Батька у спрямуванні Його дітей є праведні бабусі й дідусі. Мати мого батька була такою жінкою. Одного разу, коли я був ще надто юним, щоб запам'ятати це, мій батько повчав мене. Спостерігаючи за цим повчанням, моя бабуся сказала: “Монте, мені здається, ти виправляєш його занадто різко”.

Мій батько відповів: “Мамо, я буду виправляти своїх дітей так, як хочу я”.

Тоді моя мудра бабуся м'яко зауважила: “І я теж”.

Я впевнений, що того дня мій батько почув мудре спрямування своєї матері.

Коли ми думаємо про спрямування, ми, можливо, думаємо про гімн, який всі знаємо і любимо—“Я Боже дитя”. У приспіві ми знаходимо такі слова: “За батьками йтиму прямо я на вірний шлях”¹.

До недавнього часу я думав, що цей приспів—це божественне спрямування для батьків. Обмірковуючи ці слова, я зрозумів, що, крім спрямування для батьків, вони мають набагато більше значення. Кожен з нас особисто щодня благає, щоб

Небесний Батько спрямовував нас, вів нас та йшов поруч з нами.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф пояснив: “Наш Небесний Батько знає потреби своїх дітей краще, ніж будь-хто. Це Його робота і слава—допомагати нам при кожній нагоді, надавати надзвичайні матеріальні та духовні ресурси, які допоможуть нам на шляху, що веде до Нього”².

Послухайте ці слова: Небесний Батько знає, що вам і мені потрібно, краще, ніж будь-хто. Як наслідок, Він

розробив персональний комплект з опіки для кожного з нас. У ньому є багато складових. У нього входять Його Син і Спокута, Святий Дух, заповіді, Писання, молитва, пророки, апостоли, батьки, бабусі й дідусі, місцеві провідники Церкви і багато іншого—все, що допоможе нам одного дня повернутися до Нього і жити з Ним.

Сьогодні я хочу поділитися лише кількома складовими комплекту з опіки, які допомогли мені зрозуміти, що люблячий Батько веде і спрямовує мене та мою сім'ю та йде поруч з нами. Я молюся, аби кожен з вас дізнався зі свого власного досвіду, що Небесний Батько веде і спрямовує вас та йде поруч з вами, і щоб з цим знанням ви просувалися вперед з впевненістю, знаючи, що ви ніколи насправді не самі.

Заповіді Небесного Батька—ключова складова комплекту з опіки. Алма проголосив: “Злочестивість ніколи не була щастям”³. Прийняття неналежної поведінки без люблячого виправлення—це виявлення хибного співчуття, і таке прийняття зміцнює загальну думку, що злочестивість

може бути насправді щастям. Самуїл Ламанієць чітко спростовував цю ідею: “Ви прагнули щастя, творячи беззаконня, що суперечить природі праведності, яка є в нашому великому і Вічному Главі”⁴.

Через Своїх пророків Небесний Батько постійно нагадує нам, що праведність—це щастя. Цар Венямін, наприклад, навчав, що Небесний Батько “вимагає від вас робити так, як Він наказав вам; за це, якщо ви зробите так, Він негайно благословить вас”⁵. В іншому гімні є схоже нагадування:

*Вірність звітам, вірність звітам
Дає нам безпеку, приносить
нам мир.
Благословить нас Бог*⁶.

З наближенням мого 14-го дня народження я дізнався про деякі з цих благословень. Я помітив, що мої батьки якось не так поведуться. Обміркувавши те, що я побачив, я запитав: “Ми їдемо на місію?” Вираз обличчя моєї мами підтвердив мою підозру. Пізніше, на сімейній нараді, мої брати і сестри та я дізналися, що наші батьки були покликані очолювати місію.

Ми жили на чудовому ранчо у штаті Вайомінг. Життя здавалося мені досконалим. Я повертався додому зі школи, робив що треба по дому

і після того міг йти на полювання, рибалку чи просто досліджувати місцевість з моїм собакою.

Невдовзі після того, як я дізнався про покликання, я зрозумів, що мав розлучитися зі своїм собакою, Блу. Невдоволений, я запитував батька, що мені робити з Блу. Я хотів наголосити на несправедливості того, що Бог вимагає. Я ніколи не забуду його відповідь. Він сказав: “Я не впевнений. Мабуть, він не може поїхати з нами, тому ти краще запитай Небесного Батька”. Це була зовсім не та відповідь, на яку я очікував.

Я почав читати Книгу Мормона. Я щиро молився, аби дізнатися, чи мені потрібно буде віддати мого собаку. Моя відповідь не прийшла відразу, однак, конкретна думка продовжувала проникати у мій розум. “Не будь тягарем для своїх батьків. Не будь тягарем. Я покликав твоїх батьків”.

Я знав, чого вимагав Небесний Батько. Це знання не зменшило болю від того, що я мав віддати свого собаку. Однак завдяки цій малій жертві моє серце пом’якшало, і, шукаючи волю Небесного Батька, я знайшов мир.

Я вдячний моему Небесному Батькові за благословення і щастя, які я знайшов завдяки Писанням, молитві та Святому Духу, і за гідного земного батька, який виконував свою роль головного вчителя евангелії для своїх

дітей. Вони вели мене, спрямовували мене і навіть йшли поруч зі мною, допомагаючи мені знайти шлях, особливо, коли я мав робити щось важке.

На додаток до складових комплекту з опіки, які я згадував, кожен з нас благословенний провідником священства, який веде і спрямовує нас.

Президент Бойд К. Пекер сказав: “Єпископи отримують натхнення! Кожному з нас вільно прислухатися до поради наших провідників або відкидати її, але ніколи не зневажайте пораду вашого єпископа, почуту з кафедри або в приватній бесіді”⁷.

Ці чоловіки прагнуть представляти Господа. Літні ми, чи молоді, коли Сатана хоче, аби ми думали, що немає надії, єпископи є для того, аби спрямовувати нас. Говорячи з єпископами, я дізнався, що є спільна тема, що стосується сповіді непослуху чи страждання невинних від жахливих вчинків. Єпископи негайно ж хочуть висловити любов Небесного Батька до людини і бажання йти поруч з нею, коли вона шукає шлях додому.

Мабуть, найкраща складова комплекту з опіки Небесного Батька описана цими словами: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого”⁸.

Аби навчити нас всього, що ми маємо робити, Ісус Христос вказав шлях, даючи досконалий приклад

того, що ми повинні наслідувати. Він благає нас з розпростертими руками прийти і йти вслід за Ним⁹. І коли у нас не виходить, що трапляється з усіма нами, Він нагадує нам: “Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються”¹⁰.

Який чудовий дар! Покаяння—це не покарання, це привілей. Це привілей, який веде і спрямовує нас. Не дивно, що Писання проголошують, що ми не повинні навчати нічого іншого, окрім покаяння¹¹.

У Небесного Батька є багато ресурсів, але часто Він користується допомогою іншої людини. Він щоденно дає нам можливість вести, спрямовувати та йти поруч з тим, у кого є потреба в цьому. Ми маємо наслідувати приклад Спасителя. Ми також повинні виконувати роботу Небесного Батька.

Як Генеральне президентство Товариства молодих чоловіків ми знаємо, що молодь благословенна, коли у них є батьки і провідники, які допомагають Небесному Батькові вести і спрямовувати їх та йти поруч з ними. Три принципи¹², які допоможуть нам стати складовою комплексу з опіки Небесного Батька для інших, такі:

Перший: будьте з молоддю. Президент Генрі Б. Айрінг наголосив на такій думці: “Є речі, які ми робимо, які можуть виявитися найголовнішими. Навіть сильнішим за слова, які ми використовуємо у нашому навчанні, буде наш приклад життя за євангелією”¹³. Щоб вести молодь, необхідно бути з нею. Присвячений час—це висловлення любові, яка дозволяє нам навчати словом і прикладом.

Другий: аби дійсно спрямовувати молодь, ми повинні налагодити зв'язок між ними і небесами. Завжди настає час, коли кожен має вистояти наодинці. Тільки Небесний Батько

може спрямовувати завжди і в усіх місцях. Наша молодь має знати, як шукати проводу Небесного Батька.

Третій: ми маємо дозволити молоді діяти самостійно. Подібно до люблячих батьків, які тримають руку дитини, яка вчиться ходити, ми повинні дозволити їм йти, аби молодь розвивалася. Щоб дозволити молоді діяти самостійно, потрібні терпіння й любов. Це важче і вимагає більше часу, ніж зробити щось самому. Дорогою вони можуть спотикатися, але ми йдемо поруч з ними.

Брати і сестри, у нашому житті будуть часи, коли здаватиметься, що благословення спрямування далеко або їх не вистачає. Щодо таких важких часів старійшина Д. Тодд Крістофферсон обіцяв: “Нехай у важкі часи ваші завіти матимуть для вас першорядне значення, а ваша

слухняність буде неухильною. Потім ви зможете просити з вірою, не маючи жодних сумнівів, згідно з потребами, які у вас є, і Бог відповість. Він підтримає вас, коли ви будете працювати і пильнувати. І у Свій час і Своїм способом Він простягне до вас руку і скаже: “Ось Я”¹⁴.

В один з таких часів я шукав поради Небесного Батька у тривалій і щирій молитві понад рік, щоб знайти рішення у складній ситуації. За логікою я знав, що Небесний Батько відповідає на всі щирі молитви. Проте одного дня я дійшов до такого відчаю, що пішов у храм з єдиним запитанням: “Небесний Батьку, чи Ти дійсно піклуєшся?”

Я сидів у кінці кімнати для очікування Логанського храму, штат Юта, коли, на мій подив, у кімнату ввійшов президент храму Вон Дж. Фезерстон,

Старійшина Везерфорд Т. Клейтон
Сімдесятник

близький друг нашої сім'ї. Він став перед зібранням і привітав усіх нас. Коли він помітив мене серед відвідувачів храму, то замовк, подивився мені в очі і потім сказав: "Брате Бро, чудово бачити вас у храмі сьогодні".

Я ніколи не забуду почуття того простого моменту. Це було так, ніби—у цьому привітанні—Небесний Батько простягнув Свою руку і сказав: "Ось Я".

Небесний Батько дійсно піклується, слухає і відповідає на кожну молитву дитини¹⁵. Як один з Його дітей, я знаю, що відповідь на мої молитви прийшла у Господній час. І завдяки цьому досвіду я розумію зараз більше, ніж будь-коли раніше, що ми—діти Бога і що Він послав нас сюди, щоб ми могли відчувати Його присутність зараз і одного дня повернутися, щоб жити з Ним.

Я свідчу, що Небесний Батько дійсно веде нас, спрямовує нас та йде поруч з нами. Коли ми наслідуюмо Його Сина і прислухаємося до Його служителів, апостолів і пророків, ми знайдемо шлях до вічного життя. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. "Я Божєє дитя", *Гімни*, № 186.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, "Наш Батько, наш Наставник", *Ліягона*, черв. 2016, с. 4.
3. *Алма* 41:10.
4. *Гелама* 13:38.
5. *Мосія* 2:24.
6. "Вірність завітам", *Гімни*, № 188.
7. Бойд К. Пекер, "Єпископ і його радники", *Ліягона*, лип. 1999, с. 72.
8. *Іван* 3:16.
9. *Див. Лука* 18:22.
10. *Учення і Завіти* 19:16.
11. *Див. Мосія* 18:20.
12. *Див. "Young Men Auxiliary Training"*, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Генрі Б. Айрінг, "Підготовче священство", *Ліягона*, лист. 2014, с. 61.
14. Д. Тода Крістофферсон, "Сила завітів", *Ліягона*, трав. 2009, с. 22.
15. *Див. "Молитва дитини", Збірник дитячих пісень*, с. 6–7.

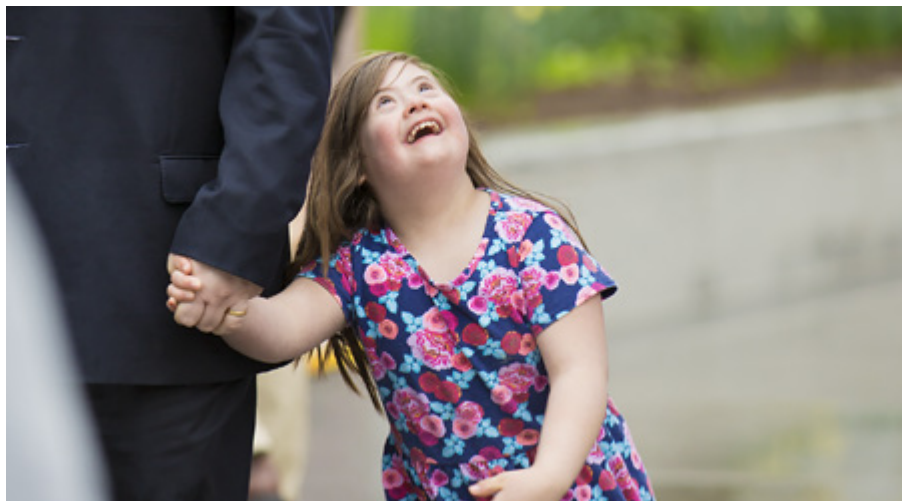
Славетний план нашого Батька

Завдяки святому Божому плану ми знаємо, що народження і смерть в дійсності є лише ключовими подіями у нашій подорожі до вічного життя з нашим Небесним Батьком.

На початку мого навчання на лікаря у мене був привілей допомогти молодій матері народити свою першу дитину. Вона була спокійна, зосереджена і щаслива. Коли дитина народилася, я вручив їй це дорогоцінне немовля. Зі сльозами щастя, що котилися по її обличчю, вона взяла на руки це щойно народжене немовля і обстежила його з голови до ніг. Вона тримала його близько і виявляла любов, як

може це робити тільки матір. Це було привілеєм знаходитися у тій кімнаті з нею.

Таким був початок життя для кожного з нас. Втім, чи дійсно наше народження було початком? Світ бачить народження і смерть як початок і кінець. Але завдяки святому Божому плану ми знаємо, що народження і смерть в дійсності є лише ключовими подіями у нашій подорожі до вічного життя

з нашим Небесним Батьком¹. Вони є невід'ємними складовими Батькового плану—священними митями, коли перетинаються смертне життя і небеса. Сьогодні, роздумуючи над тим, чого я навчився, спостерігаючи за народженням і смертю протягом років своєї медичної практики і церковного служіння, я хочу свідчити про славетний план нашого Батька.

“До того, як народитися, ми жили з Богом, Батьком наших духів. Усі [ми], хто знаходиться на землі, є в буквальному сенсі братами та сестрами” у Його сім'ї² і кожен з нас дорогоцінний для Нього. Ми жили з Ним протягом еонів часу до того, як народитися на землі—навчалися, вибирали і готувалися.

Оскільки Небесний Батько любить нас, Він прагне, щоб ми мали найвеличнійший дар, який Він може дати,—дар вічного життя³. Він не може просто так дати нам цей дар; ми маємо отримати його, вибравши Його і Його шляхи. Для цього вимагалося, щоб ми залишили Його присутність і почали чудову і повну викликів подорож, сповнену віри, зростання і досягнень. Подорож, яку наш Батько підготував для нас, називається планом спасіння або планом щастя⁴.

На великій доземній нараді наш Батько розповів нам про Свій план⁵. Зрозумівши його, ми були настільки щасливими, що вигукували від радості, а зорі поранні співали разом⁶.

Цей план побудовано на трьох великих стовпах: стовпах вічності⁷.

Перший стовп—це Сотворіння землі, місця нашої подорожі земним життям⁸.

Другий стовп—це Падіння наших перших земних батьків, Адама та Єви. Завдяки Падінню ми отримали дещо чудове. Ми отримали змогу народитися і отримати фізичне тіло⁹. Я буду навіки вдячний моїй матері, за те що вона привела моїх братів та мене у цей світ і навчала нас про Бога.

Бог також дав нам моральну свободу—здатність і привілей самостійно вибирати і діяти¹⁰. Щоб допомогти нам робити правильний вибір, Небесний Батько дав нам заповіді. Щодня дотримуючись Його заповідей, ми показуємо Богу, що любимо Його, і Він благословляє наше життя¹¹.

Знаючи, що ми не завжди будемо робити правильний вибір, або, іншими словами, будемо грішити, Батько дав нам третій стовп—Спасителя Ісуса Христа і Його Спокуту. Своїми стражданнями Христос сплатив ціну

як за фізичну смерть, так і за гріх¹². Він навчав: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”¹³.

Ісус Христос жив досконалим життям, завжди дотримуючись заповідей Свого Батька. “Він ходив шляхами Палестини”, навчав істинам вічності, “зцілюючи хворих, даючи сліпим зір і воскрешаючи мертвих”¹⁴. Він “ходив, добро чинячи”¹⁵ і “закликав усіх наслідувати Його приклад”¹⁶.

Наприкінці Свого земного життя Він став навколішки і молився, кажучи:

“Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля! ...

А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю”¹⁷.

Христос допоміг нам краще усвідомити тяжкість Своїх страждань, сказавши пророку Джозефу Сміту:

“Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнійшого з

усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом”¹⁸.

Там, у Гефсиманському саду, Він почав сплачувати ціну за наші гріхи та наші хвороби, наш біль і наші недуги¹⁹. Завдяки тому, що Він зробив, ми ніколи не будемо самотні у цих недугах, якщо зробимо вибір йти із Ним. “Його було схоплено і засуджено на підставі облудних звинувачень, визнано винним, аби задовольнити натовп, і вироком для Нього була смерть на Голгофському хресті”. На хресті “Він віддав Своє життя, аби спокутувати гріхи всього людства. Він приніс великий вікарний дар заради всіх жителів землі”²⁰.

Він проголосив:

“Дивіться, Я є Ісус Христос, про Якого пророки свідчили, що Він прийде на землю.

І знайте, Я є світло і життя світу; і Я випив з тієї гіркої чаші, яку Батько дав Мені, і прославив Батька, взявши на Себе гріхи світу”²¹.

Тоді, у перший день тижня²², Він піднявся з гробу в досконалому воскреслому тілі, щоб ніколи більше не вмирати. І оскільки Він це зробив, так само зробимо і ми.

Я свідчу, що Христос дійсно піднявся з гробу. Але для того, щоб піднятися з гробу, спершу Він мав померти. Так само і ми.

Іншим великим благословенням мого життя було відчувати близькість

небес у ті миті, коли я сидів біля ліжка людей, які помирали. Рано-вранці одного дня багато років тому я увійшов у лікарняну палату, де знаходилась віддана вдова, свята останніх днів, у якої був рак. Двоє її дочок сиділи біля неї. Підійшовши до її ліжка, я одразу побачив, що вона вже більше не страждає, бо шойно померла.

У ту мить смерті кімната була сповнена миром. Її дочки відчували лагідний смуток, але їхні серця були сповнені вірою. Вони знали, що їхня мати не пішла, але повернулася додому²³. Навіть у миті нашого найглибшого смутку, у миті, коли час стоїть і не рухається, а життя здається несправедливим, ми можемо знайти втіху в нашому Спасителі, оскільки Він також страждав²⁴. Для мене було привілеєм знаходитися у тій кімнаті.

Коли ми помираємо, наші духи залишають наші тіла і ми переходимо на наступний етап нашої подорожі, у духовний світ. Це місце для навчання, покаяння, прощення і розвитку²⁵—там ми чекаємо на Воскресіння²⁶.

У якийсь великий день у майбутньому всі, хто будь-коли народився, піднімуться з могил. Наші духи і наші фізичні тіла об’єднаються у своїй досконалій формі. Воскреснуть усі—“літні та молоді, ... як чоловічої статі, так і жіночої, як злочестиві, так і праведні; і “все буде відновлено до своєї досконалої форми”²⁷.

Після Воскресіння ми отримуємо найвище благословення—бути судженими нашим Спасителем, Який сказав:

“Я приведу всіх людей до Себе, щоб їх було суджено згідно з їхніми діяннями.

І станеться, що кожний, хто покається і буде хрищений в Моє ім’я, буде сповнений; і якщо він витерпить до кінця, ось того я вважатиму невинним перед Моїм Батьком того дня, коли Я стану судити світ”²⁸.

І тоді, завдяки Христу і Його Спокуті, всі, хто зробив вибір йти за Ним шляхом віри, покаяння, хрищення, отримання Святого Духа і терпіння до кінця²⁹, дізнаються, що кінець їхньої подорожі—це прийняття “своєї божественної долі, як спадкоємців вічного життя”³⁰. Вони повернуться у присутність свого Батька, щоб жити з ним вічно. Хай же наш вибір буде правильним.

У нашому існуванні набагато більше подій, ніж лише ті, що відбуваються між народженням і смертю. Я запрошую вас прийти до Христа і наслідувати Його³¹.

Я закликаю всіх членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів кожного дня “приходити до Христа, і вдосконалюватися в Ньому, і відринуті від себе всю безбожність, ... щоб через пролиття крові Христа, ... ви могли стати святими, незаплямованими”³².

Я закликаю тих, хто ще не є членами цієї Церкви, прийти і прочитати Книгу Мормона та дослухатися до місіонерів. Прийдіть і виявіть віру, і покайтеся у своїх гріхах. Прийдіть і охристіться, і прийміть Святого Духа. Прийдіть і живіть щасливим, зосередженим на Христі життям. Якщо ви прийдете до Нього і будете дотримуватися Його заповідей, я обіцяю, що ви зможете знайти мир і мету в цьому часто неспокійному земному

житті та “вічне життя у тому світі, що прийде”³³.

Тих, хто пізнав ці істини, і з будь-якої причини зійшов на манівці, я запрошую повернутися назад. Поверніться сьогодні ж. Наш Батько і Спаситель вас люблять. Я свідчу, що Христос має силу відповісти на ваші запитання, зцілити ваш біль і смуток, і простити ваші гріхи. Я знаю, що це правда. Я знаю, що все це істина. Христос живий! Це Його Церква. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 31:18.
2. Див. “План спасіння”, Євангельські теми, topics.lds.org.
3. Див. Учення і Завіти 14:7; Мойсей 1:39.
4. Див. Алма 42:8.
5. Див. Авраам 3:24–28.
6. Див. Йов 38:7.
7. Див. Russell M. Nelson, “Standards of the Lord’s Standard-Bearers”, *Ensign*, Aug. 1991, 5–6.
8. Див. 3 Нефій 9:15.
9. Див. 2 Нефій 2:22–25.
10. Див. Томас С. Монсон, “Вибір”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 86; “Свобода волі”, Євангельські теми, topics.lds.org.
11. Див. Іван 14:15, 23; див. також Алма 38:1.
12. Див. Алма 34:8–16.
13. Іван 3:16; див. також Іван 3:17.
14. “Живий Христос: Свідчення апостолів”, *Ліягона*, бер. 2008, с. 42.
15. Дії 10:38.
16. “Живий Христос”, с. 42.
17. Лука 22:42, 44.
18. Учення і Завіти 19:16–18.
19. Див. Ісаїя 53:4–6; Алма 7:11–13.
20. “Живий Христос”, с. 42.
21. 3 Нефій 11:10–11.
22. Див. Іван 20:1.
23. Див. Алма 40:11.
24. Див. 1 Петра 2:21–25.
25. Див. Учення і Завіти 138:57–59.
26. Див. Алма 40:2–12.
27. Алма 11:44.
28. 3 Нефій 27:15–16.
29. Див. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 1.
30. Див. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.
31. Див. 2 Нефій 9:50–51; 31:13.
32. Див. Мороній 10:32–33.
33. Учення і Завіти 59:23.

Старійшина Дейл Г. Ренлунд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Наш Пастир Добрий

Ісус Христос, наш Пастир Добрий, знаходить радість, бачачи, як зцілюється Його хвора вівця.

Ми отримуємо уявлення про характер нашого Небесного Батька, коли усвідомлюємо Його безмежне співчуття до грішників, і вдячні за розмежування, яке Він робить між гріхом і тими, хто грішить. Це уявлення допомагає нам мати більш “правильне [розуміння] Його характеру, досконалостей і якостей”¹ і є фундаментальним у виявленні віри в Нього і в Його Сина, Ісуса Христа. Співчуття Спасителя у світлі наших недосконалостей притягує нас до Нього, і вмотивовує нас

у нашій постійній боротьбі каятись і наслідувати Його. Коли ми стаємо більш подібними до Нього, то вчимося ставитися до інших так, як Він, незалежно від будь-яких зовнішніх характеристик або поведінки.

Наслідки розрізнення між зовнішніми характеристиками людини і самою людиною є головною ідеєю роману *Знедолені*, французького автора Віктора Гюго². На початку роману оповідач представляє Б’єнвеню Мірієля, єпископа Дінського, і розповідає про дилему, з якою стикнувся єпископ. Чи

має він відвідати чоловіка, який є зако-
ренілим атеїстом і якого зневажають у
громаді через його участь у Французь-
кій революції в минулому?³

Оповідач каже, що єпископ при-
родно міг відчувати глибоку відразу до
того чоловіка. Тоді оповідач ставить
просте запитання: “Та чи має пастир
сахатися вівці, якщо ота вівця парши-
ва?”⁴ Відповідаючи за єпископа, опо-
відач дає чітку відповідь: “Ні!” А потім
з гумором додає: “Але, яка вівця!”⁵

У цьому уривку Гюго порівнює
“злочестивість” чоловіка з хворобою
шкіри вівці, та порівнює єпископа з
пастирем, який не сахатється, натра-
пивши на хвору вівцю. Єпископ
виявляє співчуття, а пізніше в романі
демонструє подібне співчуття до
іншого чоловіка, головного героя
в романі, занепаłego колишнього
в'язня, Жана Вальжана. Милість і спів-
чуття єпископа вмотивовують Жана
Вальжана змінити курс його життя.

Оскільки скрізь у Писаннях Бог
метафорично називає гріх хворо-
бою, прийнятно буде запитати:
“Як реагує Ісус Христос, коли має
справу з нашими метафоричними
хворобами—нашими гріхами?” Зреш-
тою Спаситель сказав, що Він “не
мож[е] дивитися на гріх з найменшою
мірою допущення”⁶; тож, як Він може
дивитися на нас, таких недосконалих,
не відсахнувшись з жахом і відразою?

Відповідь є простою й чіткою.
Як Пастир Добрий⁷, Ісус Христос
ставиться до хвороби Своєї вівці,
як до стану, в якому потрібне

лікування, опіка і співчуття. Цей
пастир, наш Пастир Добрий, знахо-
дить радість, бачачи, як зцілюється
Його хвора вівця.

Спаситель передвістив, що Він
“отару Свою буде пасти”⁸, “заги-
нули вівцю відшука[є], ... сполошену
поверн[є], ... поранену перев'яж[є], а
хвору зміцн[ить]”⁹. Хоча про відступ-
ницький Ізраїль було сказано, що
його поглинули гріховні “рани й гудзі,
та свіжі поразки”¹⁰, Спаситель заохочу-
вав, наставляв і обіцяв зцілення¹¹.

Земне священнослужіння Спаси-
теля насправді характеризувалося
любов'ю, співчуттям і співпережи-
ванням. Він не ходив зневажливо
курними дорогами Галілеї та Юдеї,
здрігаючись від вигляду грішників.
Він не обходив їх з великою відра-
зою. Ні, Він їв з ними¹². Він допомагав
і благословляв, піднімав і наставляв,
та заміняв страх і відчай надією й
радістю. Як справжній пастир, яким
Він і є, Він шукає нас і знаходить, щоб
запропонувати допомогу й надію¹³.
Розуміння Його співчуття й любові
допомагає нам виявляти віру в Нього
—каятися і бути зціленими.

В євангелії від Івана написано про
вплив співчуття Спасителя на гріш-
ника. Книжники й фарисеї привели
до Спасителя жінку, схоплену на
гарячому вчинку перелюбу. Обви-
нувачі очікували, що її буде побито
камінням, відповідно до закону Мой-
сея. Ісус у відповідь на наполегливі
запитання зрештою сказав їм: “Хто з
вас без гріха,—нехай перший на неї
той каменем кине!”

Обвинувачі розійшлися, “і зостав-
ся Сам Ісус і та жінка, що стояла в
середині ...

Ісус ... нікого, крім жінки, не поба-
чивши, промовив до неї: “Де ж ті,
жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто
тебе не засудив?”

А вона відказала: “Ніхто, Господи”.
І сказав їй Ісус: “Не засуджую і Я тебе.
Іди собі, але більше не гріши!”¹⁴

Спаситель, звичайно ж, не виправ-
дав перелюб. Але Він також не засу-
див і жінку. Він закликав її змінити
своє життя. Вона була вмотивована
змінитись завдяки Його співчуттю й
милості. У Біблії в Перекладі Джозефа
Сміта засвідчено про її учнівство з
того часу: “І жінка прославляла Бога
з того часу і вірила в Його ім'я”¹⁵.

Хоча Бог і виявляє співчуття, нам
не слід помилково вважати, що Він
допускає гріх і сприймає його. Це
не так. Спаситель прийшов на землю,
щоб спасти нас від наших гріхів, і, що
важливо, не спасатиме нас в наших
гріхах¹⁶. Досвідчений допитувач,
Зизром, якимсь намагався ввіймати у
пастку Амулека, запитавши його: “Чи
спасе Свій народ у його гріхах [Месія,
Який прийде]? А Амулек відповів і
сказав йому: Я кажу тобі, що Він не
зробить цього, бо неможливо Йому
зректись Свого слова. ... Він не може
спласти їх у їхніх гріхах”¹⁷. Амулек
говорив про фундаментальну істину,
що, аби спастися від наших гріхів, ми
повинні притримуватися “умов пока-
яння”, які вивільнюють силу Викупи-
теля, щоб спасти наші душі¹⁸.

Співчуття, любов і милість Спа-
сителя наближають нас до Нього¹⁹.
Завдяки Його Спокуті нас більше не
задовольняє наш гріховний стан²⁰. Бог
ясно висловився стосовно того, що є
правильним і прийнятним для Нього,
а що є неправильним і гріховним.
Він сказав це не тому, що бажає мати
бездумних, покірних послідовників.
Ні, наш Небесний Батько бажає, щоб
Його діти свідомо й добровільно вирі-
шили стати подібними до Нього²¹, і
підготувалися до життя, яким насолод-
жуються Він²². Чинячи так, Його діти
виконують свою божественну долю і

стають спадкоємцями всього, що Він має²³. З цієї причини провідники Церкви не можуть змінювати Божі заповіді або доктрини проти Його волі, аби вони були зручними чи популярними.

Однак в нашому довічному завданні наслідувати Ісуса Христа, Його приклад виявлення доброти до тих, хто грішить, є особливо повчальним. Ми—грішники, повинні, подібно до Спасителя, допомагати іншим зі співчуттям і любов'ю. Наша роль також полягає у тому, щоб допомагати й благословляти, піднімати і наставляти та замінити страх і відчай надією й радістю.

Спаситель дорікав людям, які сахалися тих, кого вони вважали нечистими, і хто лицемірно засуджував інших, як більш грішних, ніж вони²⁴. Це важливий урок, який Спаситель адресував тим, хто “були себе певні, що вони ніби праведні, і за ніщо мали інших”. Він притчу оцю розповів:

“Два чоловіки до храму ввійшли помолитись,—один фарисей, а другий був митник.

Фарисей, ставши, так молився про себе: “Дякую, Боже, Тобі, що я не такий, як інші люди: здирщики, неправедні, перелюбні, або як цей митник.

Я пощу двічі на тиждень, даю десятину з усього, що тільки надбаю!”

А митник здалека стояв, та й очей навіть звести до неба не смів, але бив себе в груди й казав: “Боже, будь милостивий до мене грішного!”

Ісус потім завершив: “Говорю вам, що цей [митник] повернувся до дому свого більш виправданий, аніж той [фарисей]. Бо кожен, хто підноситься,—буде понижений, хто ж понижається,—той піднесеться”²⁵.

Послання до нас є чітким: грішник, який кається, більше наближається до Бога, ніж лицемірна людина, яка засуджує того грішника.

Схильність людей бути лицемірами і засуджувати інших також мала місце і у дні Алми. Коли люди “почали встановлювати церкву більш повно, ... церкв[а] ставав[а] гордовит[о]ю], ... люди церкви почали заноситися гордовито у своїх очах, ... вони стали зневажливими один до одного, і почали утискувати тих, хто не вірив, згідно з їхніми волею і бажанням”²⁶.

Таке утискування було особливо заборонене: “Тож був суворий закон серед людей в церкві, що не повинно бути жодної людини, яка належала до церкви і яка б постала

і утискувала тих, хто не належав до церкви, і що не повинно бути ніякого переслідування серед них”²⁷. Керівний принцип для святих останніх днів є тим самим. Ми не повинні бути винними в переслідуванні когось в Церкві або поза нею.

Ті, кого за будь-яких причин переслідували, знають, як виглядають несправедливість і нетерпимість. Коли я був підлітком і жив у Європі у 1960-х, до мене постійно чіплялись й дражили, оскільки я був американцем, а ще через те, що я був членом Церкви. Дехто з моїх однокласників ставився до мене так, ніби я особисто був відповідальний за непопулярну зовнішню політику США. До мене також ставились так, наче моя релігія була образливою для країн, в яких я проживав, оскільки вона відрізнялась від державної релігії. Пізніше в різних країнах по всьому світу я був свідком мерзенності переслідувань і дискримінації, від яких страждали люди, що стали мішенню за расовими або етнічними ознаками.

Переслідування має багато форм: глузування, залякування, знущання, вигнання й відсторонення або ненависть до іншого. Ми повинні

запобігати нетерпимості, яка здійснює свій потворний голос проти тих, хто має іншу думку. Частково нетерпимість проявляє себе в небажанні гарантувати однакову свободу вираження²⁸. Кожен, включаючи віруючих людей, має право публічно висловити свою думку. Але ніхто не має права виявляти ненависть до інших, коли вони висловили її.

В історії Церкви є багато свідчень, коли до наших членів Церкви ставилися з ненавистю й нетерпимістю. Як іронічно і сумно було б, якби ми мусили ставитися до інших так, як вони ставляться до нас. Спаситель навчав: “Усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви”²⁹. Якщо ми просимо поваги до себе, ми самі повинні поважати інших. Крім того, наше щире навернення приносить “лагідність і невибагливість серця”, що запрошує “Святого Духа [і сповнює нас] досконало любов’ю”³⁰, нелицемірною любов’ю³¹ до інших.

Наш Пастир Добрий є незмінним і Його ставлення до гріха і грішників є таким самим, яким було й коли Він ходив по землі. Він не сахається нас через те, що ми грішимо, навіть коли Йому іноді доводиться подумати: “Але, яка вівця!” Він так сильно любить нас, що забезпечив нам шлях для покаяння і очищення, щоб ми могли повернутися до Нього і до нашого Небесного Батька³². Чинячи так, Ісус

Христос також показав нам приклад для наслідування, щоб виявляти повагу до всіх, а ненависть ні до кого.

Будучи Його учнями, давайте повною мірою відображати Його любов, і любити одне одного настільки відкрито й повно, щоб жодна людина не відчувала себе покинутою, самотньою чи такою, що втратила надію. Я свідчу, що Ісус Христос є нашим Пастирем Добрим, Який любить нас і піклується про нас. Він знає нас і поклав Своє життя за Своїх овець³³. Він також живе для нас і хоче, щоб ми знали Його і виявляли віру в Нього. Я люблю і обожаю Його, й глибоко вдячний за Нього, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Lectures on Faith* (1985), 38.
2. У романі *Знедолені*, Віктора Гюго (1802–1885), розповідається про Жана Вальжана, який вчинив невеликий злочин, вкравши буханець хліба, щоб нагодувати сім’ю своєї сестри. Засуджений на 5 років ув’язнення, Вальжан, протягом 19 років, виконував важку роботу через чотири невдахи спроби втекти. Він вийшов з в’язниці жорстоким і цинічним чоловіком.
Через свою судимість Вальжан не міг знайти роботу, їжу й житло. Стомлений і деморалізований, він, зрештою, отримав притулок у єпископа Дінського, який виявив до Вальжана доброту і співчуття. Вночі Вальжан, поступившись почуттю безвихідності, вкрав столове срібло єпископа і втік.
Вальжана схопили і повернули до єпископа. Нез’ясовно і попри очікування Вальжана єпископ сказав поліції, що Вальжан отримав це столове срібло, і

наполягав на тому, щоб Вальжан також узяв два срібних свічника. (Див. *Les Misérables* [1987], book 2, chapters 10–12).

3. Див. Hugo, *Les Misérables*, book 1, chapter 10.
4. Оповідач запитує: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Les Misérables* [1985], book 1, chapter 10, page 67). *Gale*—у ветеринарній патології стосується будь-якого розмаїття хвороб шкіри, спричинених паразитичними кліщами, і які характеризуються втратою шерсті та виразками (коростою). Ця фраза перекладалась англійською мовою по-різному.
5. Гумористичний редакторський коментар, який стосується члена конвенту, є таким: *Mais quelle brebis!* Часто цю фразу перекладали так: “Але ж, яка чорна вівця!”
6. Учення і Завіти 1:31.
7. Див. Іван 10:11, 14; Алама 5:38; Учення і Завіти 50:44.
8. Ісаїя 40:11.
9. Єзекіль 34:16.
10. Ісаїя 1:6.
11. Див. Ісаїя 1:18.
12. Див. Лука 15:1–2.
13. Див. Матвій 18:11.
14. Див. Іван 8:3–11.
15. Joseph Smith Translation, John 8:11 (in John 8:11, footnote c).
16. Див. Д. Тодд Крістоферсон, “В любові Моїй перебуватимете”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 48.
17. Алама 11:34, 37.
18. Див. Геламан 5:10–11.
19. Див. 3 Нефій 27:14–15.
20. У наші дні Спаситель пояснив: “Того, хто порушує закон, і не дотримується закону, але прагне стати сам собі законом і бажає жити в гріху, і цілковито живе в гріху, не можна освятити ні законом, ні милістю, ні правосуддям, ні судом. Отже, вони мусять так і залишатися брудними” (Учення і Завіти 88:35).
21. Див. 2 Нефій 2:26–27.
22. Див. Учення і Завіти 14:7; 132:19–20, 24, 55.
23. Див. Римлянам 8:16–17; Учення і Завіти 84:38.
24. Див. Матвій 23:13.
25. Лука 18:9–14.
26. Алама 4:4, 6, 8.
27. Алама 1:21.
28. Див. *Oxford English Dictionary*, “bigotry” and “intolerance”, oed.com.
29. Матвій 7:12.
30. Мороній 8:26.
31. Див. 1 Петра 1:22.
32. Див. Уложення віри 1:3.
33. Див. Іван 10:11–15.

Старійшина Уліссес Соарес
З президентства сімдесятиків

Покладайся на Бога не сумніваючись

Якщо ми непохитні та не сумніваємося у нашій вірі, Господь підвищить нашу здатність самостійно піднятися над випробуваннями життя.

Дорогі брати та сестри, я хочу почати своє послання сьогодні свідченням: я знаю, Президент Томас С. Монсон—пророк Бога у наш час. Його радники у Першому Президентстві та Дванадцять Апостолів насправді також є пророками, провидцями та одкровителями. Вони представляють Господа Ісуса Христа та мають право виголошувати його задум і волю, як вони відкриті їм. Я свідчу, що у слідуванні їхній пораді—безпека. Господь надихає їх наголошувати на зміцненні нашої віри в Небесного Батька та його Сина Ісуса Христа і у Його спокуту, щоб ми не вагалися, зустрічаючись з випробуваннями нашого часу.

У Книзі Мормона ми читаємо про чоловіка на ім'я Аммон, якого послали з землі Зарагемлі до землі Легія-Нефія, щоб довідатися про його братів. Там він знайшов царя Лімгія і його народ, які перебували у залежності від Ламанійців. Цар Лімгій був підбадьорений тим, що Аммон сказав про його народ в Зарагемлі. Його серце сповнилося такою великою надією та радістю,

що він зібрав свій народ до храму і сказав:

“Отже, підійміть свої голови, і втішайтесь, і покладайте довіру свою на Бога. ...

Якщо ви звернетесь до Господа з щирими намірами в серці, і покладатимете надію свою на Нього, і служитимете Йому з усією старанністю вашого розуму, якщо ви зробите це, Він, згідно з Своїм власним бажанням

і задоволенням, визволить вас від залежності”¹.

Слова Аммона настільки глибоко вплинули на віру народа царя Лімгія, що вони склали завіт з Богом служити Йому та виконувати Його заповіді, незважаючи на їхні складні обставини. Завдяки своїй вірі вони змогли розробити план та втекти з рук Ламанійців².

Брати та сестри, будь ласка, обдумайте важливість запрошення царя Лімгія своєму народові і як воно стосується нас. Він сказав: “Підійміть свої голови, і втішайтесь, і покладайте довіру свою на Бога”. Цими словами Лімгій запросив свій народ подивитися на майбутнє очима віри; замінити свої страхи оптимізмом надії, народженою вірою; та не вагаючись покладати свою довіру на Бога, незважаючи на обставини.

Смертне життя—це період перевірки, де нас випробовують, щоб подивитися, чи робитимемо ми все, що Господь Бог наш накаже нам³. Для цього потрібна непохитна віра у Христа, навіть у часи великих труднощів. Для цього потрібно

просуватися вперед з непохитною вірою у Христа, будучи веденими Духом і довіряючи тому, що Бог забезпечить наші потреби⁴.

Під кінець свого земного служіння, прямо перед ув'язненням, Спаситель навчав Своїх учнів: "Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!"⁵.

Замисліться над цим зі мною на хвилину—Ісус Христос, Єдинороджений Син Батька, прожив безгрішне життя і подолав усі спокуси, біль, випробування та страждання світу.

Він проливав краплі крові у Гефсиманії; Він потерпав від жахливого болю, який не підлягає жодному опису. Він взяв на Себе всі наші муки і хвороби. Він стоїть, готовий допомогти—допомогти кожному з нас—з кожним тягарем. Своїм життям, стражданнями, смертю і воскресінням Він усунув кожен перешкоду до нашої радості та знаходження миру на цій землі. Переваги Його викупної жертви сягають усіх тих, хто приймає Його та зрікається самих себе і тих, хто бере Його хрест та

слідує за Ним як Його справжні учні⁶. Тому, виявляючи віру в Ісуса Христа та в Його Спокуту, ми будемо сильнішими, наші тягарі полегшаться і завдяки Йому ми переможемо світ.

Брати та сестри, у той час, як ми розраховуємо на силу і надію, яку ми можемо отримати від Спасителя, у нас є привід підняти свої голови і втішатися, покласти довіру свою на Бога і просуватися вперед без сумнівів. Як проголосив Яків, ми маємо "просит[и] із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. ... Двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх"⁷.

Цар Лімгій спонукав подібним чином: "Поклада[й]те надію свою на Нього, і служ[іть] Йому з усією старанністю вашого розуму, якщо ви зробите це, Він, згідно з Своїм власним бажанням і задоволенням, визволить вас від залежності"⁸.

Послухайте слова Самого Спасителя, коли він застерігає нас:

"Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте! ...

Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте! ...

Хто заповіді Мої має та їх зберігає, той любить Мене. А хто любить Мене, то полюбить його Мій Отець, і Я полюблю Його, і об'явлюсь йому Сам"⁹.

Бог благословляє нас згідно з нашою вірою¹⁰. Віра—це джерело життя з божественною метою та вічною перспективою. Віра—це практичний принцип, який надихає старанність. Ця життєво важлива, жива сила проявляється у нашому позитивному ставленні і бажанні добровільно робити все, що Бог і Ісус Христос нас просять. Ми стаємо на коліна, щоб благати Господа про керівництво і встаємо та діємо з

упевненістю, щоб досягти того, що відповідає Його волі.

Багато років тому, коли я ще служив президентом місії, мені зателефонували батьки одного з наших улюблених місіонерів, інформуючи мене про смерть його сестри. Я пам'ятаю, як у той особливий час ми обговорювали з тим місіонером чудовий Божий план спасіння для Його дітей та як це знання принесе йому вітху.

Хоча він був вражений та засмучений цим лихом, цей місіонер—крізь сльози та з вірою в Бога—радів життю своєї сестри. Він висловив непохитну віру у лагідні милості Господа. Він упевнено сказав мені, що продовжить служити на своїй місії з усією вірою та старанністю, щоб бути гідним обіцянь, які Бог мав для нього і його сім'ї. У цей важкий час той вірний місіонер повернув своє серце до Бога, поклав усю свою надію на Нього та відновив своє зобов'язання служити Йому з усією старанністю.

Брати та сестри, якщо ми не пустили коріння непохитної довіри до Бога та бажання служити Йому, болісні ситуації земного життя можуть призвести до того, що ми відчуємо себе обтяженими важким ярмом і можемо втратити мотивацію жити за євангелією в повноті. Без віри ми врешті-решт втратимо здатність цінувати ті задуми нашого Бога стосовно того, що відбуватиметься пізніше у нашому житті¹¹.

У такі моменти випробувань, супротивник—що завжди насторожі—намагається використовувати наші логіку й аргументацію проти нас. Він намагається переконати нас, що марно жити за принципами євангелії. Будь ласка, пам'ятайте, що логіка тілесної людини “не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота”¹². Пам'ятайте, що Сатана “є

ворогом Богові, і [він] бореться проти Нього постійно, і запрошує, і принаджує [нас] грішити і чинити те, що є зло, постійно”¹³. Нам слід не дозволяти йому обманювати нас; тому що, коли ми так робимо, ми слабшаємо у своїй вірі та втрачаємо силу отримати Божі благословення.

Якщо ми непохитні та не сумніваємося у нашій вірі, Господь підвищить нашу здатність самостійно піднятися над випробуваннями життя. Нам вдасться підкорити негативні імпульси і ми розвинемо здатність перемогти навіть те, що здається нездоланими перепонами. Ось що дозволило народу царя Лімгія так ефектно втекти з полону ламанійців.

Брати та сестри, я запрошую вас покласти свою довіру на Нього та на вчення Його пророків. Я запрошую вас поновити свої завіти з Богом; служити Йому всім вашим серцем, незважаючи на складність життєвих ситуацій. Я свідчу, що силою вашої непохитної віри у Христа ви станете вільними від рабства гріха, сумніву, зневіри, нещастя, страждання; і ви отримаєте усі обіцяні благословення від нашого люблячого Батька.

Я свідчу, що Бог справжній. Він живе і Він любить нас. Він слухає наші молитви у часи щастя і у часи сумніву, журби та відчаю. Я свідчу, що Ісус Христос—Спаситель світу. Він—Викупитель.

Я завершую мій сьогоднішній виступ словами гімну “Not Now but in the Coming Years” з португальського збірника гімнів:

*Якщо хмари замість сонця кидають тінь на ваше серце,
Якщо біль впливає на нас, не зважай, ми скоро дізнаємося,
Хто це.*

*Ісус направляє нас своєю рукою і Він розповість нам навіщо;
Якщо ми прислухаємося до Його голосу, Він врешті-решт скаже нам.*

*Покладайся на Бога без вагань і дозволь Йому підтримати нас.
Безкінечно співай Йому хвалу і пізніше Він все пояснить”¹⁴.*

Я кажу все це у святе ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мосія 7:19, 33.
2. Див. Мосія 21:32; 22:1–14.
3. Див. Авраам 3:25.
4. Див. 1 Нефій 4:6–7; 2 Нефій 31:20.
5. Іван 16:33.
6. Див. Лука 9:23.
7. Яків 1:6, 8.
8. Мосія 7:33; курсив додано.
9. Іван 14:1, 15, 21.
10. Див. 2 Нефій 27:23; Алама 37:40; Етер 12:29.
11. Див. Учення і Завіти 58:3.
12. 1 Коринтянам 2:14.
13. Мороній 7:12.
14. “Not Now but in the Coming Years”, перекладено з “Agoda não, mas logo mais”. *Hymns* португальською, №156.

Старійшина Марк А. Берг
Сімдесятник

Яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого

Навіть в найтяжчі і найтемніші часи ми оточені світлом і добротою.

Павло поділився чудовим посланням про надію з коринтянами:

“У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач.

Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені”¹.

Що було джерелом Павлової надії? Прислухайтесь до його пояснення: “Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої—в Особі Христовій”².

Навіть в найтяжчі і найтемніші часи ми оточені світлом і добротою. Минулого жовтня президент Дітер Ф. Ухтдорф нагадав нам: “Нас оточує таке дивовижне багатство світла та істини і тому цікаво, чи дійсно ми цінуємо те, що маємо”³.

Однак супротивник хоче, щоб ми натомість зосереджувалися на “ім[і] темряви ..., як[а] спить очі, ... робить закам’янілими серця ... і веде ... геть”⁴.

Незважаючи на це, з досконалим розумінням усіх випробувань

сьогодення, Господь обіцяє: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого”⁵.

Ми—діти Бога. Сприймаючи світло, залишаючись в Богові і сприймаючи

більше світла ми робимо те, для чого створені. Від самого початку ми йдемо за світлом, ми йдемо за нашим Небесним Батьком та слідуємо Його плану. Пошук світла знаходиться в нашому духовному ДНК.

Я почув як чудово навчали цій вічній істині в неочікуваному місці. Коли я працював у великому банку, мене запросили взяти участь у програмі для керівників в Університеті штату Мічиган. Під час цієї програми професор Кім Кемерон навчав принципу позитивного провідництва і його геліотропного ефекту. Він пояснив: “Це стосується спрямування всіх живих систем до позитивної енергії [світла] і подалі від негативної енергії [темряви]. Від одноклітинних організмів до складних систем людського тіла, все живе має вроджену схильність прямувати до позитивного і від негативного”⁶.

Завдяки багатьом дослідженням він також зосереджувався на трьох основних компонентах культури успішного робочого місця: співчутті, прощенні і вдячності⁷. Має сенс, що,

коли люди звертаються до позитивного (світла), з'являються якості, які досконало проілюстровані Світлом для світу, Ісусом Христом!

Брати і сестри, будь ласка, втішайтеся тим, що нам доступне світло. Я хочу поділитися трьома місцями, де ми *завжди* знайдемо світло:

1. Світло Церкви

Церква є маяком світла в темніючому світі. Це чудовий час для того, щоб бути членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів! Церква ніколи не була міцнішою, ніж зараз⁸ і буквально стає міцнішою щодня, коли нові члени Церкви приєднуються до нас, формуються нові зібрання, покликаються нові місіонери і відкриваються нові території для проповідання євангелії. Ми бачимо, як, ті, хто відійшов від активності в Церкві на деякий час, повертаються, коли порятунок, що його передбачив Президент Томас С. Монсон, приносить щоденні чудеса.

Я недавно зустрівся з молоддю в Парагваї, Уругваї, Чилі та Аргентині під час конференцій “Заради зміцнення молоді”. Тисячі й тисячі молодих чоловіків і жінок провели тиждень, зміцнюючи свою любов до Спасителя, і потім повернулися додому до своїх сімей і друзів, випромінюючи світло і любов Христа.

Послухайте: завжди будуть люди, які критикуватимуть Церкву. Так було з самого початку і так буде до кінця. Але ми не можемо дозволити цій критиці ослабити нашу чутливість до світла, доступного для нас. Розпізнавання світла і його пошук зроблять нас гідними для отримання ще більшого світла.

У темніючому світі *світло Церкви* яскравішатиме і яскравішатиме аж до дня досконалого.

2. Світло євангелії

Світло євангелії—це шлях, який “світить все більше та більш аж до повного дня”⁹ і він світить яскравіше в наших сім'ях та в храмах по всьому світу.

В посібнику *Проповідуйте Мою євангелію* сказано: “Завдяки євангельському світлу сім'ї можуть розв'язувати непорозуміння, уникати суперечок і долати життєві труднощі. Сім'ї, які розриває незгода, можуть бути зцілені через покаяння, прощення і віру в силу Спокути Ісуса Христа”¹⁰. Зараз, більше, ніж будь-коли раніше, наші сім'ї повинні стати джерелом великого світла для всіх оточуючих нас людей. Сім'ї випромінюють більше світла, коли зростають в любові і доброті. Коли ми засновуємо сім'ї “віри, ... покаяння, прощення, поваги, любові [і] співчуття”¹¹, ми відчуємо, як збільшується наша любов до Спасителя

і одне до одного. Сім'я стане міцнішою і світло в кожному з нас стане яскравішим.

В Bible Dictionary у виданні Біблії СОД англійською мовою ми читаємо, що “лише домівку за своєю святістю можна порівняти з храмом”¹². Зараз у нас 155 діючих храмів, а скоро буде більше. Все більше й більше сімей запечатуються на час і на всю вічність. Члени Церкви подають в храм все більше й більше імен предків для виконання їхніх спасительних обрядів. Ми дійсно відчуваємо велику радість і святкування з обох сторін завіси!

У темніючому світі *світло євангелії* яскравішатиме і яскравішатиме аж до дня досконалого.

3. Світло Христа

Ви не можете говорити про світло в світі, не говорячи про Світло для світу, Ісуса Христа. Проявом люблячого

Небесного Батька є те, що кожний, хто приходить в це життя, благословенний Світлом Христа, яке допомагає їм повернутися додому. Президент Бойд К. Пекер навчав: “Дух Христа завжди поруч. ... Світло Христа присутнє повсюди, як і сонячне світло. Там, де є людське життя, там є Дух Христа”¹³. Світло Христа “запрошує і принадує творити добро постійно”¹⁴ і готує всіх, хто шукає доброти та істини, до отримання Святого Духа.

Спаситель навчає нас, що Він є світлом, яке “просвічує ваші очі”, “оживляє ваше розуміння” і “дає життя всьому”¹⁵. Світло Христа допоможе нам бачити інших очима Спасителя. Ми будемо більше любити і розуміти проблеми інших. Це допоможе нам бути більш терпеливими з тими, хто не розділяє наші вірування. Це допоможе нам повніше розуміти великий план щастя і бачити нашу роль в тому великому плані любові. Він дає нам життя, сенс і мету усьому, що ми робимо. Усе те щастя, яке ми отримуємо, коли намагаємося

більше зрозуміти Світло Христа, не можна порівняти з радістю, яку ми відчуваємо, коли бачимо, як Світло Христа працює в інших: сім’ї, друзях і навіть абсолютних незнайомцях.

Я відчував таку радість, коли почув про намагання сміливої групи вогнеборців врятувати центр колу, що був у вогні, в Південній Каліфорнії в 2015 році. Коли вогонь вирував, командир батальйону подзвонив другу СОД, щоб запитати, де зберігаються священні реліквії і причасні склянки, аби їх можна було врятувати. Його друг запевнив його, що там не було ніяких священних реліквій і що причасні склянки можна дуже легко замінити. Проте командир відчував, що йому треба щось зробити, і відправив вогнеборців назад в палаючу будівлю, щоб зняти всі картини із зображенням Христа зі стін, аби зберегти їх. Вони навіть помістили одну в пожежну машину з надією, що вогнеборців будуть оберігати. Я був дуже зворушений лагідністю, добротою і чутливістю до світла,

які виявив командир у небезпечні і складні часи.

У темніючому світі *Світло Христа* яскравішатиме і яскравішатиме аж до дня досконалого!

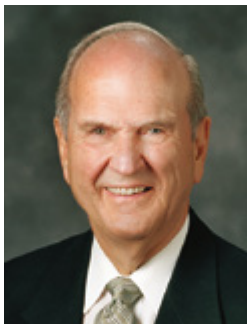
Я знову повторю слова Павла: “Зодягнімось у зброю світла”¹⁶. Я свідчу про Христа. Він—Світло для світу. Нехай же ми зміцнімось світлом, доступним для нас, беручи активнішу участь в Церкві і краще застосовуючи євангельські принципи в наших сім’ях. Нехай же ми постійно бачимо Світло Христа в інших і допомагаємо їм бачити його в собі. Коли ми отримуємо світло, ми будемо благословенні більшим світлом, навіть до дня досконалого, коли ми знову побачимо “Отця світил”¹⁷, нашого Небесного Батька. Про це я свідчу в священне ім’я Світла для світу, саме Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- 2 Коринтянам 4:8–9.
- 2 Коринтянам 4:6.
- Дігер Ф. Ухтдорф, “О який величний план нашого Бога!”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 20.
- 1 Нефій 12:17.
- Учення і Завіти 50:24.
- Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2nd ed. (2012), xii; див. також Kim S. Cameron, “Leading with Energy”, Wheatley Institution Fellow Notes, Feb. 17, 2017, wheatley.byu.edu.
- Див. Kim Cameron, *Positive Leadership*, 33, 36, 39.
- Див. Квентін Л. Кук, “Господь—мое Світло”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 65.
- Приповісті 4:18.
- Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 3.
- “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, 3 с. обкладинки.
- Bible Dictionary у виданні Біблії СОД англійською мовою, “Temple”.
- Бойд К. Пекер, “Світло Христа”, або *Ліягона*, квіт. 2005, с. 13.
- Мороній 7:13.
- Учення і Завіти 88:11, 13.
- Римлянам 13:12.
- Якова 1:17; Учення і Завіти 67:9.

Пожежник рятує картину із зображенням Спасителя з палаючого центру колу в штаті Каліфорнія, США.

Президент Рассел М. Нельсон
Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Прикликати силу Ісуса Христа в наше життя

Євангелія Ісуса Христа наповнена Його силою і є доступною кожній доньці і сину Бога, які її ревно шукають.

М ої дорогі брати і сестри, ми живемо в найважчому розподілі. Випробування, протиріччя і труднощі оточують нас. Ці неспокійні часи були передбачені Спасителем. Він попереджав нас, що в наші дні супротивник буде збуджувати злість в серцях людей і відведе їх геть¹. Проте наш Небесний Батько ніколи не планував, щоб ми справлялися з лабіринтом особистих і соціальних проблем самотужки.

Бог так полюбив світ, що послав Сина Свого Єдинонародженого² допомогти нам³. А Його Син, Ісус Христос, віддав Своє життя за нас. Все це для того, щоб ми мали доступ до божественної сили—сили, достатньої для того, щоб справлятися з тягарями, перешкодами і спокусами наших днів⁴. Сьогодні я хочу говорити про те, як ми можемо прикликати в наше життя силу нашого Господа і Господаря, Ісуса Христа.

Ми починаємо з того, що дізнаємося про Нього⁵. “Людина не може бути спасеною у невігластві”⁶. Чим більше ми знаємо про служіння і місію Спасителя⁷—чим більше ми розуміємо Його вчення⁸ і що Він

зробив для нас—тим більше ми знаємо, що Він може надати силу, необхідну для нашого життя.

На початку року я попросив дорослу молодь Церкви щотижня присвятити частину свого часу для

вивчення *усього*, що сказав і зробив Ісус, як це записано в Головних трудах⁹. Я запросив їх зробити духовні послання про Ісуса Христа в Topical Guide основним особистим навчальним планом¹⁰.

Я дав це завдання, тому що сам уже прийняв його. Я прочитав і підкреслив *кожний* вірш, в якому говориться про Ісуса Христа, і які перелічені під основним заголовком і в 57 виносках в Topical Guide¹¹. Коли я завершив це чудове завдання, моя дружина спитала, як воно вплинуло на мене. Я сказав їй: “Я інша людина!”

Я відчув оновлену відданість до Нього, коли перечитував у Книзі Мормона власне твердження Спасителя про Свою місію в смертному житті. Він заявив:

“Я прийшов у світ виконати волю Мого Батька, тому що Мій Батько послав Мене.

І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті”¹².

Як святі останніх днів, ми називаємо Його місію Спокутою Ісуса Христа, яка зробила воскресіння реальністю для всіх, а вічне життя можливим для тих, хто кається в своїх гріхах та укладає основні обряди і завіти й дотримується їх.

Доктринально неправильно говорити про Господню спокутну жертву такими скороченими фразами: “спокута”, “сила спокути, яка уможливає”, “застосування спокути” чи “зміцнюватися через спокуту”.

Ці фрази представляють справжню загрозу спрямуванню віри в неправильному напрямку, коли ми ставимося до *події*, начебто *вона*—жива істота і має можливості, які не залежать від нашого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

Згідно з величним вічним планом Батька, страждав саме Спаситель. Саме Спаситель розірвав пута смерті. Саме Спаситель заплатив ціну за наші гріхи і провини та викреслює їх за умови нашого покаяння. Саме Спаситель рятує нас від фізичної і духовної смерті.

Не існує аморфної сутності під назвою “спокута”, до якої ми можемо звертатися за допомогою, зціленням, прощенням чи силою. Ісус Христос є тим джерелом. Священні терміни, якот: *спокута* і *воскресіння* описують, що Спаситель зробив, відповідно до плану Батька, щоб ми могли жити з надією в цьому житті і отримати вічне життя в світі, що прийде. Спокутна жертва Спасителя—головний акт всієї історії людства—може бути найкраще зрозуміла й оцінена, коли ми прямо і чітко пов’язуємо її з Ним.

Пророк Джозеф Сміт наголошував на важливості місії Спасителя і рішуче заявляв, що “фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього”¹³.

Саме це твердження пророка спонукало 15 пророків, провидців і одкровителів видати і підписати своє свідчення, щоб відзначити 2000-у річницю народження Господа. Це історичне свідчення називається “Живий Христос”¹⁴. Багато членів Церкви вивчили ці істини напам’ять. Інші ледь знають про його існування. Якщо ви прагнете дізнатися більше про Ісуса Христа, я заохочую вас вивчати “Живий Христос”.

Коли ми проводимо час, вивчаючи про Спасителя і Його спокутну жертву, ми хочемо взяти участь в ще одному важливому аспекті доступу до Його сили: ми вибираємо мати віру в Нього і слідувати за Ним.

Справжні учні Ісуса Христа готові виділятися, говорити і відрізнятися від людей світу. Вони—безстрашні, віддані і сміливі. Я дізнався про таких учнів під час недавнього відрядження

в Мексику, де зустрівся з урядовцями, а також провідниками інших релігійних конфесій. Кожен з них подякував мені за героїчні і успішні зусилля наших членів Церкви щодо захисту і збереження міцних шлюбів та сімей в своїх країнах.

Немає нічого легкого чи автоматичного в тому, щоб стати такими сильними учнями. Наша увага повинна бути прикута до Спасителя і Його євангелії. Це вимагає великих розумових зусиль, щоб намагатися дивитися на Нього в *кожній* думці¹⁵. Але, коли ми робимо це, наші сумніви і страхи залишають нас¹⁶.

Недавно я дізнався про безстрашну молоду дівчину з класу Лавр. Її запросили взяти участь у змаганні на рівні штату, представляючи старші класи її школи, яке відбувалося того ж вечора, що й збори Товариства допомоги колу, в якому вона зобов'язалася взяти участь. Коли вона усвідомила конфлікт і пояснила організаторам змагання, що їй доведеться залишити змагання раніше, щоб встигнути на важливі збори, їй

сказали, що вона буде дискваліфікована, якщо зробить це.

Що ж зробила ця молода дівчина-свята останніх днів з класу Лавр? Вона дотрималася зобов'язання взяти участь у зборах Товариства допомоги. Як їй і обіцяли, вона була дискваліфікована від участі в змаганні на рівні штату. Коли її спитали про її рішення, вона просто відповіла: “Ну, Церква ж важливіша, чи не так?”

Віра в Ісуса Христа мотивує нас робити те, що ми в інших обставинах не робили б. Віра, що мотивує діяти, дає нам більше доступу до Його сили.

Ми також збільшуємо силу Спасителя в нашому житті, коли складаємо священні завіти і з точністю їх виконуємо. Наші завіти зв'язують нас з Ним і дають нам божественну силу. Як вірні учні, ми каємося і слідуємо за Ним у воді хрищення. Ми йдемо по завітному шляху, щоб отримати інші важливі обряди¹⁷. І, на щастя, Божий план забезпечує можливість надати ті ж благословення предкам, які померли без можливості отримати їх

протягом свого смертного життя¹⁸.

Чоловіки і жінки, які дотримуються завітів, шукають способи, щоб залишатися незаплямованими від світу, аби ніщо не блокувало їхній доступ до сили Спасителя. Одна вірна дружина і мати недавно написала: “Це тривожні і небезпечні часи. Які ж ми благословенні мати розширене знання плану спасіння і натхненне спрямування від люблячих пророків, апостолів і провідників, які допомагають нам безпечно плисти через штормові моря. Ми відмовилися від звички вмикати радіо вранці. Натомість ми зараз слухаємо виступ з генеральної конференції на наших мобільних телефонах щоранку, коли готуємося до ще одного дня”.

Ще одним елементом прикликання сили Спасителя в наше життя є звернення до Нього з вірою. Таке звернення вимагає старанного, зосередженого зусилля.

Чи пам'ятаєте ви історію з Біблії про жінку, яка 12 років страждала від виснажливої проблеми?¹⁹ Вона проявила велику віру в Спасителя,

вигукнувши: “Коли хоч доторкнусь до одержі Його, то одужаю”²⁰.

Цій вірній, зосередженій жінці потрібно було настільки потягнутися, щоб отримати доступ до Його сили. Її фізичне дотягування було символом духовного.

Багато хто з нас вигукував в глинах своїх сердець щось подібне до слів цієї жінки: “Коли б я міг духовно дотягнутися, щоб прикликати силу Спасителя в моє життя, то знав би, як справитися зі своєю болісною ситуацією. Я б знав, що робити. І у мене була б сила, щоб зробити це”.

Коли ви притягуєте силу Господа у своє життя з такою ж інтенсивністю, як і потопаюча людина хапається й хапається за повітря, сила Ісуса Христа буде вашою. Коли Спаситель знає, що ви дійсно хочете дотягнутися до Нього—коли Він може відчувати, що найбільшим бажанням вашого серця є прикликання Його сили у ваше життя—вас вестиме Святий Дух, аби ви точно могли знати, що саме вам треба зробити²¹.

Коли ви намагаєтеся дотягнутися духовно, як ніколи раніше, тоді Його сила поллється у вас²². І тоді ви зрозумієте глибоке значення слів, які ми співаємо у гімні “Дух Божий”:

*“Господь розширює розуміння
святих. ...*

Знання і сила Бога поширюються;

*Завіса над землею починає
розриватися”²³.*

Євангелія Ісуса Христа наповнена Його силою і є доступною кожній доньці і сину Бога, які її ревно шукають. Це моє свідчення, що, коли ми прикликаємо Його силу в наше життя, і Він, і ми радіємо²⁴.

Як один з Його особливих свідків, я заявляю, що Бог живе! Ісус є Христос! Його Церква була відновлена на землі! Божий пророк на землі сьогодні—це Президент Томас С. Монсон, якого я підтримую усім своїм серцем. Про це я свідчу, виражаючи любов і благословення кожному з вас, у священне ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. 2 Нефій 28:19–30.
2. Див. Іван 3:16.
3. Ісус був Помазаником—помазаним Небесним Батьком бути Його особистим представником в усьому, що стосується спасіння людства. Ісуса помазали бути нашим Спасителем і Викупителем. До сформування світу Ісуса було помазано зробити безсмертя реальністю, а вічне життя можливістю для всіх Божих дітей (див. Іван 17:24; 1 Петра 1:20). Таким чином, у Ісуса було два унікальні титули: *Месія* (гребрейське слово) і *Христос* (грецьке слово)—обидва означають “помазаник”. (Див. Путівник по Писаннях, “Помазаник”).
4. Ми можемо захищати себе, знаючи слово Бога і живучи за ним (див. Ефесянам 6:17–18; Учення і Завіти 27:18).
5. Під спрямуванням Свого Батька, Ісус був Творцем землі (див. Іван 1:2–3)

та інших незліченних світів (див. Мойсей 1:33). Задовго до Свого народження на землі, Ісус був великим Єговою—Богом Старого Завіту. Саме Єгова спілкувався з Мойсеєм на горі Сінай. Саме Єгова уклав завіт з Авраамом, що усі народи землі будуть благословенні через рід Авраама. І саме Єгова уклав завіти з сім'ями дому Ізраїля. Ісус також був обіцаним Еммануїлом, пророкованим Ісаєю (див. Ісаїя 7:14).

6. Учення і Завіти 131:6.
7. Див. Учення і Завіти 76:40–41.
8. Див. 2 Нефій 31:2–21.
9. Біблія, Книга Мормона, Учення і Завіти та Дорогоцінна Перлина.
10. Див. Topical Guide, “Jesus Christ”. На додаток до тексту під головним заголовком є 57 виносков стосовно Нього. Для видань Писань не англійською мовою, використовуйте “Путівник по Писаннях”.
11. Більше 2000 згадувань знаходиться на тих 18 сторінках Topical Guide.
12. 3 Нефій 27:13–14.
13. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 51.
14. Див. “Живий Христос: Свідчення апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000 р., сс. 2–3.
15. Див. Геламан 8:15.
16. Див. Учення і Завіти 6:36.
17. Ісус Христос навчав нас важливості священних обрядів, таких як: хрищення (див. Іван 3:5), причастя (див. Учення і Завіти 59:9) та храмових обрядів ендаументу і запечаткування (див. Учення і Завіти 124:39–42).
18. Див. Учення і Завіти 124:29–32.
19. Див. Лука 8:43–44.
20. Марк 5:28.
21. Див. Учення і Завіти 88:63.
22. Коли вірна жінка торкнулася одягу Спасителя, Він відразу ж сказав: “Я відчув силу [в англійському примірнику “virtue”, від грецького слова *dunamis*, що означає “сила”], що вийшла з Мене” (Лука 8:46; курсив додано).
23. Див. “Дух Божий”, *Гімни*, № 2.
24. Див. 3 Нефій 17:20.

Представлено президентом Дітером Ф. Ухтдорфом
Другим радником у Першому Президентстві

Підтримка церковних чинів

Мої дорогі брати і сестри, Президент Монсон попросив мене представити вам зараз для підтримки генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників та генеральні президентства допоміжних організацій Церкви.

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя та Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві та Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, може виявити це. Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Рассела М. Нельсона як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів і наступних братів як членів цього кворуму: Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістофферсона, Ніла Л. Андерсена, Рональда А. Разбанда, Гарі Е. Стівенсона та Дейла Г. Ренлунда.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Якщо хтось проти, можете це вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників у Першому Президентстві та Кворум Дванадцятьох Апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Ми з вдячністю відзначаємо служіння старійшини Брюса Д. Портера, нашого друга і товариша, який помер 28 грудня 2016 р. Ми висловлюємо нашу любов і щире співчуття сестрі Сьюзен Портер та їхнім дітям і онукам. Ми вдячні за можливість служити з цим чудовим чоловіком.

Запропоновано, щоб ми звільнили Тейлора Г. Годоя та Джона С. Пінтрі мол. від покликання територіальними сімдесятниками. Хто бажає виразити вдячність цим братам за їхнє служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми зі щирою вдячністю звільнили сестер Лінду К. Бертон, Керол М. Стівенс та Лінду

III. Рівз від покликання генеральним президентством Товариства допомоги. Подібним чином ми звільняємо від покликання генеральне правління Товариства допомоги.

Хто бажає приєднатися до нас у вияві вдячності цим сестрам за їхнє чудове служіння і відданість, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми звільнили сестру Джин Б. Бінгем від покликання першим радником у генеральному президентстві Початкового товариства та сестру Бонні Х. Кордон від покликання другим радником у генеральному президентстві Початкового товариства.

Ті, хто бажає виразити вдячність цим сестрам, можуть зробити це підняттям руки.

Запропоновано, щоб ми підтримали як нових генеральних авторитетів-сімдесятників: Тейлора Г. Годоя, Джоні Л. Коча, Еділсона де Паула Перреллу, Джона С. Пінгрі мол., Брайяна К. Тейлора і Теніела Б. Ваколо.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, може зробити це таким самим чином.

Запропоновано, щоб ми підтримали Джин Б. Бінгем у покликанні служити генеральним президентом Товариства допомоги, Шерон Л.

Юбенк—першим радником та Рейну І. Ебурто—другим радником.

Також запропоновано підтримати Бонні Х. Кордон у новому покликанні служити першим радником у генеральному президентстві Початкового товариства та Крістіну Б. Франко служити другим радником у генеральному президентстві Початкового товариства.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Якщо хтось проти, можете це вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали наступних братів, як нових територіальних сімдесятників: Луїса Р. Арбіцу, Девіда А. Беналказара, Берне С. Бродбента, Девіда Л. Бакнера, А. Тодда Баджа, Лучано Каскарді, Тінга Цунга Чанга, Пабло Г. Чавеса, Раймонда А. Катлера, Фернандо П. Дел Карпію, Хосе Луїса Дел Гуерсо, Олександра А. Драчова, І. Раймонда Егбо, Карлоса Р. Фуско мол., Хорхе А. Гарсія, Гарі Ф. Гессела, Гільермо І. Гуардіа, Марсея Гуеї, Хосе Хернандеса, Карла Д. Хьорста, Рена С. Джонсона, Джея Б. Джоунса, Ентоні М. Кеку, Пола Н. Лікіаса, Джона А. Мак-К'юна, Томаса С. Мердегія, Артура Дж. Міранду, Елі К. Монга, Хуана С. Позо, Ентоні Куайзі, Джеймса Р. Разбанда, Карлоса Дж. Ревілло мол.,

Мартіна С. Ріоса, Джонні Ф. Руїза, К. Роя Таннікліффе та Мойзеса Віланеву.

Хто підтримує, може виявити це.

Якщо хтось проти, можете це вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників та генеральні президентства допоміжних організацій в їхньому теперішньому складі.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Результати голосування були записані. Тих, хто міг голосувати проти під час будь-яких пропозицій проголосувати, ми запрошуємо звернутися до їхніх президентів колів.

Мої дорогі брати і сестри, ми дякуємо вам за вашу віру й молитви за провідників Церкви.

Зараз ми запрошуємо нових генеральних авторитетів-сімдесятників та нове генеральне президентство Товариства допомоги зайняти свої місця на трибуні. Президент Монсон завжди каже: "Це довгий шлях". Дякую вам, сестри. Дякую вам, брати. Інформуємо, що сестра Франко зараз служить на місії в Аргентині зі своїм чоловіком. Як ви знаєте, її щойно було підтримано і вона офіційно почне своє служіння після їхнього повернення у липні. ■

Звіт Аудиторського відділу Церкви за 2016 рік

Представлено Кевіном Р. Джергенсенем
Головним директором Аудиторського відділу Церкви

Першому Президентству Церкви Ісуса Христа Святих
Останніх Днів

Дорогі брати! Як установлено одкровенням у 120-му розділі Учення і Завітів, Рада з розподілення десятини схвалює витрати церковних коштів. Ця рада складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятьох Апостолів та Верховного єпископату. Церковні підрозділи витрачали кошти згідно із затвердженими бюджетами та відповідно до політики і правил.

Аудиторський відділ Церкви складається з дипломованих професіоналів і є незалежним від усіх інших відділів Церкви. Він має відповідальність виконувати аудити з метою ретельного контролю одержання надходжень, витрати коштів

і убезпечення церковних фондів.

Відповідно до результатів проведених аудитів, Аудиторський відділ Церкви вважає, що всі фінансові операції, одержання надходжень, витрати коштів і розпорядження фондами Церкви у 2016 році записувалися і здійснювалися відповідно до затверджених церковних бюджетів, церковної політики та правил обліку. Церква дотримується правил, яких навчає своїх членів—жити в межах бюджету, уникати боргів і робити заощадження на випадок потреби.

Надано з повагою,
Аудиторський відділ Церкви
Кевін Р. Джергенсен
Головний директор ■

Статистичний звіт за 2016 рік

Представлено Бруком П. Хейлзом
Секретарем Першого Президентства

Першим Президентством представлені такі статистичні дані щодо статусу Церкви станом на 31 грудня 2016 року.

Церковні підрозділи

Колів.	3266
Місій.	421
Округів.	556
Приходів і філій.	30304

Члени Церкви

Загальна кількість членів Церкви.	15882417
Дітей, на яких заведено запис протягом 2016 р.	109246
Хрищено на верненних.	240131

Місіонери

Місіонерів повного дня.	70946
Місіонерів церковного служіння.	33695

Храми

Храмів, освячених у 2016 році (храм у центрі міста Прово, храм у Саппоро, Японія, храм у Філадельфії, шт. Пенсильванія, храм у Форт-Коллінз, шт. Колорадо, храм у Стар-Веллі, шт. Вайомінг та храм у Хартфордї, шт. Коннектикут)	6
Переосвячених храмів (храм у Суві, Фіджі, та Фрайберзький храм, Німеччина).	2
Кількість діючих храмів на кінець року	155

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Стати учнем нашого Господа Ісуса Христа

Сузир'я характеристик, які є результатом віри в Христа, усі необхідні, щоб ми могли міцно стояти в ці останні дні.

Що означає бути учнем нашого Господа Ісуса Христа? Учень—це людина, яка охристила і бажає взяти на себе ім'я Спасителя та слідувати за Ним. Учень намагається стати таким, як Він, виконуючи Його заповіді в смертному житті, так само як підмайстер прагне стати таким, як його або її майстер.

Багато людей чують слово *учень* і думають, що воно значить "послідовник". Але справжнє

учнівство—це стан буття. Мається на увазі щось більше, ніж просто набуття індивідуальних якостей за переліком та застосування їх. Учні живуть так, що характеристики Христа влітаються в кожен фібр його ества, неначе в якийсь духовний гобелен.

Послухайте запрошення апостола Петра стати учнем Спасителя:

"Тому докладіть до цього всю пильність, і покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті—пізнання,

а в пізнанні—стримання, а в стриманні—терпеливість, а в терпеливості—благочестя,

а в благочесті—братерство, а в братерстві—любов"¹.

Як ви бачите, ткання духовного гобелену особистого учнівства вимагає більше однієї нитки. За часів Спасителя було багато тих, хто стверджував, що був праведним в тому чи іншому аспекті свого життя. Вони практикували те, що я називаю вибіркоvim послухом. Наприклад, вони виконували заповідь не працювати в Суботній день, проте критикували Спасителя за те, що Він зцілював у святий день². Вони давали милостиню бідним, але лише від лишка свого—те, що їм самим було непотрібно³. Вони постилися лише з сумним виразом обличчя⁴. Вони молилися, але тільки щоб їх бачили⁵. Ісус сказав: "Вони наближаються до Мене своїми вустами, але їхні серця далеко ухилилися від Мене"⁶. Такі чоловіки і жінки можуть зосереджуватися на оволодінні конкретною якістю або дією, але не обов'язково стають такими, як Він, у своєму серці.

Про них Ісус заявляв:

"Багато-хто скажуть Мені того дня: "Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили?"

І їм оголошу Я тоді: "Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!"⁷

Якості Спасителя, як ми їх розуміємо,—це не просто сценарій, якого треба дотримуватися, чи список справ, виконання яких треба позначати галочкою. Це переплетені характеристики, додані одна до одної, які розвиваються в нас інтерактивно. Іншими словами, ми не можемо отримати одну якість, подібну до

Христової, не отримуючи інших і впливаючи на них. Коли одна характеристика стає сильною, те саме відбувається й з іншими.

З 2 Петра і Учення і Завітів 4 ми дізнаємося, що віра в Господа Ісуса Христа—це фундамент. Ми вимірюємо нашу віру тим, до чого вона нас веде—нашим послухом. “Якщо ви матимете віру в Мене,—обіцяє Господь,—то матимете силу робити все, що Я вважаю за доцільне”⁸. Віра є каталізатором. Без діл, без добродесного життя, наша віра не має сили, щоб активувати учнівство. Дійсно, віра мертва⁹.

І тому Петро пояснює: “Покажіть у вашій вірі чесноту”. Ця чеснота—щось більше, ніж сексуальна чистота. Це чистота і святість розуму й тіла.

Чеснота—це також сила. Коли ми вірно живемо за євангелією, то матимемо силу бути добродесними в кожній думці, почутті й ділі. Наш розум стане більш сприйнятливим до спонукань Святого Духа і Світла Христа¹⁰. Ми представляємо Христа не лише тим, що ми говоримо і робимо, а також й тим, ким ми є.

Петро продовжує: “А в [вашій] чесноті пізнання”. Коли ми живемо добродесно, то пізнаємо нашого Небесного Батька і Його Сина по особливому. “Коли хоче хто волю чинити [Батька], той довідається про науку”¹¹. Це знання є особистим свідченням, і приходить завдяки власному досвіду людини. Саме воно, знання, перетворює нас настільки, що наше “світло припадає до [Його]

світла”, а наша “чеснота любить [Його] чесноту”¹². Коли ми живемо добродесно, то подорожуємо від “Я вірю” до славетного пункту призначення “Я знаю”.

Петро закликає нас: “А в пізнанні—стримання, а в стриманні—терпелівість”. Як помірковані учні, ми живемо за євангелією збалансовано і стійко. Ми не “бі[жимо] швидше, ніж [нам] під силу”¹³. День за днем ми просуваємося вперед, не лякаючись очищувальних випробувань смертного життя.

Будучи такими поміркованими, ми розвиваємо терпелівість і довіру до Господа. Ми можемо покладатися на Його план для нашого життя, навіть якщо й не можемо бачити його своїми власними природними очима¹⁴. Тому ми можемо “бут[и] спокійними

та знат[и], що [Він] є Бог”¹⁵. Коли ми потрапляємо у шторми нещастя, то запитуємо: “Що Ти хочеш, щоб я навчився з цього досвіду?” З Його планом і цілями в наших серцях ми просуваємося вперед, не просто терплячи все, а також терплячи все терпеливо і добре¹⁶.

Ця терпеливість, як навчає Петро, веде нас до благочестя. Так само, як Батько терпеливий з нами, Його дітьми, ми стаємо терпеливими одне з одним і самими собою. Ми радіємо свободі волі інших і можливості, яку вона дає їм, зростати “рядок за рядком”¹⁷, і світло “яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого”¹⁸.

Від стримання до терпеливості і від терпеливості до благочестя—так змінюється наша природа. Ми досягаємо братерства, що є головною ознакою усіх справжніх учнів. Так само, як і добрий самарянин, ми переходимо дорогу, щоб послужити нужденним, навіть якщо вони і не входять в коло наших друзів¹⁹. Ми благословляємо тих, хто проклинає нас. Ми творимо добро тим, хто кривдить нас²⁰. Чи є якась інша якість більш божественною чи подібною до Христової?

Я свідчу, що зусилля, які ми докладаємо, щоб стати учнями нашого Спасителя, дійсно додаються доти,

доки ми “матиме[мо]” Його любов²¹. Ця любов є визначальною характеристикою учня Христа.

“Коли я говорю мовами людськими й ангольськими, та любови не маю,—то став я як мідь та дзвінка або бубон гудячий!

І коли маю дара пророкувати, і знаю всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любови не маю,—то я ніщо!”²²

Саме віра, надія і милосердя роблять нас правомочними для роботи Бога²³. “А тепер залишаються ... оці три. А найбільша між ними—любов!”²⁴

Брати і сестри, зараз більше ніж будь-коли ми не можемо бути “учнем неповний робочий день”! Ми не можемо бути учнем лише стосовно одного принципу евангелії чи іншого. Сузір’я характеристик, які є результатом віри в Христа—включаючи й ті, про які ми сьогодні говорили,—усі необхідні, щоб ми могли міцно стояти в ці останні дні.

Якщо ми щиро намагаємося бути справжніми учнями Ісуса Христа, ці характеристики будуть переплітатися, додаватися і взаємно зміцнювати нас. Не буде відмінності між добротою, яку ми виявляємо до наших ворогів, і добротою, яку ми даруємо

нашим друзям. Ми будемо чесними і тоді, коли нас ніхто не бачить, і тоді коли всі на нас дивляться. Ми будемо відданими Богу як на людях, так і в своєму домі.

Я свідчу, що кожний може бути учнем Спасителя. Учнівство не обмежується віком, статтю, етнічним походженням чи покликанням. Своїм індивідуальним учнівством ми, святі останніх днів, створимо колективну силу, щоб благословляти наших братів і сестер по всьому світу. Настав час знову зобов’язатися бути Його учнями з усією старанністю.

Брати і сестри, нас усіх покликано бути учнями нашого Спасителя. Нехай ця конференція буде вашою можливістю “поч[ати] як у давнину, і прийт[и] до [Нього] всім серцем вашим”²⁵. Це Його Церква. Я приношу своє особливе свідчення про те, що Він живе. Нехай же Він благословить нас в нашому вічному прагненні стати відданими і доблесними учнями. В ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

- 2 Петра 1:5–7.
- Див. Лука 13:14.
- Див. Лука 21:4.
- Див. Матвій 6:16.
- Див. Матвій 6:5; див. також Алма 38:13.
- Джозеф Сміт—Історія 1:19; див. також Ісаїя 29:13; Лука 6:46.
- Матвій 7:22–23.
- Мороній 7:33.
- Див. Якова 2:20.
- Див. 1 Коринтянам 2:16.
- Іван 7:17.
- Учення і Завіти 88:40.
- Мосія 4:27.
- Див. Учення і Завіти 58:3.
- Учення і Завіти 101:16.
- Див. Учення і Завіти 121:8.
- Учення і Завіти 98:12.
- Учення і Завіти 50:24.
- Див. Лука 10:33.
- Див. Матвій 5:44.
- Мороній 7:47.
- 1 Коринтянам 13:1–2.
- Див. Учення і Завіти 4:5.
- 1 Коринтянам 13:13.
- Мормон 9:27.

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Співані та неспівані пісні

Я благаю кожного з вас залишатися постійно і вірно в хорі.

“Сонце світить у душі моїй,
—писала Еліза Гевітт,—“і
радісно стає, бо любов несе
Спаситель мій, це Він тим сонцем є”¹.
З сяйвом в кожній ноті просто неможливо співати той чудовий старий християнський гімн не усміхаючись. Але сьогодні я хочу взяти з контексту лише один рядок з нього, який, можливо, допоможе в ті дні, коли нам важко співати *чи* усміхатися і, здається, ми *не* відчуваємо миру і щастя. Якщо ви в певний період життя не можете співати під цю радісну мелодію, яку ви чуєте від інших, я прошу вас чітко схопитися за рядок гімну, який запевняє вас, що “чує Бог”, і може навіть почути ті пісні, які ви не можете співати².

Серед реалій, з якими ми стикаємося як діти Божі, що живуть у занепадомому світі, є та, що деякі дні є тяжкими, дні, коли наша віра і наша стійкість піддаються випробуванням. Ці випробування можуть прийти від нестачі чогось в нас, нестачі чогось в інших або нестачі чогось в житті, але, незважаючи на причини, ми усвідомлюємо, що вони можуть вкрасти у нас пісні, які ми так хочемо співати, і затемнити світло сонця в наших

душах³, яке Еліза Гевітт описує в одному з куплетів.

Що ж нам робити в такі часи? По-перше, ми приймаємо пораду апостола Павла і “сподіваємось [на те], чого не бачимо, ...[і] очікуємо того з терпеливістю”⁴. В такі моменти, коли мелодія радості слабшає настільки, що ми не можемо її почути, нам, можливо, варто помовчати протягом певного періоду часу і просто слухати інших, черпаючи силу з

величі музики, що оточує нас. Багато з нас, у кого є “проблеми з музикою”, зміцнили свою впевненість, а наш спів значно покращився, коли ми стали поруч з тим, у кого є сильний, більш впевнений голос. Звичайно ж, це означає, що співаючи гімни вічності, нам слід стояти якомога ближче, наскільки це можливо, до Спасителя і Викупителя світу, у Кого абсолютно досконалий голос. Ми тоді набираємося мужності з Його здатності чути наше мовчання і отримуємо надію від Його мелодійного месіанського заступництва за нас. Це дійсно так, що коли з нами “поруч ... Господь”, то “вже серце сповнює любов [і] все квітне у душі”⁵.

В ті дні, коли ми відчуваємо себе не налаштованими на спів, трохи відрізняємося від того, що, на нашу думку, бачимо або чуємо в інших, я хочу попросити вас, особливо молодь Церкви, пам’ятати, що за божественним задумом всі голося в Божому хорі різні. Потрібна різноманітність—сопрано і альти, баритони і баси—щоб музика була багатогою. Хочу позичити рядок, що цитувався в радісній переписці двох видатних жінок святих останніх днів: “Для усіх Божих творінь є місце в хорі”⁶. Коли ми принижуюмо нашу унікальність або намагаємося пристосуватися до фіктивних стереотипів—стереотипів, натхненних ненаситною споживчою культурою та ідеалізованих поза межами будь-якого уявлення соціальними мережами—ми втрачаємо багатство тону і тембру, які Бог задумав, коли створив такий різноманітний світ.

Все ж, це не означає, що будь-хто в цьому божественному хорі може просто почати викрикувати свою власну ораторію! Різноманіття—це не какофонія, а хорам потрібна дисципліна—в

нашому випадку, старійшино Хейлз, я сказав би учнівство—але як тільки ми прийняли божественно відкритий текст пісні і гармонійне оркестрування, складені до початку світу, тоді наш Небесний Батько радіє, що ми співаємо своїм власним голосом, а не чийось. Вірте в себе і вірте в Нього. Не принижуйте свою цінність і не паплюжте свій внесок. Понад усе, не відмовляйтеся від своєї ролі у хорі. Чому? Тому що ви—унікальні; ви—незамінні. Втрата хоча б одного голосу послаблює усіх інших співаків в цьому нашому величному земному хорі, включаючи тих, хто відчуває, що знаходиться на узбіччі суспільства або на узбіччі Церкви.

Але навіть коли я заохочую всіх вас мати віру стосовно пісень, які, можливо, важко співати, я з готовністю усвідомляю, що, з інших причин, я борюся з іншими типами пісень, які

слід співати, але їх ще не проспівали.

Коли я бачу вражаючу економічну нерівність в світі, то відчуваю себе винуватим, коли співаю разом з пані Гевітт про “всі земні дари, [які Бог дає мені, і що я] сподіваюсь блага неземні в піднесенні знайти”⁷. Той приспів не можна в повній мірі, вірно заспівати, поки ми шанобливо не подбаємо про бідних. Економічна недостатність—це прокляття, яке тягнеться рік за роком, покоління за поколінням. Вона пошкоджує тіла, калічить духи, завдає шкоди сім’ям і руйнує мрії. Якби ми могли зробити щось більше, аби зменшити бідність, як Ісус нам постійно заповідає робити, то, можливо, ті, кому пощастило менше в світі, змогли б наспівувати кілька нот гімну “Світло істини чудове”, можливо, вперше у своєму житті.

Мені також важко співати сонячні, бадьорі слова пісні, коли так багато

людей навколо нас страждають від психічних та емоційних захворювань, або інших виснажливих обмежень здоров’я. На жаль, ці тягарі інколи не зникають, незважаючи на доблесні зусилля осіб, які надають догляд різного виду, включаючи членів сім’ї. Я молюся про те, щоб ми не дозволили цим дітям Бога страждати мовчки, і щоб нас було наділено здатністю чути пісні, які вони не можуть зараз співати.

І одного дня я сподіваюсь, що великий всесвітній хор згладить усі расові та етнічні лінії, заявляючи, що зброя, образи і злі слова—це не спосіб для вирішення конфліктів між людьми. Проголошення небес вигукують до нас, що єдиний спосіб, яким можна будь-коли успішно вирішити складні соціальні питання,—це люблячи Бога і виконуючи Його заповіді, тим самим відкриваючи

двері одному тривалому, спасительному способу любити одне одного як ближніх своїх. Пророк Етер навчав, що нам треба “надіятися на кращий світ”. Читаючи цю думку тисяч років потому, втомлений від війни і насильства Мороній проголосив, що “більш чудовим шляхом” для світу завжди буде євангелія Ісуса Христа⁸.

Які ж ми вдячні, що посеред усіх цих випробувань з’являється, час від часу, інша пісня, яку ми не можемо співати, але з інших причин. Це коли почуття є такими глибокими і особистими, навіть такими священними, що їх не можна або не слід виражати — як любов Корделії до свого батька, про яку вона сказала: “За мій язик моя любов багатша і щедріша. ... Уста мої не вміють могого серця висловити голос”⁹. З’являються, як дещо святе, ці почуття є просто невимовними—духовно невимовними—як молитва, яку промовив Ісус за нефійських дітей. Свідки тієї події записали:

“Око ніколи не бачило, також і вухо ніколи не чуло ... такого великого і дивовижного, як те, що Ісус, як ми побачили і почули, говорив Батькові;

... жодний язик не може вимовити, а також жодний чоловік не може це написати, а також не можуть серця людей сприйняти такого великого і дивовижного, як те, що Ісус, як ми і побачили, і почули, говорив”¹⁰.

Такі освячені моменти залишаються невимовними, тому що будь-яка спроба, якщо вона й можлива, може здатися оскверненням.

Брати і сестри, ми живемо в смертному світі з багатьма піснями, які ми не можемо поки що співати або просто не робимо цього. Але я благаю кожного з вас залишатися постійно і вірно в хорі, де ми

завжди зможемо насолоджуватися тією найдорогоціннішою піснею— “пісн[ею] викупительної любові”¹¹. На щастя, кількість місць для цього виступу є безмежною. Є місце для тих, хто говорить різними мовами, має різноманітні культурні традиції і живе в різних місцевостях. Є місце для неодружених, для одружених, для великих сімей і для бездітних. Є місце для тих, хто одного разу мав питання стосовно своєї віри, і місце для тих, у кого вони ще залишилися. Є місце для людей з різною сексуальною орієнтацією. Коротше кажучи, є місце для всіх, хто любить Бога і шанує Його заповіді, в якості незмінного вимірювального жезла особистої поведінки, бо, якщо любов Бога є мелодією нашої спільної пісні, то наш загальний квест бути слухняним Йому є її невід’ємною гармонією. З божественними настановами любові і віри, покаяння і співчуття, чесності і прощення, в цьому хорі є місце для всіх, хто хоче бути там¹². “Приходьте такими, якими ви є,—каже люблячий Батько кожному з нас, але додає: Не плануйте залишитися такими, як ви є”. Ми усміхаємося і згадуємо, що Бог сповнений рішучості зробити нас кимось більшим, що ми навіть і не думали, що таке є можливим.

В цій великій ораторії, що є Його планом нашого піднесення, давайте смиренно слідувати Його естафеті і продовжувати працювати над піснями, які ми не можемо поки що співати, поки ми не зможемо запропонувати ті пісні нашому Царю¹³.

В той день, як співається в нашому улюбленому гімні:

“Співаймо разом з неземними хорами.

... Осанна Христові і Богу осанна. ... І Бог серед сльїва на землю зійде”¹⁴.

Я свідчу, що той час настане, коли Бог наш Вічний Батько ще раз пошле на землю Свого Єдинонародженого Сина, але цього разу правити і царювати назавжди як Цар Царів. Я свідчу, що це Його відновлена Церква, яка є транспортом, що доставляє усьому людству вчення і спасительні обряди Його євангелії. Коли Його послання “проникне на кожний континент [і] відвідає кожний край”¹⁵, Ісус “[покаже] Своє усміхнене обличчя”¹⁶. Буде достатньо вічного світла для душі в той день. Я з нетерпінням молюсь про те, щоб настав цей обіцяний час, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Світло істини чудове”, *Гімни*, № 134.
2. Див. *Гімни*, № 134.
3. Див. *Гімни*, № 134.
4. Римлянам 8:25.
5. Див. *Гімни*, № 134.
6. Bill Staines, “All God’s Critters Got a Place in the Choir”, in Laurel Thatcher Ulrich and Emma Lou Thayne, *All God’s Critters Got a Place in the Choir* (1995), 4.
7. Див. *Гімни*, № 134.
8. Див. Етер 12:4, 11.
9. Вільям Шекспір, *Король Лір*, дія 1, сцена 1, рядки 79–80, 93–94.
10. 3 Нефій 17:16–17; курсив додано.
11. Алма 5:26; див. також Алма 26:13.
12. Див. 2 Нефій 26:33.
13. Див. *Гімни*, № 134.
14. Див. “Дух Божий”, *Гімни*, № 2.
15. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 143.
16. Див. *Гімни*, № 134.

Старійшина Гарі Б. Сабін
Сімдесятник

Бути внутрішньо сильними і цілком віддаватися

Давайте ж перераховувати наш маршрут, якщо це необхідно, і дивитися вперед з надією і вірою. Давайте ж “будемо внутрішньо сильними”, будучи доблесними і цілковито віддаватися.

Деякі роки тому наша маленька внучка підбігла до мене і радісно оголосила: “Дідусю, дідусю, я забила усі три голи сьогодні на футболі!”

Я з ентузіазмом відповів: “Чудово, Сара!”

Тоді її мати, підморгнувши мені, сказала: “Рахунок був 2:1”.

Я не наважився спитати, хто переміг!

Конференція—це час міркування, одкровення та інколи *перенаправлення*.

Є така компанія з прокату автомобілів з системою GPS, яка називається NeverLost (Ніколи не загублені). Якщо ви зробите неправильний поворот після того, як введете бажане місце призначення, направляючий голос не говорить: “Ти дурень!” Натомість дуже приємний голос говорить: “Маршрут перестроено, розверніться на першому ж можливому повороті”.

У книзі Єзекіїля ми читаємо це чудове обіцяння:

“А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких наробив, і виконував усі заповіді Мої, і робив право та справедливість,— буде конче він жити, не помре!

Усі його гріхи, які наробив він, не згадаються йому”¹.

Яке неймовірне обіцяння, але воно вимагає виконання двох “усі”, щоб отримати обіцяння третього. Відверніться від усього; виконуйте усе; тоді все прощено. Це вимагає віддавати “усього себе”!

Нам не слід бути, як той чоловік, що, як про це повідомив *Wall Street Journal*, відправив конверта, наповненого грішми, разом з анонімним листом до Податкового управління США, в якому написав: “Шановне ПДС, тут знаходяться гроші, які я заборгував за несплату податків. P.S. Якщо після цього моє сумління все ще турбуватиме мене, я відправляю вам решту грошей”².

Ми не так робимо! Ми не стримуємо себе, щоб побачити той мінімум,

яким можна задовольнитися. Господь вимагає серця і небайдужого розуму³. Усього нашого серця! Коли ми христимося, ми повністю занурюємося, що є символом нашого обіцяння повністю, а не упівсили слідувати за Спасителем. Коли ми повністю зобов’язуємося і цілком віддаємося, небеса хитаються для нашого блага⁴. Коли ж ми робимо це без ентузіазму або лише частково стараємося, то втрачаємо деякі з небесних найвибраниших благословень⁵.

Багато років тому я взяв скаутів в похід у пустиню. Хлопці спали біля великого багаття, яке вони розвели, а я, як кожний хороший лідер скаутів, спав на задньому сидінні своєї вантажівки. Уранці, коли я встав і оглянув наш табір, то побачив одного скаута (я називатиму його Пол), який виглядав так, неначе не виспався. Я спитав, як він спав, і він відповів: “Не дуже добре”.

Коли я спитав чому, він сказав: “Я замерз; багаття згасло”.

Я відповів: “Ну, багаття й мають гаснути. Хіба твій спальний мішок не був достатньо теплим?”

Відповіді не було.

Тоді один зі скаутів голосно сказав: “Він не користувався своїм спальним мішком”.

Я з недовірою спитав: “Чому, Пол?”

Тиша, а потім він зрештою боязко відповів: “Ну, я подумав, що якщо не буду розкладати свій спальний мішок, то мені й не доведеться його знову складати”.

Реальна історія: він мерзнув годинами, тому що намагався зберегти п’ять хвилин роботи. Ми можемо подумати: “Як же це нерозумно! Хто б таке коли зробив?” А ми ж робимо постійно і набагато небезпечними способами. Ми, по суті, відмовляємося розкладати наші духовні спальні

мішки, коли не виділяємо час на щирі молитви, навчання і старанне життя за євангелією кожного дня; і згасне не лише багаття, але й ми будемо незахищеними і нам буде духовно холодно.

Якщо ми самозадоволені виконанням наших завітів, то відповідаємо за наслідки. Господь наставляв нас “бути обережними щодо себе, старанно прислухатися до слів вічного життя”⁶. І Він також заявив: “Моя кров не очистить їх, якщо вони не прислухаються до Мене”⁷.

Насправді, набагато легше віддаватися цілком, ніж частково. Коли ми віддаємося частково або зовсім не докладаємо зусиль, то, кажучи словами із “Зоряних війн”, відбувається “хвилювання в силі”. Ми знаходимося в дисонансі з Божою волею, а, отже, й з природою щастя⁸. Ісає сказав:

“А ті несправедливі—як море розбурхане, коли бути спокійним не може воно, і коли води його багно й мул викидають.

Для безбожних спокою немає, говорить Господь!”⁹

На щастя, не важливо, де ми є чи де ми були, ми не знаходимося поза межами досяжності Спасителя, який сказав: “Отже, кожного, хто кається і приходять до Мене, як мале дитя, того Я прийму, бо для таких царство Бога. Знайте, за таких Я поклав Своє життя і знову взяв його”¹⁰.

Коли ми продовжуємо каятися і покладаємося на Господа, то отримуємо силу, коли проходимо повне коло, набуваючи покірності і віри малої дитини¹¹, збагачені мудрістю, отриманою з життєвого досвіду. Йов проголосив: “І праведний буде держатись дороги своєї, а хто чисторукий—побільшиться в силі”¹². Теннісон написав: “Моя сила—це сила десятих, бо серце моє чисте”¹³.

Господь наставляв: “Стійте на святих місцях і не сходите”¹⁴.

Наш син Джастін помер у віці 19 років, все своє життя борючись із своїм захворюванням. У виступі на причасних зборах незадовго до того, як він покинув нас, Джастін поділився історією, яка, напевне, була чимось важливою для нього, про батька і його малого сина, які пішли в магазин іграшок, де був надутий мішок для биття у вигляді чоловіка. Хлопчик бив надувного чоловіка, який падав і негайно ж піднімався після кожного удару. Батько запитав свого малого сина, чому чоловік постійно піднімався. Хлопчик подумав хвилю, а потім сказав: “Я не знаю. Можливо, тому що він сильний всередині”. Для того, щоб цілком віддаватися, нам потрібно бути внутрішньо сильними, “хай станеться, що станеться”¹⁵.

Ми внутрішньо сильні, коли терпеливо чекаємо, щоб Господь забрав наші колючки в тілі або дав нам силу їх витерпіти¹⁶. Такими колючками можуть бути хвороба, інвалідність, психічний розлад, смерть коханої людини та багато чого іншого.

Ми внутрішньо сильні, коли піднімаємо опущені руки. Ми внутрішньо сильні, коли захищаємо істину від злочестивого і мирського світу, в якому все менше й менше стає світла, при якому зло називається добром, а добро злом¹⁷ і “обвинувачують праведних через їхню праведність”¹⁸.

Бути внутрішньо сильними, незважаючи на труднощі, можливо через чисте сумління, через зміцнення і втішне запевнення Святого Духа та вічну перспективу, що вищі усякого розуму¹⁹. У нашому доземному житті ми вигукували, радіючи можливості прийти у смертне життя²⁰. Ми цілком віддалися, коли радісно прийняли рішення бути доблесними захисниками плану нашого Небесного Батька. Прийшов час встати і захищати Його план знову!

Мій 97-річний батько недавно помер. Кожного разу, коли хтось запитував, як у нього справи, він постійно відповідав: “На шкалі від 1 до 10, я десь на 25!” Навіть коли цей дорогий мені чоловік більше не міг стояти або навіть сидіти і йому було важко говорити, його відповідь

залишалась незмінною. Він завжди був внутрішньо сильним.

Коли моєму батькові було 90 років, ми були в аеропорту і я запитав у нього, чи не взяти мені для нього інвалідний візок. Він сказав: “Ні, Гарі, можливо, коли я постарію”. А потім він додав: “Крім того, якщо я втомлюсь ходити, я завжди можу побігти”. Якщо ми не можемо цілком віддаватися так, як ми ходимо на даний момент, тоді, можливо, нам треба бігти; можливо, нам треба перебудувати наш маршрут. Можливо, нам навіть треба зробити розворот. Можливо, нам треба навчатися більш уважно, молитися більш щиро чи просто відпустити дещо, щоб ми могли ухопитися за те, що є насправді важливим. Можливо, нам знадобиться відпустити світ, щоб ми могли схопитися за вічність. Мій батько розумів це.

Коли він служив у флоті під час Другої світової війни, були ті у великій і просторій будівлі²¹, хто насміхався над його принципами; але двоє його товаришів, Дейл Меддокс і Дон Девідсон, помітили це, але не насміхалися. Вони спитали: “Сабін, чому ти так відрізняєшся від усіх? У тебе є високі моральні принципи, і ти не п'єш, не куриш та не лаєшся, але завжди здаєшся спокійним і щасливим”.

Їхнє позитивне враження від мого батька не співпадало з тим, чого їх навчали про мормонів, і мій батько отримав можливість навчати і христити обох товаришів. Батьки Дейла були дуже засмучені і попереджали його, що, якщо він приєднається до Церкви, то втратить свою кохану, Мері Олів, але вона зустрілася з місіонерами на його прохання і також охристілася.

Під кінець війни Президент Гебер Дж. Грант поклав місіонерів, включаючи кількох одружених

чоловіків. У 1946-у році Дейл і його дружина, Мері Олів, вирішили, що Дейлу слід служити, незважаючи на те, що вони чекали на свою першу дитину. З часом у них було вже дев'ять дітей—три хлопчика і шість дівчаток. Усі дев'ятеро служили на місії, після чого Дейл і Мері Олів відслужили на трьох власних місіях. Десятки онуків також служили. Двоє їхніх синів, Джон і Меттью Меддокс, на даний момент члени Хору шкіни, так само, як і зять Меттью, Райян. Родина Меддоксів зараз налічує 144 особи і є чудовим прикладом того, як цілком віддаватися.

Переглядаючи папери мого батька, ми знайшли лист від Дженифер Річардс, однієї з п'яти доньок іншого товариша, Дона Девідсона. Вона написала: “Ваша праведність змінила наше життя. Важко навіть уявити, яким було б наше життя без Церкви. Мій батько помер з любов'ю до євангелії, намагаючись жити за нею до кінця”²².

Важко виміряти вплив добра, який кожна людина може мати, будучи внутрішньо сильною. Мій батько і його два товариші відмовилися слухати тих у великій і просторій будівлі, хто показував пальцем презирства²³. Вони знали, що набагато краще слідувати за Творцем, ніж за натовпом.

Апостол Павло міг описувати наші дні, коли говорив Тимофію,

що “дехто в тім прогрішили були та вдалися в пустомовність”²⁴. У світі сьогодні відбувається багато “пустомовності”. Це розмова тих, хто у великій і просторій будівлі²⁵. Часто це виявляється у формі раціоналістичних пояснень, щоб виправдати злочестивість, або проявляється, коли люди втрачають свій шлях і віддаляють себе від євангелії. Інколи це приходить від тих, хто не заплатив ціну, щоб цікавито віддатися і віддають перевагу слідуванню за тілесною людиною, а не за пророком.

На щастя, ми знаємо, як все закінчиться для вірних. Коли ми цікавито віддаємося, то маємо всеохоплюючу гарантію, що “тим, хто любить Бога ... усе допомагає на добре”²⁶. Як сказав старійшина Ніл А. Максвелл: “Не бійтеся, просто живіть правильно”²⁷.

Мій тесть викладав в УБЯ і любив американський футбол, в який грав УБЯ, але не міг змусити себе дивитися їхні ігри, тому що нервував через результат. Тоді сталась чудова річ—винайшли відеомагнітофон, що дозволило йому записувати ігри. Якщо УБЯ виграв, він дивився запис з повною впевненістю, абсолютно точно знаючи результат! Якщо вони були покарані несправедливо, отримували травми або здавалося, що програвали в кінці четвертої чверті, він не хвилювався, адже знав, що все буде добре! Можна сказати, що в нього була “справжн[я] яскравість надії”²⁸.

Так само й з нами. Якщо ми вірні, то можемо мати повну впевненість, чим все для нас закінчиться. Господні обіцяння є певними. Це не означає, що цей університет смертності буде легким або без багатьох сліз, але, як Павло писав: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людини не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!”²⁹

Старійшина Валері В. Кордон
Сімдесятник

Брати і сестри, ніхто не згрішив за завтрашній день. Давайте ж перераховувати наш маршрут, якщо це необхідно, і дивитися вперед з надією і вірою. Давайте ж “будемо внутрішньо сильними”, будучи доблесними і цілковито віддаючись. Давайте ж будемо чистими і сміливими, захищаючи план нашого Небесного Батька і місію Його Сина, нашого Спасителя. Я свідчу, що наш Батько живе, що Ісус є Христос, і про реальність великого плану щастя. Я молюся, щоб ви отримали найвибраніші благословення Господа, і роблю це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Єзекїль 18:21–22.
2. Див., наприклад, Roy B. Zuck, comp., *The Speaker's Quote Book: Over 5000 Illustrations and Quotations for All Occasions* (2009), 107–108.
3. Див. Учення і Завіти 64:34.
4. Див. Учення і Завіти 21:6.
5. Див. Об'явлення 3:15–16.
6. Учення і Завіти 84:43.
7. Учення і Завіти 29:17.
8. Див. Алма 41:11.
9. Ісаїя 57:20–21.
10. 3 Нефій 9:22.
11. Див. 3 Нефій 11:37–38.
12. Йов 17:9.
13. Alfred Tennyson, “Sir Galahad”, in *Poems of the English Race*, sel. Raymond MacDonald Alden (1921), 296.
14. Учення і Завіти 87:8.
15. Див. Джозеф Б. Віртлін, “Хай станеться, що станеться, і радій цьому”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 26–28.
16. Див. 2 Коринтянам 12:7.
17. Див. Ісаїя 5:20.
18. Геламан 7:5.
19. Див. Филип'янам 4:7.
20. Див. Йов 38:7.
21. Див. 1 Нефій 8:26.
22. Дженніфер Річардс, лист Марвіну Сабіну, 5 липня 2009 року.
23. Див. 1 Нефій 8:27, 33.
24. 1 Тимофію 1:6.
25. Див. 1 Нефій 8:26–28.
26. Римлянам 8:28.
27. Див. Bangambiki Nabyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2 Нефій 31:20.
29. 1 Коринтянам 2:9.

Мова євангелії

Потужне навчання вкрай важливе, щоб зберегти євангелію в наших сім'ях і для цього потрібні старанність і зусилля.

Після того як мене покликали генеральним авторитетом, я переїхав з сім'єю з Коста-Ріки до Солт Лейк Сіті для виконання мого першого призначення. Тут, у Сполучених Штатах, я був благословенний відвідувати чудових людей з різним етнічним походженням і з різних культур. Серед них є багато таких, хто, як і я, народилися у країнах Латинської Америки.

Я помітив, що багато хто з першого покоління латиноамериканців тут говорить в основному іспанською, англійську ж використовують лише для спілкування з іншими. Друге покоління, хто або народився у Сполучених Штатах, або прибув сюди у ранньому віці та відвідував школу тут, дуже добре розмовляють англійською і трохи, можливо, нескладною іспанською. І часто, доходючи до третього покоління, іспанська, рідна мова їхніх пращурів, втрачена¹.

Мовою лінгвістів це називається просто—“втрата мови”. Втрата мови може статися, коли родина переїздить до іншої країни, де їхньою рідною мовою майже не розмовляють. Це трапляється не тільки серед латиноамериканців, але також серед населення скрізь по світу, де їхня рідна мова замінюється новою². Навіть

Нефій, пророк у Книзі Мормона, був стурбований стосовно втрати рідної мови його батьків, коли він готувався перебраться до землі обіцяної. Нефій пише: “І бачите, то є мудрість Бога, що ми повинні здобути ці літописи, щоб *мати змогу зберегти для наших дітей мову наших батьків*”³.

Але Нефій також хвилюється стосовно втрати іншої мови. У наступних віршах він продовжує: “А також, щоб *ми могли зберегти для них слова, які промовлялись устами всіх святих пророків*, і які були дані їм Духом і силою Бога, від початку світу і до цього часу”⁴.

Я помітив схожість між зберіганням рідної мови і зберіганням євангелії Ісуса Христа у нашому житті.

Сьогодні у своїй аналогії я б хотів наголосити не на якійсь конкретній земній мові, а радше на вічній мові, яка має бути збереженою для наших родин і ніколи не втраченою. Я кажу про мову⁵ євангелії Ісуса Христа. Під “мовою євангелії” я маю на увазі всі вчення наших пророків, нашу слухняність цим вченням, та слідування нами праведним традиціям.

Я говоритиму про три шляхи того, як ця мова може бути збереженою.

Перше: Бути більш старанними та турботливими вдома

В Ученні і Завітах Господь запрошує багато відомих членів Церкви, зокрема Ньюела К. Уїтні, привести до ладу свої домівки. “Моему слугі Ньюелу К. Уїтні ... є необхідність докорити, і він має привести до ладу свою сім'ю, і дивитися за тим, щоб вони були більш старанними і турботливими вдома, і молилися завжди, інакше їх буде усунуто з їхнього місця”⁶.

Один фактор, який впливає на втрату мови—це коли батьки не проводять час, навчаючи своїх дітей рідної мови. Не достатньо лише *говорити* цією мовою вдома. Якщо батьки бажають зберегти їхню мову, їй потрібно *навчати*. Дослідження показали, що у батьків, які роблять свідомі зусилля, щоб зберегти їхню рідну мову, є тенденція бути успішними у цьому⁷. Так що ж буде свідомим зусиллям, щоб зберегти мову євангелії?

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,

застерігав, що “слабкі навчання євангелії та приклад вдома” є потужною силою, яка може розірвати коло сімей, які багато поколінь в Церкві⁸.

Ми, таким чином, робимо висновок, що потужне навчання вкрай важливе, щоб зберегти євангелію в наших сім'ях і для цього потрібні старанність і зусилля.

Нас багато разів запрошували зробити щоденною практику вивчення Писань з сім'єю і особисто⁹. Багато сімей, які це роблять, благословенні щоденно більшою єдністю та ближчими стосунками з Господом.

Коли відбуватиметься щоденне вивчення Писань? Це відбуватиметься, коли батьки братимуть Писання до рук та з любов'ю запросять сім'ю зібратися разом для вивчення. Важко собі уявити, що таке вивчення відбується у якийсь інший спосіб.

Батьки і матері, не втрачайте ці великі благословення. Не чекайте, доки буде все занадто пізно!

Друге: Сильний приклад вдома

Один експерт з лінгвістики писав, що для збереження рідної мови “потрібно *оживити мову* для своїх дітей”¹⁰. Ми “оживляємо мову”, коли наше навчання і приклад діють разом.

Коли я був молодим, то працював на фабриці мого батька під час канікул. Перше питання, яке завжди ставив мені батько після отримання мною зарплатні, було: “Що ти збираєшся робити зі своїми грошима?”

Я знав відповідь і відказував: “Платити десятину і заощаджувати на місію”.

Після того, як я пропрацював з ним близько восьми років і постійно

відповідав на те саме запитання, мій батько вирішив, що навчив мене, як платити десятину. Що він не усвідомлював, так це те, що я навчився цьому важливому принципу всього за одні вихідні. Дозвольте мені розповісти, як я навчився цьому принципу.

Після деяких подій, пов'язаних з громадянською війною у Центральній Америці, бізнес мого батька збанкрутував. Було десь 200 робітників повного робочого дня, а стало менше ніж п'ять швачок, які працювали за потребою у гаражі нашого будинку. Одного дня, під час тих важких часів, я чув, як мої батьки обговорювали, заплатити їм десятину чи купити своїм дітям їжу.

У неділю я ходив за батьком, щоб подивитися, що він робитиме. Після церковних зборів я побачив, як він взяв конверта та поклав у нього десятину. Це була тільки частина уроку. Питання, яке залишилося для мене—що ж ми їстимемо?

Рано-вранці у понеділок якісь люди постукали у наші двері. Коли я відчинив їх, вони спитали мого батька. Я покликав його і коли він підійшов, відвідувачі сказали йому про термінове швейне замовлення, яке їм було потрібне якнайшвидше. Вони сказали йому, що замовлення було настільки термінове, що вони заплатять наперед. Того дня я дізнався про принцип сплати десятини і про благословення, які йдуть слідом.

У Новому Завіті Господь говорить про приклад. Він каже: “Поправді, поправді кажу вам: Син нічого робити не може Сам від Себе, тільки те, що Він бачить, що робить Отець; бо що робить Він, те так само й Син робить”¹¹.

Недостатньо просто *говорити* зі своїми дітьми про важливість храмового шлюбу, посту та дотримання

дня суботнього у святості. Вони мають бачити, що ми виділяємо час у вашому розкладі для відвідування храму якомога частіше. Їм потрібно бачити, що ми регулярно дотримуємося посту¹² та святимо весь суботній день. Якщо наша молодь не може поститися протягом двох прийомів їжі, не може регулярно вивчати Писання і не може вимкнути телевизор під час важливої гри у неділю, чи вони матимуть духовну самодисципліну протистояти потужним спокусам сьогоденного світу випробувань, у тому числі спокуси порнографії?

Третє: Традиції

Ще один спосіб, у який мова може бути змінена або втрачена—це коли інші мови та традиції змішуються з рідною мовою¹³.

У перші роки відновленої Церкви Господь запросив членів Церкви навести лад у їхніх домішках. Він почав своє запрошення, посилаючись

на два шляхи, якими ми можемо втратити світло та істину з наших домівок: “А Злочестивий приходить і *забирає світло та істину* в дітей людських через *непослушність*, і *через традиції їхніх батьків*”¹⁴.

Як сім'ям, нам потрібно уникати будь-яких традицій, які перешкоджають нам святити суботній день та кожного дня вивчати Писання і молитися вдома. Нам потрібно зачинити цифрові двері нашої домішки для порнографії та інших злих впливів. Щоб боротися з традиціями сьогоденного світу, нам потрібно використовувати Писання та голос наших сучасних пророків, щоб вчити наших дітей про їхню божественну природу, їхню ціль у житті та божественну місію Ісуса Христа.

Висновок

У Писаннях ми знаходимо декілька прикладів “втрати мови”¹⁵. Наприклад: “Ось сталося, що було багато серед підростаючого покоління тих, *хто не*

міг зрозуміти слів царя Веніямина, будучи малими дітьми тоді, коли він звертався до свого народу; і вони не вірили в традиції своїх батьків. ...

І ось, через свою зневіру *вони не могли зрозуміти слово Бога*; і їхні серця були закам'янілими”¹⁶.

Для підростаючого покоління євангелія стала дивною мовою. І у той час, як питання підтримання рідної мови іноді підлягає обговоренню, у контексті плану спасіння немає *ніякого обговорення* вічних наслідків втрати мови євангелії у наших домішках.

Як діти Бога, ми недосконалі люди, які намагаються вивчити ідеальну мову¹⁷. Як мати співчуває своїм маленьким дітям, так і наш Небесний Батько терплячий по відношенню до наших недосконалостей і помилок. Він цінує та розуміє наші найслабші спроби висловитися, щиро пробурмочені, ніби вони є вишуканою поезією. Він радіє від звуку наших перших євангельських слів. Він вчить нас неперевершеною любов'ю.

Жодне досягнення у цьому житті, яким би важливим не було, буде відносним, якщо ми втратимо мову євангелії у наших сім'ях¹⁸. Це моє свідчення, що Небесний Батько благословлятиме нас у наших зусиллях під час наших намагань досягнути Його мову, навіть до того моменту, коли ми почнемо вільно розмовляти на цьому вищому рівні спілкування, який завжди був нашою рідною мовою. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Серед латиноамериканців до третього покоління “рівень англійської одномовності ... 72 проценти” (Richard Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”, Migration Policy Institute, Feb. 1, 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

2. “Розмова тільки англійською— переважаючий зразок до третього покоління” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
3. 1 Нефій 3:19; курсив додано.
4. 1 Нефій 3:20; курсив додано.
5. Мова може бути визначена як “система комунікації, яку використовує певна країна або громада” (Oxford Living Dictionaries, “language”, oxforddictionaries.com).
6. Учення і Завіти 93:50; курсив додано.
7. “Зберігання рідної мови] можливе, але потребує відданості і планування (Eowyn Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). “Наприклад, носії німецької мови на середньому Заході успішно підтримували знання рідної мови протягом поколінь” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. Девід А. Беднар, “Multigenerational Families,” in General Conference Leadership Training, Apr. 2015, broadcasts.lds.org.
9. Один сучасний приклад—це настанова від Першого Президентства: “Ми радимо батькам і дітям надавати найвищий пріоритет сімейній молитві, домашньому сімейному вечору, навчання та настановам євангелії та заходам для всієї родини” (First Presidency letter, Feb. 11, 1999).
10. “Вам потрібно *оживити мову* для ваших дітей, щоб вони могли розуміти, спілкуватися і відчувати себе частиною народу, представленого цією мовою” (Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”; курсив додано).
11. Іван 5:19.
12. “Належне дотримання дня посту звичайно включає пропуск двох послідовних прийомів їжі і питва упродовж 24-х годин, відвідання зборів свідчень і посту та надання щедрих пожертвувань, щоб допомогти у піклуванні про нужденних”. (*Довідник 2: Керування Церквою* (2010), розділ 21.1.17).
13. Див. Омній 1:17.
14. Учення і Завіти 93:39; курсив додано.
15. У контексті цього виступу фраза “втрачати мову” стосується того, як євангелія може бути втраченою (див. Книга Суддів 2:10; Омній 1:17; 3 Нефій 1:30).
16. Мосія 26:1, 3; курсив додано.
17. Див. Матвій 5:48; 3 Нефій 12:48.
18. Див. Матвій 16:24–26.

Подолати світ

Подолання світу—це не один визначальний момент, який змінює усе життя, але усе життя, сповнене моментів, які визначають вічність.

Багато років тому Президент Девід О. Мак-Кей розповів про прекрасне видіння, яке він мав, коли плыв на кораблі до Самоа. Провалившись у сон, він “побачив у видінні щось невимовно грандіозне. На певній відстані,—сказав він,—я узрів прекрасне біле місто. ... Скрізь росли дерева з привабливими плодами ... і квіти, що розпустилися. Силасиленна людей ... наближалися до міста. Усі вони були вбрані в білий просторий одяг. ... Я відразу звернув увагу на їхнього Провідника, і хоч мені ледь видно було Його профіль ... , я одразу впізнав у Ньому

свого Спасителя! ... Сяйво Його обличчя було таким, що неможливо передати. У Ньому відчувався ... божественний мир!”

Далі Президент Мак-Кей сказав: “Це було Його ... Вічне Місто; люди, які йшли за Ним, мали перебувати там у мирі й вічному щасті”.

Президент Мак-Кей запитав: “Хто були вони? Що то були за люди?”

Він пояснює, що сталося потім: “Господь начебто прочитав мої думки і відповів, вказуючи на півколо, що з’явилося над ними, а на ньому золотом було виведено слова ... :

*“Це ті, хто подолали світ,—
ті, хто справді народилися
знову!”¹*

Десятиліттями я пам’ятав слова:
“Це ті, хто подолали світ”.

Від благословень, які пообіцяв
Господь тим, хто подолав світ, пере-
хоплює подих. Вони будуть “зодяг-
нені в білу одежу, а їхні імена будуть
в книзі життя”. Господь “визнає їхні
імена перед Отцем Своїм і перед
Його Анголами”². Кожен з них “бра-
тиме участь у першому воскресінні”³,
отримає вічне життя⁴ і “вже не вийде
назовні”⁵ з присутності Бога.

Чи можливо подолати світ і отри-
мати ці благословення? Так, можливо.

Любов до Спасителя

У людей, які подолали світ, роз-
вивається всеохоплююча любов до
нашого Господа і Спасителя, Ісуса
Христа.

Завдяки Його божественному
народженню, Його досконалому
життю, Його безкінечній Спокуті в
Гефсиманії та на Голгофі, кожен з нас
воскресне. І за умови нашого щирого
покаяння, Він Єдиний, Хто здатний
очистити нас від наших гріхів, доз-
воляючи нам повернутися в присут-
ність Бога. “Ми любимо Його, бо Він
перше нас полюбив”⁶.

Ісус сказав: “Будьте відважні: Я світ
переміг”⁷.

Пізніше Він додав: “Я волю, щоб
ви [також] подолали світ”⁸.

Подолання світу—це не один
визначальний момент, який змінює
усе життя, але усе життя, сповнене
моментів, які визначають вічність.

Це може початися, коли дитина
навчається молитися і благоговійно
співає: “На Господа схожим бути
бажаю я повсякчас”⁹. Це продов-
жується тоді, коли людина вивчає
життя Спасителя у Новому Завіті та

роздумує про силу Спокути Спасителя,
описану в Книзі Мормона.

Завдяки молитві, покаянню,
наслідуванню Спасителя і прийняттю
Його благодаті ми краще усвідомлю-
ємо, чому ми тут і ким маємо стати.

Алма описав це так: “І могутня
зміна сталася ... в їхніх серцях, і вони
упокорилися і поклали довіру на
істинного й живого Бога ... [залиша-
ючись] вірними до кінця”¹⁰.

Ті, хто долають світ, знають,
що вони будуть відповідальними
перед своїм Небесним Батьком. Щирі
зміни і покаяння в гріхах більше не
обмежують нас, але звільняють, коли
“гріхи як кармазин ... [стають] білі,
мов сніг”¹¹.

Підзвітність Богу

Тим, хто від світу, важко прийняти
свою підзвітність Богу—як дитині, яка
влаштує вечірку в будинку батьків,
поки ті у від’їзді за містом, насолоджу-
ючись галасом, відмовляючись дума-
ти про наслідки, які настануть, коли
батьки повернуться через 24 години.

Світ більше зацікавлений в тому,
аби потурати тілесній людині,
замість того, щоб підкорити її.

Подолання світу—це не глобальне
вторгнення, але приватна, особиста

битва, де вимагається рукопашний бій
з нашими внутрішніми ворогами.

Подолати світ—означає цінувати
найбільшу заповідь: “Люби Господа,
Бога свого, усім серцем своїм, і всією
душею своєю, і всім своїм розумом, і
з цілої сили своєї”¹².

Християнський письменник, К. С.
Льюїс, описав це так: “Христос каже:
“Дай мені все. Мені не потрібні пев-
на кількість твого часу, твоїх грошей
і твоєї праці: Мені потрібен ти”¹³.

Подолати світ—це дотримувати-
ся наших обіцянь Богу: нашого
завіту хрищення і храмових завітів, а
також нашої клятви вірності нашому
вічному супутнику. Подолання світу
щотижня смиренно веде нас до при-
часного столу, де ми просимо про-
щення й обіцяємо “пам’ятати Його, і
дотримуватися Його заповідей”, щоб
“Його Дух міг завжди бути з [нами]”¹⁴.

Наша любов до Суботнього дня
не закінчується, коли за нами закри-
ваються двері каплиці, а натомість
відкриваються двері, за якими пре-
красний день відпочинку від щоден-
них клопотів, день вивчення, молитов
і допомоги членам сім’ї та іншим,
хто потребує нашої уваги. Замість
того, щоб видихнути з полегшенням
по закінченню зборів, і відчайдушно

шукати телевізор, аби встигнути до початку футбольного матчу, давайте продовжувати думати про Спасителя та Його святий день.

Світ знаходиться під постійним впливом безлічі голосів, які спокушають і зваблюють¹⁵.

Подолання світу—це довіра до одного голосу, який попереджає, утішає, запевнює, просвітлює і приносить мир “не так, як дає світ”¹⁶.

Безкорисливість

Подолати світ означає зосередитися не на собі, а на інших, пам'ятаючи другу заповідь¹⁷: “Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде”¹⁸. Щастя нашого подружжя важливіше нашого власного задоволення. Допомогати нашим дітям любити Бога та виконувати Його заповіді—це головний пріоритет. Ми з готовністю ділимося нашими матеріальними благословеннями сплачуючи десятину, пожертвування від посту і відляючи нужденним. І якщо наші духовні антени налаштовані на небеса, Господь веде нас до тих, кому ми можемо допомогти.

Світ робить так, щоб люди зосереджувалися на собі і в гордині проголошували: “Порівняйте мене з моїм

сусідом! Подивіться, що у мене є! Подивіться, який я важливий!”

Світ легко дратується, втрачає інтерес і вимагає, любить похвалу натопту, у той час як подолання світу веде до смирення, співпереживання, терпіння і співчуття тим, хто від нас відрізняється.

Безпека у слідуванні за пророками

Подолання світу завжди означає, що деякі з наших вірувань будуть висміяні світом. Спаситель сказав:

“Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас.

Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би”¹⁹.

Президент Рассел М. Нельсон сказав сьогодні вранці: “Справжні учні Ісуса Христа готові виділятися, говорити і відрізнитися від людей світу”²⁰.

Учень Христа не страждає, якщо на допис про його вірування, розміщений на сторінці у Facebook, не приходять 1000 відгуків “подобається” або навіть кілька дружніх “усміхайликів”.

Подолати світ—це менше перейматися нашим зв'язком з Інтернетом, і більше перейматися нашим боже-ственным зв'язком з Богом.

Бог дає нам безпеку, якщо ми дослухаємося до настанов Його сучасних пророків та апостолів.

Президент Томас С. Монсон сказав: “Світ, ... може бути ... важким. ... Якщо ми з вами ходимо в [храм], ... у нас буде більше сил зносити будь-яке випробування і долати будь-яку спокусу. ... Там ми оновлюємося і зміцнюємося”²¹.

Посилаючи спокуси, відволікання та викривлення, світ намагається обманути тих, хто колись були вірними, змушуючи нехтувати отриманим раніше багатим духовним досвідом, видаючи його за безглуздий обман.

Долати світ—це згадувати, навіть у розчаруванні, ті часи, коли ми відчували любов і світло Спасителя. Старійшина Ніл А. Максвелл пояснив один з цих спогадів так: “Я був благословенний, і я знав, що Богу відомо, що я був благословенний”²². Хоча ми можемо тимчасово почуватися забутими, ми не забуваємо.

Подолання світу не означає, що ми живемо усамітненим життям, захищені від несправедливості і труднощів смертного життя. Натомість воно відкриває нам ширше бачення віри, дозволяючи нам наблизитися до Спасителя та Його обіцянь.

Хоча досконалість не досягається у цьому житті, подолання світу не дає згаснути надії, що одного дня ми будемо “стояти перед нашим Викупителем; і ... побачимо Його обличчя з радістю”²³ і почуємо Його голос: “Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам”²⁴.

Приклад старійшини Брюса Д. Портера

28 грудня минулого року завершилося земне життя нашого дорогого друга та улюбленого генерального авторитета, старійшини Брюса Д. Портера. Йому було 64 роки.

Я вперше зустрівся з Брюсом, коли ми були студентами в Університеті Бригама Янга. Він був одним з найкращих і найрозумніших. Після того, як він отримав докторський ступінь з політології в Гарвардському університеті, спеціалізуючись на росієзнавстві, його аналітика та

літературна діяльність зробили його відомим, що могло похитнути його, та багатство і слава світу ніколи не затуманювали його бачення²⁵. Він залишався вірним своєму Спасителю, Ісусу Христу, своїй вічній супутниці, Сьюзан; своїм дітям та онукам.

Брюс народився з вадами нирок. Йому зробили операцію, але з пліном часу стан нирок продовжував погіршуватися.

Після того, як в 1995 р. Брюс був покликаний генеральним авторитетом, ми служили з нашими сім'ями у Франкфурті, Німеччина, де його робота була зосереджена на Росії та Східній Європі.

Життя старійшини Портера різко змінилося у 1997 році, коли виникла ниркова недостатність і його здоров'я почало погіршуватися. Сім'я Портерів повернулася до Солт-Лейк-Сіті.

Під час свого 22-річного служіння в якості сімдесятника, Брюс багато разів потрапляв до лікарні та переніс 10 операцій. У двох випадках лікарі казали Сьюзен, що Брюс не доживе до ранку, але він доживав.

Понад 12 років свого служіння в якості генерального авторитета Брюс був на гемодіалізі для очищення крові. Здебільшого протягом цього часу процедура діалізу проводилася 5 вечорів на тиждень і тривала по 4 години, щоб він міг служити у своєму покликанні вдень і приймати доручення брати участь у конференціях на вихідних. Коли після кількох благословень священства здоров'я Брюса не покращилося, він був здивований, але знав, Кому довіряв²⁶.

У 2010 році йому зробили пересадку нирки від його сина Девіда. Цього разу його тіло не відторгло трансплантат. Це було диво, завдяки якому до нього повернулося здоров'я, що зрештою дозволило йому із Сьюзен повернутися до їхньої улюбленої Росії, до служіння в президентстві території.

26 грудня минулого року після боротьби з інфекціями, які не вдалося зупинити, знаходячись у лікарні в Солт-Лейк-Сіті, він попросив лікарів вийти з кімнати. Брюс сказав Сьюзен, “що він знає від Духа, що жодні зусилля лікарів не врятують його життя. Він знав, ... що Небесний Батько забере його додому. Він був дуже спокійний”²⁷.

28 грудня Брюс поїхав додому. Через кілька годин, в оточенні тих, кого він любив, він тихо повернувся до свого небесного дому.

Багато років тому Брюс Портер написав своїм дітям:

“Мое свідчення про реальність і любов Ісуса Христа було компасом у моєму житті. ... Це чисте, палаюче свідчення Духа, що Він живий, що Він—мій Викупитель і Друг у всі важкі часи”²⁸.

“Наше завдання ... пізнати [Спасителя] ... і через віру в Нього подолати випробування та спокуси цього світу”²⁹.

“Давайте будемо відданими і вірними, довіряючи Йому”³⁰.

Брюс Дуглас Портер подолав світ. Хай кожен з нас докладатиме трохи більше зусиль, щоб подолати світ, не пробаючи тяжких провин, але ставлячись терпеливо до незначних

Старійшина і сестра Портер зі своєю молодою сім'єю.

Портери під час служіння в Росії.

помилки і падіння, охоче прискорюючись і щедро допомагаючи іншим. Якщо ви будете більше довіряти Спасителю, я обіцяю вам благословення більшого миру в цьому житті і більшої впевненості у вашій вічній долі, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей (2003), сс. 1–3.
2. Див. Об'явлення 3:5.
3. Учення і Завіти 76:64.
4. Див. Об'явлення 2.
5. Об'явлення 3:12.
6. 1 Івана 4:19.
7. Іван 16:33.
8. Учення і Завіти 64:2.
9. “На Господа схожим бути”, *Збірник дитячих пісень*, сс. 40–41.
10. Алма 5:13.
11. Ісаїя 1:18.
12. Марк 12:30.
13. С. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), 153.
14. Учення і Завіти 20:77.
15. Див. James E. Faust, “The Voice of the Spirit” (Brigham Young University fireside, Sept. 5, 1993), speeches.byu.edu.
16. Іван 14:27.
17. Див. Марк 12:31.
18. Матвій 23:11.
19. Іван 15:18–19.
20. Рассел М. Нельсон, “Приклакати силу Ісуса Христа в наше життя”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 40.
21. Томас С. Монсон, “Святий храм—мак світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 93.
22. Особиста розмова зі старійшиною Нілом А. Максвеллом стосовно історії, яку він розповів у виступі на квітневій конференції 2004 року, “Пам'ятайте, наскільки милостивим був Господь” (див. *Ліягона*, трав. 2004), сс. 44–46.
23. Енош 1:27.
24. Матвій 25:34.
25. Прикладом інтелектуальних здібностей старійшини Портера є його книга обсягом 400 сторінок *War and the Rise of the State (Війна та підйом держави)*, написана 23 роки тому. Вона досі доступна і дуже поширена серед політичних мислителів.
26. Особистий лист від Сьюзен Портер, 6 березня 2017 року.
27. Особистий лист від Сьюзен Портер, 6 березня 2017 року.
28. Брюс Д. Портер, *The King of Kings* (2000), сс. 14, 15.
29. Брюс Д. Портер, *The King of Kings*, с. 7.
30. Брюс Д. Портер, *The King of Kings*, с. 18.

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Повернутися і отримати

Повернутися до Божої присутності та отримати вічні благословення, які приходять завдяки укладанню і дотриманню заповітів, і є найважливішими цілями, які ми можемо поставити.

М ої брати та сестри, зараз моє завдання виступати перед вами, а ваше завдання — слухати. Моя мета — завершити моє завдання до того, як ви завершите своє. Я зроблю все, що від мене залежить.

Протягом років я помічав, що ті, хто досяг найбільшого у цьому світі — це ті, хто бачить перспективу свого життя, має цілі, які допомагають їм зосереджуватися на ній, і тактичні плани, як досягти цих цілей. Коли

знаєш, куди йдеш, і розраховуєш, як туди дістатися, то це надає сенс вашому життю, ставить ціль та визнає його досягнення.

У деяких виникають труднощі з тим, щоб розрізнити мету і план, доки вони не зрозуміють, що мета — це пункт призначення або *кінець*, у той час як план — це маршрут, за яким ви туди потрапите. Наприклад, у нас може бути мета поїхати у певне незнайоме місце і, як деякі з вас, дорогі сестри, знають, ми, чоловіки,

часто думаємо, що знаємо, як туди потрапити, тож часто кажемо: “Я знаю, це має бути просто тут, за рогом”. Моя дружина, певно, посміхається. Мета була чіткою, але не було хорошого плану, як дістатися пункту призначення.

Постановку цілей вкрай необхідно починати з думкою про кінцевий результат. Планування—це розробка шляху, щоб дістатися в кінцевий пункт. Ключ до щастя—це розуміти, які пункти призначення дійсно важливі, і тоді витратити свій час, зусилля та увагу на те, що допоможе надійно дістатися туди.

Бог, наш Небесний Батько, дав нам досконалий приклад постановки цілей і планування. Його мета—“здійснювати безсмертя і вічне життя людини”¹, і Його засіб досягти цього—це план спасіння.

План нашого улюбленого Небесного Батька містить у собі надання нам фізичного смертного життя, можливості зростати, тягнутися вище, вчитися і завдяки всьому цьому стати подібними Йому. Те, що ми вдягаємо наші вічні душі у фізичні тіла, живемо за вченнями та заповідями Його Сина, Господа Ісуса Христа й створюємо вічні сім’ї, дозволяє нам, завдяки спокуті Спасителя, досягти Божої цілі, а саме безсмертя та вічного життя Його дітей з Ним в Його цілестіальному царстві.

Для мудрої постановки цілей має бути розуміння, що короткострокові цілі ефективні тільки тоді, коли вони ведуть до ясно зрозумілих довгострокових цілей. Я вірю, що один важливий ключ до щастя—це навчитися, як ставити наші власні цілі та встановлювати наші власні плани у рамках вічного плану нашого Небесного Батька. Якщо ми зосередимося на цій вічній стежці, ми неминуче

отримаємо право повернутися у Його присутність.

Мати цілі і плани для кар’єри, освіти, навіть для гри в гольф—це добре. Також важливо мати цілі для шлюбу, сімей, для наших церковних рад та покликань; це особливо актуально для місіонерів. Але наші найбільші і найголовніші цілі мають бути узгоджені з вічним планом Небесного Батька. Ісус казав, “Але шукайте найперше всього царства Бога і Його праведності, і все це додасться вам”².

Експерти з постановки цілей кажуть нам: чим простіша і прямолінійніша ціль, тим більшої сили вона набуде. Коли ми можемо зменшити ціль до одного ясного образу або одного чи двох сильних та символічних слів, така ціль тоді стає частиною нас і направляє буквально в усюму, про що ми думаємо і робимо. Я вважаю, що є два слова, які, у цьому контексті, символізують Божі цілі для

нас і наші найважливіші цілі для себе. Ці слова—*повернутися* і *отримати*.

Повернутися до Його присутності та *отримати* вічні благословення, які приходять завдяки укладанню і дотриманню завітів, і є найважливішими цілями, які ми можемо поставити.

Ми *повертаємося* і *отримуємо*, маючи “непохитн[у] вір[у] в [Господа Ісуса Христа], покладаючися повністю на” Його заслуги, просуючись “вперед з непохитною вірою в Христа, маючи справжню яскравість надії, і любов до Бога і до всіх людей ... , бенкетуючи словом Христа, і [терплячи] до кінця”³.

Люцифер не прийняв план нашого Батька, який дозволив нам *повернутися* у Його присутність і *отримати* Його благословення. Люцифер, фактично, повстав і намагався повністю змінити план нашого Батька, бажаючи взяти славу, честь і владу Бога собі. Як результат, він був

вигнаний зі своїми приборниками з присутності Бога та “став Сатаною, так, саме дияволом, батьком усієї брехні, щоб обманювати, і осліпляти людей, і вести їх у полон за його волею, саме всіх тих, хто не прислухається до [Господнього] голосу”⁴.

Завдяки тому, що він вибрав у доземному житті, Сатана не може ні повернутися, ні отримати. Єдине, що йому залишається—це виступати проти плану Батька, використовуючи кожен можливий оману та спокусу, щоб ми впали і стали такими ж нещасними, як і він⁵. План Сатани по досягненню своєї диявольської мети стосується кожної особистості, покоління, культури та суспільства. Він застосовує гучні голоси—голоси, які жадають заглушити тихий та спокійний голос Святого Духа, Хто може показати нам “усе”, що нам слід робити, аби повернутися і отримати⁶.

Ці голоси належать тим, хто зневажає євангельську істину і хто використовує інтернет, соціальні та друковані медіа, радіо, телебачення та фільми, щоб представити привабливими

аморальність, насилля, жажливу мову, непристойність і низьку якість у такий спосіб, що відволікає нас від наших цілей і планів стосовно вічності.

Ці голоси також можуть належати доброзичливим людям, осліпленим світськими філософіями чоловіків та жінок, та які бажають знищити віру й відволікти від зосередження на вічному тих, хто просто намагається повернутися до присутності Бога і отримати “усе, що має [наш] Батько”⁷.

Я дізнався, що аби залишатися зосередженим на поверненні і отриманні обіцяних благословень, мені потрібно регулярно виділяти час на те, щоб запитувати себе: “Як у мене справи?”

Це схоже на особисте, приватне інтерв'ю з самим собою. І, якщо це звучить незвично, подумайте ось про що: хто у цьому світі знає вас краще, ніж ви знаєте себе? Ви знаєте свої думки, ваші дії наодинці з собою, ваші бажання, мрії, цілі і плани. І ви знаєте краще за інших, які успіхи ви робите у поверненні і отриманні.

В якості скерування під час цієї усамітненої особистої самооцінки, мені подобається читати і обдумувати слова з п'ятого розділу книги Алми, призначені для самоаналізу, де Алма запитує: “Хіба ви не народжені духовно від Бога? Хіба ви не отримали образ Його у виразі вашого обличчя? Хіба ви не відчули могутню зміну у ваших серцях?”⁸ Запитання Алми—нагадування того, що наші цілі і плани мають містити, щоб повернутися і отримати.

Пам'ятайте запрошення Спасителя “прийдіть до Мене, усі стуржені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм”⁹.

Збільшуючи свою віру в силу Господа Ісуса Христа приносити спокій нашим душам через прощення гріхів, викуплення недосконалих стосунків, зцілення духовних ран, які заважають нашому зростанню, та зміцнювати нас і давати нам змогу розвивати якості Христа, ми будемо більш глибоко цінувати велич Спокути Господа Ісуса Христа¹⁰.

Протягом наступних тижнів знайдіть час провести оцінку цілей вашого життя і ваших планів, і пере-свідчіться в тому, що вони узгоджуються з великим планом нашого Небесного Батька, призначеним для нашого щастя. Якщо вам потрібно покаятися і змінитися, тоді сплануйте зробити це зараз. Виділіть час, щоб з молитвою подумати, що вам потрібно змінити, аби це допомогло вам мати “око, єдиноспрямоване до слави Бога”¹¹.

Ми маємо тримати вчення та євангелію Ісуса Христа у центрі наших цілей і планів. Без Нього жодна вічна ціль неможлива, і наші плани досягти

наших вічних цілей певно потерплять невдачу.

Ще одна допомога—це “Живий Христос: Свідчення Апостолів”¹², яке було представлено Церкві 1 січня 2000р. Розмістіть примірник послання там, де ви зможете його бачити, і виділіть час на огляд кожного висловлювання, яке знайдете у цьому натхненному свідченні про Христа Його особливими свідками, що підписали його.

Я закликаю вас вивчати його разом з “Сім’я: Проголошення світові”. Ми часто говоримо про Проголошення про сім’ю, але, будь ласка, не забувайте читати його у світлі рятувальної сили живого Христа. Без живого Христа наші найзаповітніші сподівання будуть не здійсненими. Як стверджує Проголошення про сім’ю: “Божественний план щастя надає можливість продовження сімейних стосунків після смерті. Священні обряди і завіти, які можна отримати у святих храмах, дають можливість людям повернутися в присутність Бога, а сім’ям—об’єднатися навечно”¹³.

Це можливо виключно завдяки тому, що живий Христос—Спокутар: Спаситель і Викупитель світу.

Стосовно цього ви також могли би досліджувати писання, щоб розширити своє розуміння конкретних істин, які знаходяться у проголошенні “Живий Христос”.

Читати проголошення “Живий Христос” з молитвою—це ніби-то читати свідчення Матвія, Марка, Луки, Івана і пророків Книги Мормона. Це збільшить вашу віру у Спасителя і допоможе вам залишатися зосередженим на Ньому, у той час, коли ви слідуєте вашим планам в досягненні вашої вічної мети.

Попри наші помилки, недоліки, обхідні шляхи і гріхи, завдяки

Спокуті Ісуса Христа ми можемо покаятися, підготуватися *повернутися* і *отримати* незрівнянні, обіцяні Богом благословення: вічно жити з Батьком і Сином у найвищому ступені цілестіального царства¹⁴.

Тепер, як ви всі знаєте, ніхто не уникає смерті, тому наші довгострокові ціль і план мають бути такими, щоб коли ми *повернемося* до нашого Небесного Батька, ми *отримали* все те, що Він підготував для кожного з нас¹⁵.

Я свідчу, що немає величнійшої мети у смертному житті, ніж жити вічно з нашими Небесними Батьками і нашим улюбленим Спасителем, Господом Ісусом Христом. Але це більше ніж просто *наша* мета—це також *Їхня* мета. Вони люблять нас бездоганною любов’ю, сильнішою, ніж ми будь-коли зможемо осягти. Вони повністю, абсолютно, вічно націлені на нас. Ми—Їхня робота. Наша слава—це Їхня слава. Більш за все інше, Вони бажають, щоб ми прийшли додому: *повернулися* і *отримали* вічне щастя у Їхній присутності.

Мої дорогі брати та сестри, через тиждень ми святкуватимемо вербну неділю, що знаменує тріумфальне входження Христа у Єрусалим. Через

два тижні ми святкуватимемо Великодню неділю, що знаменує тріумф Спасителя над смертю.

У той час, як ми зосереджуватимемо увагу на Спасителі протягом цих двох особливих неділь, давайте ж пам’ятати Його і поновлювати наше довічне зобов’язання виконувати Його заповіді. Давайте подивимося глибоко всередину нашого життя, ставлячи наші особисті цілі і зосереджуючи наші плани на узгодженні їх з Божими так, щоб вони зрештою вели нас до нашого дорогоцінного привілея *повернутися* і *отримати*, про що я смиренно молюсь в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мойсей 1:39.
2. 3 Невфій 13:33.
3. 2 Невфій 31:19–20.
4. Moses Мойсей 4:4.
5. Див. 2 Невфій 2:18.
6. Див. 2 Невфій 32:5.
7. Учення і Завіти 84:38.
8. Алама 5:14.
9. Матвій 11:28–29.
10. Див. “Becoming Like God”, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. Учення і Завіти 4:5.
12. Див. “Живий Христос: Свідчення Апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, сс. 2–3.
13. “Сім’я: Проголошення світу”, *Ліягона*, лист. 2010р., 3 с. обкладинки.
14. Див. Учення і Завіти 62; 70.
15. Див. Учення і Завіти 84:38.

Президент Томас С. Монсон

Доброта, милосердя і любов

Давайте дослідимо своє життя і прийmemo рішення наслідувати приклад Спасителя, виявляючи доброту, любов і милосердя.

Мої дорогі брати, для мене це привілей звертатися до вас на цих всесвітніх зборах відданих носіїв Божого священства. Цього вечора я торкнуся теми, на яку вже говорив раніше.

Пророк Мормон визначив одну з ключових рис Спасителя, і яку слід брати за приклад Його учням. Він сказав:

“І якщо людина лагідна і невибаглива серцем і визнає силою Святого Духа, що Ісус є Христос, вона тоді мусить мати милосердя; бо якщо вона не матиме милосердя, вона ніщо; отже, вона мусить мати милосердя.

А милосердя довго терпить, і є добрим, і не заздрить, і не чваниться, не шукає для себе, легко не дратується. ...

Отже, мої улюблені браття, якщо ви не маєте милосердя, ви ніщо, бо милосердя ніколи не минає. Отже, залишайтеся вірними милосердю, яке величніше над усе, бо все минає—

Але милосердя є чиста любов Христа, і воно існує вічно; і той, хто матиме його в останній день, з ним усе буде добре”¹.

Брати, ми не шануємо Боже священство, якщо не ставимося з добротою до інших.

Мій дорогий друг і товариш, старійшина Джозеф Б. Віртлін, був дуже доброю людиною. Він сказав:

“Доброта—суть цілестіального життя. Доброта—це ознака того, як людина, подібна до Христа, ставиться до інших. Добротою мають бути сповнені всі наші слова і вчинки на роботі, в Церкві й особливо вдома.

Ісус, наш Спаситель, був втіленням доброти і співчуття”².

У Писаннях говориться, що праведне застосування священства залежить від життя за принципами

доброти, милосердя і любові. В Ученні і Завітах ми читаємо:

“Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через священство інакше, як тільки через переконання, ... м'якість, і лагідність, і любов нелицемірну;

Добротою і чистим знанням, що вельми звеличує душу без лицемірства і без підступності”³.

Брати, давайте дослідимо своє життя і прийнемо рішення наслідувати приклад Спасителя, виявляючи доброту, любов і милосердя. І коли ми це зробимо, то будемо у кращому становищі, щоб прикликати сили небесні для себе, для наших сімей та для інших, хто подібно до нас, здійснив цю іноді важку подорож назад до нашого небесного дому. Про це я молюся, в ім'я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Мороній 7:44–47.
2. Джозеф Б. Віртлін, “Сила доброти”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 26.
3. Учення і Завіти 121:41–42.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Покликані до роботи

Призначення трудитися в конкретному місці є суттєвим і важливим, однак другорядним у порівнянні з покликанням трудитись.

Президенте Монсон, ми з нетерпінням чекаємо на те, щоб почути ваш голос і отримати ваші настанови. Ми любимо вас, ми підтримуємо вас і ми завжди молимося за вас.

Я молюсь про допомогу Святого Духа, коли ми разом розглядатимемо принципи, які стосуються величної роботи проповідування евангелії кожному народу, коліну, язичку і всім людям¹.

Покликані служити і призначені трудитись

Щороку десятки тисяч молодих чоловіків і молодих жінок та багато літніх подружніх пар з нетерпінням чекають на отримання особливого листа з Солт-Лейк-Сіті. Зміст листа назавжди змінює особу, якій його адресовано, а також членів її сім'ї та велику кількість інших людей. Коли лист приходить, конверт, можливо, відкривають акуратно й терпеливо, або ж радісно і спішно. Читання цього особливого листа—це досвід, який ніколи не забути.

Цей лист підписаний Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, і перші два речення звучать так: “Таким чином вас покликано служити місіонером Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Вас призначено трудитися в _____ місії”.

Будь ласка, зверніть увагу на те, що перше речення є покликанням служити в якості місіонера повного дня у відновленій Церкві Господа. У другому реченні сказано про призначення трудитись в конкретному місці й місії. Кожному з нас потрібно зрозуміти важливу відмінність, висловлену в цих двох реченнях.

За культурним звичаєм, що існує в Церкві, ми часто говоримо про покликання служити в певній країні,

як-от: Аргентині, Польщі, Кореї або Сполучених Штатах Америки. Але місіонер не покликається в певне місце; натомість він або вона покликаються служити. У 1829 р. Господь проголосив через пророка Джозефа Сміта: “Якщо ви маєте бажання служити Богові, вас покликано до роботи”².

Кожне покликання і призначення на місію, або перепризначення, надане пізніше, є результатом одкровення, наданого через слуг Господа. Покликання до роботи йде від Бога через Президента Церкви. Призначення до однієї з більш як 400 місій, які зараз діють по всьому світу, приходять від Бога через члена Кворуму Дванадцятьох Апостолів, який діє, маючи повноваження від живого пророка Господа. Духовні дари пророцтва і одкровення супроводжують всі покликання на місію і призначення.

80-й розділ Учення і Завітів містить запис про покликання на місію Стівена Барнетта, отримане через пророка Джозефа Сміта у 1832 р. Дослідження цього покликання брата Барнетта може допомогти нам: (1) більш чітко зрозуміти відмінність між тим, щоб бути “покликаним до роботи” в якості

місіонера, і бути “призначен[им] трудитися” в конкретному місці, та (2) повніше цінувати наш особистий і божественно призначений обов’язок проголошувати євангелію.

1-й вірш цього розділу є покликанням служити: “Істинно, так каже Господь тобі, Моему слугі Стівену Барнетту: Іди, іди у світ і проповідуй євангелію кожному створінню, що прийде на звук твого голосу”³.

Цікаво те, що у 2-му вірші брату Барнетту сказано про призначеного йому місіонерського напарника: “І якщо ти хочеш напарника, Я дам тобі Мого слугу Ідена Сміта”⁴.

У 3-му вірші сказано, де мають працювати ці двоє місіонерів: “Отже, ідіть і проповідуйте Мою євангелію, чи на північ, чи на південь, на схід чи на захід, не має значення, бо ви не можете піти хибним шляхом”⁵.

Я не вважаю, що фраза “не має значення”, використана Господом у цьому вірші з Писань, означає, що Йому байдуже, де працюють Його слуги. Насправді Йому це зовсім не байдуже. Але оскільки робота проповідання євангелії є роботою Господа, Він надихає, скеровує і спрямовує Своїх уповноважених слуг. Коли місіонери прагнуть бути ще більш гідним та ефективним зряддям в Його руках і чинити якнайкраще, щоб вірно виконувати свої обов’язки, тоді з Його допомогою вони “не мож[уть] піти хибним шляхом”—де б вони не служили. Можливо, один з уроків, який дає нам Спаситель у цьому одкровенні, полягає в тому, що призначення трудитися в конкретному місці є суттєвим і важливим, однак другорядним у порівнянні з покликанням трудитися.

У наступному вірші висвітлено важливі вимоги до всіх місіонерів: “Отже, проголошуйте те, що ви

почули, і у що істинно вірите, і знаєте, що це є істинним”⁶.

В останньому вірші брату Барнетту та всім нам нагадується, від Кого дійсно йде покликання служити: “Ось, це воля Того, Хто покликав вас, вашого Викупителя, Самого Ісуса Христа. Амінь”⁷.

Подолання невірною розуміння

Дехто з вас, можливо, ставить собі запитання, чому це я вирішив обговорити на сесії священства генеральної конференції цю, здавалося б, очевидну відмінність між покликанням до роботи і призначенням трудитися. Моя відповідь на це запитання є досить простою: мій досвід навчив мене, що багато членів Церкви не добре розуміють ці принципи.

Єдиною найважливішою причиною обговорення цього питання є те, що з часом я дізнався про стурбованість, занепокоєння і навіть вину, що відчували багато місіонерів, які з різних причин в період свого служіння отримували перепризначення трудитися в іншому місці. Такі перепризначення іноді є необхідними через певні події й обставини, наприклад, фізичні нещасні випадки та ушкодження, затримка і проблеми з отриманням віз, політична нестабільність, створення і укомплектування нових місій або зростаючі потреби по всьому світу в роботі проголошення євангелії, які завжди змінюються⁸.

Коли місіонер отримує перепризначення трудитися в іншому місці, цей процес є точно таким самим, як і перше призначення. Члени Кворуму дванадцятьох прагнуть натхнення і скерування, роблячи всі подібні перепризначення.

Недавно я говорив з одним вірним чоловіком, який поділився зі мною найглибшими почуттями свого серця.

Під час зборів я пояснив різницю між покликанням до роботи і призначенням трудитися. Цей хороший брат потиснув мою руку і зі сльозами на очах сказав мені: “Те, про що ви допомогли мені дізнатись сьогодні, зняло тягар з моїх плечей, який я носив більше як 30 років. Як молодий місіонер, спочатку я отримав призначення трудитись в Південній Америці. Але я не міг отримати візу, тому моє призначення було змінено на служіння у Сполучених Штатах Америки. Усі ці роки я ставив собі запитання, чому я не міг служити там, куди мене було покликано. Зараз я знаю, що мене було покликано трудитися, а не бути в якомусь місці. Мені не вистачає слів, щоб висловити, як це розуміння допомогло мені”.

Мені було дуже шкода цього хорошого чоловіка. Коли я навчав цим основним принципам по всьому світу, безліч людей приватно висловлювали мені ті самі почуття, що й згаданий мною чоловік. Я торкнувся цієї теми сьогодні, тому що жоден член цієї Церкви не повинен нести непотрібний тягар неправильного розуміння, невпевненості, болю й вини щодо призначення трудитися.

“Отже, ідіть і проповідуйте Мою євангелію, чи на північ, чи на південь, на схід чи на захід, не має значення, бо ви не можете піти хибним шляхом”⁹. Коли ви розмірковуватимете над словами в цьому уривку з Писань і відкриєте своє серце, я сподіваюсь і молюсь, щоб ви запросили Святого Духа, Який донесе глибоко у вашу душу розуміння, зцілення і відновлення, які можуть бути потрібні вам.

Ще однією причиною того, чому я відчув натхнення поговорити на цю тему, є мій особистий досвід у призначенні місіонерів протягом багатьох років. Для Дванадцятьох ніщо не підтверджує реальності триваючих одкровенень останніх днів більш переконливо, ніж прагнення побачити волю Господа, коли ми виконуємо наш обов'язок призначати місіонерів в їхні певні місця, щоб трудитися. Я свідчу, що Спаситель знає і пам'ятає про кожного з нас, “одного за одним”, кожного на ім'я.

Підготовка до покликання трудитися

Зараз я хочу коротко поговорити про фундаментальний аспект підготовки до покликання трудитися, яким часто нехтують.

Три взаємопов'язані слова визначають модель підготовки і розвитку синів Бога: *священство, храм, місія*. Іноді ми, батьки, друзі і члени Церкви, так пильно зосереджуємося на підготовці до місії молодих чоловіків, що певною мірою можемо знехтувати іншими важливими кроками на шляху укладання завітів, які мають бути зроблені до початку місіонерського служіння повного дня. Труд місіонера, звичайно ж, є одним, але не єдиним важливим будівельним блоком у процесі створення міцного фундаменту для духовного зростання і служіння, що стоятиме все життя. І благословення священства, і храмові благословення передують прибуттю до призначеного місця служіння, і також є необхідними для нашого духовного зміцнення й укріплення протягом всього нашого життя.

Молоді чоловіки, коли ви виконуватимете свої обов'язки в Аароновому, або меншому, священстві і шануватимете його, ви тим самим готуватимете отримати і звеличити клятву і завіт Мелхиседекового священства, або вищого, священства¹⁰. Особиста гідність є єдиною, найважливішою вимогою для отримання цього вищого священства.

Перед вами лежить життя самовідданого служіння у священстві. Готуйтеся зараз, часто беручи участь у змістовному служінні. Будь ласка, навчіться любити, залишаючись гідними. Будьте гідними. Залишайтеся гідними.

Отримавши Мелхиседекове священство і покликання служити, молодий чоловік може бути озброєний силою¹¹ завдяки завітам і обрядам святого храму. Відвідування храму і сповнення духом храму передують ефективному служінню в якості місіонера повного дня. Особиста гідність є єдиною, найважливішою вимогою для отримання благословень храму вами, молоді чоловіки, і всіма членами Церкви. Коли ви живете відповідно до норм євангелії, то можете увійти в дім Господа і завжди брати участь у священних обрядах у підлітковому віці. Ваша любов до храмових обрядів і їхнє розуміння зміцнюватиме й благословлятиме вас протягом вашого життя. Будь ласка, навчіться любити, будучи гідними і залишаючись такими. Будьте гідними. Залишайтеся гідними.

Багато молодих чоловіків і молодих жінок вже мають діючу храмову рекомендацію обмеженого використання. Будучи носіями Ааронового священства, ви знаходите імена членів вашої особистої сім'ї, і виконуєте хрищення і конфірмацію за своїх членів сім'ї у храмі. Діюча храмова рекомендація свідчить про вашу гідність,

а служіння іншим у храмі є важливою складовою підготовки до отримання Мелхиседекового священства.

Молоді чоловіки, кожен з вас вже зараз є місіонером. Щодня вас оточують друзі й сусіди, “кого утримують від істини, бо вони не знають, де знайти її”¹². За скеруванням Духа ви можете поділитись думкою, запрошенням, написати текстове повідомлення або залишити пост, які познайомлять ваших друзів з істинами відновленої євангелії. Вам не потрібно і ви не повинні чекати на отримання свого офіційного покликання, щоб активно долучитися до місіонерської роботи.

Коли благословення священства, храму та місії “об’єдна[ні разом у] Христі”¹³ і синергетично впливають на серце, розум і душу молодого місіонера, він може підготуватися до роботи¹⁴. Його здібності зростають, щоб виконати обов’язок належним чином представляти Господа Ісуса Христа. Духовно потужне поєднання шанування священства і храмових завітів, отримання “сил[и] божественності”¹⁵ завдяки обрядам священства¹⁶, безкорисливе служіння і проголошення вічної євангелії Божим дітям дозволяють молодому чоловіку стати “стійк[им] і непохитн[им] у вірі”¹⁷ та “вкорінен[им] й збудован[им] на [Христі]”¹⁸.

У наших домівках і в церкві ми маємо збалансовано наголошувати на всіх трьох елементах Господнього

зразка підготовки і розвитку вірних синів Бога: *священство, храм, місія*. Усі три елементи вимагають від нас любові до того, щоб бути гідними й такими залишатися. Будьте гідними. Залишайтеся гідними.

Обіцяння і свідчення

Мої улюблені брати, я обіцяю, що духовний дар одкровення супроводжуватиме ваше покликання трудитися в проголошенні євангелії і ваше призначення в конкретне місце або місця праці. Якщо ви старанно готуетесь зараз, самовіддано виконуючи служіння у священстві і храмове служіння, ваше свідчення про те, що Господь дійсно живе, зміцниться. Ваше серце сповниться любов’ю до Нього і до Його роботи. Коли ви навчитеся любити бути гідними, то станете могутнім зряддям в руках Господа, щоб благословляти багатьох людей і служити їм.

Я з радістю свідчу, що наш Небесний Батько і Його Улюблений Син, Ісус Христос, живуть. Долучитися до Їхнього служіння—це одне з найвеличніших благословень, яке ми тільки можемо отримати. Я свідчу про це у священне ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Учення і Завіти 133:37.
2. Учення і Завіти 4:3.
3. Учення і Завіти 80:1.
4. Учення і Завіти 80:2.
5. Учення і Завіти 80:3.
6. Учення і Завіти 80:4; курсив додано.
7. Учення і Завіти 80:5.
8. Див. Учення і Завіти 124:49.
9. Учення і Завіти 80:3.
10. Див. Учення і Завіти 84:33–44.
11. Див. Учення і Завіти 109:22.
12. Учення і Завіти 123:12.
13. Ефесянам 1:10.
14. Див. Учення і Завіти 4:5.
15. Учення і Завіти 84:20.
16. Див. Учення і Завіти 84:19–21.
17. Геламан 15:8.
18. Колосянам 2:7.

Генеральні авторитети та генеральні чини Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

КВОРУМ ДВАНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ

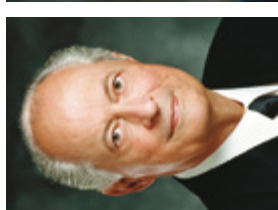
Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Роберт Д. Хейлз

Джеффері Р. Холланд

Девід А. Беднар

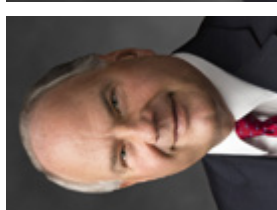
Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістофферсон

Ніл Л. Андерсен

Рональд А. Разбанд

Гарі Е. Стівенсон

Дейл Г. Ренлунд

ПРЕЗИДЕНТСТВО СІМДЕСЯТНИКІВ

Л. Учі Кояма

Доналд Л. Халлстром

Річард Дж. Мейєрс

Курт С. Крістенсен

Улісс Соарес

Лінн Г. Роббінс

Герріт В. Гієр

ГЕНЕРАЛЬНІ АВТОРИТЕТИ-СІМДЕСЯТНИКИ

ВЕРХОВНИЙ ЕПІСКОПАТ

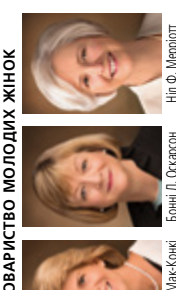

Джейранд Коссе
Верховний єпископ

ГЕНЕРАЛЬНІ ЧИНИ

Рейна І. Ебурто
Другий радник

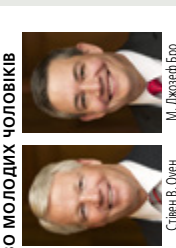
Ніл Ф. Мерріотт
Другий радник

Карол Ф. Мак-Конкі
Перший радник

Брайан К. Елтон
Другий радник

М. Джозеф Бро
Другий радник

Дулас Д. Холмс
Перший радник

Стівен Б. Оуен
Президент

Крістіна Б. Франко
Другий радник

Джей Д. Дюнкс
Президент

Бонні Х. Кордон
Перший радник

Джей Д. Дюнкс
Президент

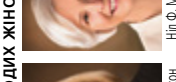
Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

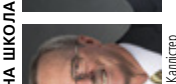
Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

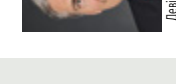
Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

Джей Д. Дюнкс
Президент

ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЧОЛОВІКІВ | ПОЧАТКОВЕ ТОВАРИСТВО | ГЕНЕРАЛЬНІ ЧИНИ | ТОВАРИСТВО ДОПОМОГИ | ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК | ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ЖІНОК | НЕДІЛЬНА ШКОЛА

Єпископ Джеральд Коссе
Верховний єпископ

Підготуйте путь

Навіть якщо їм і дані різні місії та повноваження, Ааронове священство і Мелхиседекове священство—невигідні напарники у роботі спасіння.

Коли мені було 30 років, я почав працювати в компанії роздрібної торгівлі у Франції. Одного дня президент компанії, хороший чоловік іншого віросповідання, покликав мене до себе в офіс. Його запитання здивувало мене: “Я щойно дізнався, що ви—священик у своїй Церкві. Це правда?”

Я відповів: “Так, це правда. У мене є священство”.

Було видно, що його заінтригувала моя відповідь; він запитав: “Ви навчалися в духовній семінарії?”

“Звичайно,—я відповів,—з 14 до 18 років, і вивчав уроки семінарії майже кожного дня!” Він ледь не впав зі стільця.

На моє превелике здивування, декілька тижнів потому він знову покликав мене у свій офіс, щоб запропонувати мені місце керуючого директора в одній з компаній-партнерів. Я був вражений і висловив свою стурбованість тим, що був занадто молодий і недосвідчений, аби нести таку важливу відповідальність. Доброзичливо усміхаючись, він сказав: “Можливо, це й так, але це не має значення. Я знаю ваші принципи, і я знаю, чого ви навчилися в Церкві. Ви мені потрібні”.

Він був правий з приводу того, чого я навчився в Церкві. Наступні роки були складними, і я не знаю, чи зміг би бути успішним без досвіду, який отримав, служачи в Церкві звідоколи був молодим чоловіком.

Я був благословенний тим, що зростав в невеличкій філії. Через те що нас було мало, молодь закликали

брати активну участь в усіх аспектах життя філії. Я був дуже зайнятий і любив відчувати себе корисним. Щонеділі я прислуговував біля причасного столу, служив у своєму кворумі священства і виконував різні інші покликання. Протягом тижня я часто супроводжував свого батька та інших дорослих носіїв священства, коли ми навчали членів Церкви як домашні вчителі, втішали хворих і страждених та допомагали нужденним. Ніхто, здавалося, не думав, що я був занадто молодим, аби служити чи навіть бути провідником. Для мене все це здавалося нормальним і природним.

Моє служіння в ті юнацькі роки допомогло мені розвинути своє свідчення і зробити євангелію основою свого життя. Я був оточений добрими і співчутливими чоловіками, які зобов'язалися використовувати своє священство, щоб благословити життя інших. Я хотів бути схожим на них.

Чи може хтось собі уявити Івана Христителя без Ісуса? Якою була б місія Спасителя без підготовчої роботи, виконаної Іваном?

Івану Христителю була дана одна з найшляхетніших місій, які будь-коли існували: “підготувати путь Господові”¹, хрестити Його водою і підготувати людей, щоб прийняти Його. Цей “праведний і святий [муж]”², якого було висвячено в менше священство, цілком усвідомлював важливість і обмеження своєї місії та свого повноваження.

Люди збиралися до Івана, щоб почути його і охреститися від нього. Його поважали і шанували як Божу людину. Але коли з’явився Ісус, Іван скорив себе перед Тим, Хто був величнішим за нього, і проголосив: “Я водою хрищу, а між вами стоїть, ... Хто за мною йде, Хто до мене був, Кому розв’язати ремінь від узуття Його я негідний”³.

Ісус Христос, Єдинонароджений від Батька, носій вищого священства, смиренно визнав повноваження Івана. Про нього Спаситель сказав: “Між народженими від жінок не було більшого над Івана Христителя!”⁴

Просто подумайте, що відбувалося б у наших кворумах священства, якби стосунки між носіями двох священств були натхненні зразком, встановленим Ісусом та Іваном Христителем. Мої юні брати в Аароновому священстві, ваша роль, як і Іванова,—“підготувати шлях”⁵ для великої роботи Мелхиседекового священства. Ви робите це багатьма різними способами. Ви берете участь в обрядах хрещення і причастя. Ви допомагаєте підготувати людей для Господа, проповідуючи євангелію, “відвіду[ючи] дім кожного члена”⁶ і “пильну[єте] Церкву”⁷. Ви надаєте допомогу бідним і нужденним,

Служачи разом з ними, набагато більше, ніж я міг собі уявити на той час, я навчився бути провідником в Церкві і також у світі.

Багато молодих чоловіків, які сьогодні ввечері відвідують ці збори або дивляться чи слухають цю трансляцію, є носіями Ааронового священства. Дивлячись зараз на цю аудиторію, я бачу, що багато хто з вас сидить поруч зі старшими чоловіками, можливо, вашими батьками, вашими дідусями, вашими старшими братами чи вашими провідниками священства—усі вони є носіями Мелхиседекового священства. Вони

люблять вас і, в основному, прийшли сюди цього вечора, щоб бути з вами.

Це зібрання поколінь пропонує нам чудову можливість бачити єдність і братерство, які існують між двома священствами Бога. Навіть якщо їм і дані різні місії та повноваження, Ааронове священство і Мелхиседекове священство—невід’ємні напарники у роботі спасіння. Вони йдуть поруч і потребують одне одного.

Досконала модель близьких стосунків, що існують між двома цими священствами, виявляється у взаємодії між Ісусом та Іваном Христителем.

збираючи пожертвування від посту, та берете участь в догляді за домами зборів Церкви й інших мирських справах. Ваша роль—важлива, потрібна і священна.

Мої дорослі брати, чи то ви батьки, чи єпископи, порадники Товариства молодих чоловіків або просто носії Мелхиседекового священства, ви можете наслідувати приклад Спасителя, звертаючись до своїх братів-носіїв меншого священства і запрошуючи їх трудитися разом з вами. У дійсності, це запрошення йде від Самого Господа. Він сказав: “Отже, візьміть з собою тих, кого висвячено в менше священство, і посилайте їх перед собою призначати зустрічі, та готувати шлях, і приходити на призначені зустрічі, якщо ви самі не в змозі прийти”⁸.

Запрошуючи ваших молодших братів “готувати шлях”, ви тим самим допомагаєте їм визнавати і шанувати священне повноваження, носіями якого вони є. Роблячи це, ви допомагаєте їм готувати їхній власний шлях, коли вони готуються до того дня, коли отримають і застосують вище священство.

Дозвольте мені розповісти реальну історію про Алекса—тихого, вдумливого і розумного молодого священника. Якось у неділю єпископ Алекса знайшов його одного в класній кімнаті зажуреного. Молодий чоловік пояснив, як тяжко йому відвідувати Церкву без свого батька, який не був членом Церкви. Тоді він зі сльозами на очах сказав, що, напевне, буде краще, якщо й він не ходитиме до Церкви.

Зі справжньою турботою про молодого чоловіка єпископ негайно ж мобілізував раду приходу, щоб допомогти Алексу. Їхній план був простим: щоб допомогти Алексу

залишитися активним і розвинути глибоке свідчення про євангелію, їм потрібно було “оточити його хорошими людьми і зайняти його чимось важливим”.

Брати у священстві та всі члени приходу швидко оточили Алекса любов’ю та підтримкою. Провідника групи первосвящеників, чоловіка великої віри і любові, було призначено його напарником у домашньому вчителюванні. Члени єпископату взяли його під свою опіку і зробили його своїм найближчим помічником.

Єпископ сказав: “Ми дали Алексу багато доручень. Він допомагав на весіллях, допомагав на похоронах, допомагав мені на освяченнях могил, христив декількох членів Церкви, висвячував молодих чоловіків в чини Ааронового священства, проводив уроки для молоді, навчав з місіонерами, відмикав будівлю для конференцій і замикав будівлю пізно вночі після конференцій. Він брав участь у проектах служіння, супроводжував мене, коли я відвідував літніх членів Церкви в хоспісах, виступав на причасних зборах, брав участь в обрядах причастя для хворих в лікарнях або у них вдома і став одним з дуже маленької групи людей, на яких я, як єпископ, міг цілком покластися”.

Мало-помалу Алекс змінився. Його віра в Господа зросла. Він знайшов впевненість в собі і в силі священства, носієм якого він був. Єпископ завершив свою розповідь так: “Алекс був і завжди буде одним з моїх найбільших благословень того часу, коли я був єпископом. Який же привілей то був працювати разом з ним. Я щиро вірю, що не було жодного молодого чоловіка, який від’їжджав на місію більш підготовленим своїм служінням в священстві”⁹.

Мої дорогі єпископи, складовою вашого висвячення і призначення єпископом вашого приходу є священне покликання служити в якості президента Ааронового священства і кворуму священників. Я знаю про тяжкі тягарі, які ви несете, але вам слід зробити ваш обов’язок перед цими молодими чоловіками одним з найпріоритетніших. Ви не можете нехтувати їм або делегувати вашу роль в цьому обов’язку іншим.

Я закликаю вас подумати про кожного молодого носія Ааронового священства у вашому приході. Жоден з них не повинен відчувати себе обділеним або непотрібним. Чи є молодий чоловік, якому ви або інші брати у священстві можуть допомогти? Попросіть їх служити разом з вами.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник в Першому Президентстві

Дуже часто ми намагаємося розважати молодих чоловіків і давати їм ролі глядачів, в той час, як їхня віра і любов до євангелії можуть найкраще розвиватися через звеличення їхнього священства. Беручи активну участь у роботі спасіння, вони налагодять зв'язок з небесами і усвідомлять свій божественний потенціал.

Ааронове священство—більше, ніж просто вікова група, навчальна програма чи захід або навіть термін, за яким ми визначаємо молодих чоловіків Церкви. Це сила і повноваження брати участь у великій роботі зі спасіння душ—і душ тих молодих чоловіків, і душ тих, кому вони служать. Давайте ж поставимо Ааронове священство на його належне місце—особливе місце, місце служіння, підготовки і досягнення для всіх молодих чоловіків Церкви.

Мої дорогі брати у Мелхиседековому священстві, я закликаю вас зміцнювати ту основну ланку, що поєднує два священства Бога. Дозвольте вашій молоді Ааронового священства підготувати шлях для вас. Говоріть їм з впевненістю: “Ви мені потрібні”. Молоді носії Ааронового священства, я молюсь, щоб, коли ви служите з вашими старшими братами, то чули голос Господа, Який говорить вам: “Ти є благословенним, бо ти чинитимеш великі справи. Ось, тебе було послано, саме як Івана, підготувати шлях переді Мною”¹⁰. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. 1 Нефій 10:7.
2. Марк 6:20.
3. Іван 1:26–27.
4. Матвій 11:11.
5. Учення і Завіти 35:4.
6. Учення і Завіти 20:51.
7. Учення і Завіти 20:53.
8. Учення і Завіти 84:107.
9. Особисте листування.
10. Учення і Завіти 35:4.

Хто між вами найбільший

Найбільшу нагороду Бога отримують ті, хто служить, не очікуючи нагороди.

Мої дорогі брати, дорогі друзі, який же я вдячний бути з вами на цих надихаючих всесвітніх зборах священства. Президенте Монсон, дякуємо вам за ваше послання і благословення. Ми будемо завжди приймати до серця ваші слова спрямування, настанови і мудрості. Ми любимо та підтримуємо вас, і ми завжди молимося про вас. Ви дійсно Господній пророк. Ви—наш Президент. Ми підтримуємо і ми любимо вас.

Майже два десятиліття тому храм в Мадриді, Іспанія, було освячено і він почав свою роботу як священний дім Господа. Ми з Гарріет добре пам'ятаємо про це, оскільки я служив в президентстві Європейської території на той час. Разом з багатьма іншими ми провели незліченні години, дбаючи про деталі планування і організації подій, які передували освяченню.

День освячення наближався і я помітив, що ще не отримав

запрошення на нього. Це було трохи неочікувано. Оскільки частиною моїх обов'язків, як президента території, була активна участь в цьому храмовому проекті і я відчував, що маю певне право власності на нього.

Я запитав Гарріет, чи бачила вона запрошення. Вона не бачила.

Проходили дні, а моє хвилювання збільшувалося. Я думав, що наше запрошення загубилося—можливо навіть десь між подушками на дивані. Можливо, воно змішалось з небажаними листами і ми його викинули. У сусідів був дуже допитливий кіт, і я навіть почав дивитися на нього з підозрою.

Зрештою я змусив себе прийняти це: Мене не запросили.

Але як то можливо? Чи я образив їх чимось? Чи, можливо, хтось подумав, що ми живемо занадто далеко? Чи про мене забули?

Зрештою я зрозумів, що цей потік думок привів мене в місце, в якому я б не хотів оселитися.

Ми з Гарріет нагадали собі, що освячення храму не стосується нас. Це не стосувалося того, хто ж заслужив бути запрошеним, а хто ні. І це не стосувалося наших почуттів або нашого права.

Це стосувалося посвячення святої будівлі, храму Бога Всевишнього. То був день радості членів Церкви в Іспанії.

Якби мене запросили, то я б з радістю туди поїхав. Але якби мене не запросили, то моя радість не була б менш глибокою. Ми з Гарріет раділи б разом з нашими друзями, нашими улюбленими братами і сестрами, здалеку. Ми б славили Бога за це чудове благословення з таким же ентузіазмом з нашого дому в Франкфурті, як і з Мадрида.

Сини громові

Серед дванадцятьох, яких покликав і висвятив Ісус, було два брата, Яків та Іван. Чи пам'ятаєте ви, яке прізвище Він їм дав?

Сини громові (Воанергес)¹.

Не можна отримати подібне прізвище без інтригуючої передісторії. На жаль, Писання не дають детального пояснення про походження цього прізвища. Однак ми коротко дізнаємося про характер Якова та Івана. Це саме ті брати, які запропонували, щоб вогонь зійшов з неба на село самарянське, що не прийняло їх².

Яків та Іван були рибалками—можливо, дещо простакуваті—але, я думаю, що вони дуже добре знали на природі. Звичайно ж, вони були людьми дії.

Одного разу, коли Спаситель готувався до Своєї останньої мандрівки в Єрусалим, Яків та Іван підійшли до Нього з особливим проханням—можливо, яке й відповідало їхньому прізвищу.

“Ми хочемо, щоб Ти зробив нам, про що будемо просити Тебе”,—сказали вони.

Я можу уявити собі Ісуса, який з усмішкою відповів їм: “Чого ж хочете, щоб Я вам зробив?”

“Дай нам, щоб у славі Твоїй ми сиділи праворуч від Тебе один, і ліворуч один!”

Спаситель попросив їх подумати трохи глибше про те, що вони просять і сказав: “А сидіти праворуч

Мене та ліворуч—не Моє це давати, а кому уготовано”³.

Іншими словами: ви не можете отримати честь в царстві Небесному, проводячи таку собі передвиборчу кампанію. І ви не можете “проїсти” собі шлях до вічної слави.

Коли інші десять апостолів почули про це прохання синів громових, то не були дуже раді цьому. Ісус знав, що Його життя на землі добігає кінця, і суперечки поміж тими, хто мав продовжувати Його роботу, напевне, турбували Його.

Він говорив з дванадцятьма апостолами про природу влади і як вона впливає на тих, хто шукає і отримує її. “Впливові люди в цьому світі,—сказав Він,—використовують свою керівну посаду, щоб мати владу над іншими”.

Я майже бачу Спасителя, який дивився з нескінченною любов'ю на обличчя тих вірних і віруючих учнів. Я майже чую Його благаючий голос: “Не так буде між вами. Натомість, хто з вас великим бути хоче,—нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає,—нехай буде всім за раба”⁴.

У Божому царстві велич і провідництво означають бачити інших такими, якими вони насправді є, якими бачить їх Бог, а потім простягати їм руку допомоги та служити їм. Це означає радіти з тими, хто щасливий, плакати з тими, хто горює, піднімати тих, хто в біді, і любити наших ближніх так, як Христос нас любить. Спаситель любить всіх Божих дітей

незалежно від їхнього соціально-економічного становища, раси, віросповідання, мови, політичної орієнтації, національності чи будь-якого іншого згрупування. І нам слід робити так само!

Найбільшу нагороду Бога отримують ті, хто служить, не очікуючи нагороди. Її отримують ті, хто служить без фанфар; хто тихо шукає способів допомогти іншим; хто служить іншим просто тому, що вони люблять Бога і Божих дітей⁵.

Не захоплюйтесь

Невдовзі після того, як мене покликали бути генеральним авторитетом, у мене був привілей супроводжувати президента Джеймса Е. Фауста на реорганізацію колу. Коли я вів машину по дорозі на зустріч в чудовій Південній Юті, президент Фауст був досить люб'язним, щоб використати час, аби наставляти і навчати мене. Один з уроків я ніколи не забуду. Він сказав: "Члени Церкви добре ставляться до генеральних авторитетів. Вони будуть дуже привітними з тобою і говоритимуть про тебе приємні слова". Він зупинився на мить і продовжив: "Дітере, завжди будь вдячним за це, але ніколи не захоплюйся цим".

Цей важливий урок про служіння в Церкві стосується кожного носія священства в кожному кворумі Церкви. Він стосується всіх нас в цій Церкві.

Коли президент Дж. Рубен Кларк-мол. наставляв тих, кого було покликано до керівних посад в Церкві, він говорив їм не забувати про правило номер шість.

Зрештою, хтось запитав: "Що це за правило номер шість?"

"Не сприймайте себе так серйозно", — відповідав він.

Звичайно ж, це вело до наступного запитання: "Що то за інші п'ять правил?"

З вогником в очах президент Кларк казав: "Їх не існує"⁶.

Щоб бути ефективними церковними провідниками, ми повинні запам'ятати цей важливий урок: провідництво в Церкві—це не стільки скерування інших, скільки це наше бажання бути скерованими Богом.

Покликання—це можливості для служіння

Як святим Всевишнього Бога нам треба "пам'ята[ти] в усьому бідних і нужденних, хворих і страждальців, бо той, хто не робить цього, той не є Моїм учнем"⁷. Можливості ходити, роблячи добро і служити іншим є безмежними. Ми можемо знайти їх в наших громадах, в наших приходах та філіях, і, звичайно ж, вдома.

На додаток, кожному члену Церкви дається особлива формальна можливість служити. Ми називаємо такі можливості "покликаннями"—терміном, який має нагадувати нам, хто ж покликав нас служити. Якщо ми ставимося до наших покликань, як до можливостей для служіння Богу та іншим з вірою і покірністю, кожний акт служіння буде кроком на шляху учнівства. Таким чином Бог не лише розбудовує Свою Церкву; Він також розбудовує Своїх слуг. Церква організована, щоб допомогти нам стати справжніми і вірними учнями Христа, добрими і шляхетними синами і

дочками Бога. Це відбувається не лише, коли ми відвідуємо збори і слухаємо виступи, а також коли ми припиняємо думати про себе і служимо іншим. Це те, як ми стаємо "великим[и]" в царстві Бога.

Ми приймаємо покликання з гідністю, покірністю і вдячністю. Коли нас звільняють від покликання, ми приймаємо цю зміну з тією ж гідністю, покірністю і вдячністю.

В очах Бога не існує покликань в царстві, які були б важливішими за інші. Наше служіння—велике чи маленьке—гартує наш дух, відкриває отвори небесні і виливає Божі благословення не лише на тих, кому ми служимо, але й на нас. Коли ми простягаємо руки допомоги іншим, ми можемо знати зі смиренною впевненістю, що Бог приймає наше служіння зі схваленням і задоволенням. Він усміхається нам, коли ми віддаємо Йому ці щирі акти співчуття, а особливо справи, які ще не бачені і не помічені іншими⁸.

Кожного разу, коли ми віддаємо частинку себе іншим, ми робимо крок ближче до того, щоб стати хорошими і справжніми учнями Того, Хто віддав усього Себе за нас—нашого Спасителя.

Від головуючого до волонтера параду

Під час 150-ї річниці прибуття піонерів в Долину Солоного озера, брат Майрон Річинс служив в якості президента колу в м. Хенефер, шт. Юта. Святкування включало відтворення проходу піонерів через його місто.

Президент Річинс брав активну участь в планах святкування і відвідав багато зборів з генеральними авторитетами та іншими, щоб обговорити події. Він був повністю залучений.

Незадовго до початку святкування кіл президента Річинса було

реорганізовано і його було звільнено від покликання президента. В одну з наступних неділь він відвідував збори священства свого приходу, на яких провідники попросили волонтерів допомогти зі святкуванням. Президент Річинс разом з іншими підняв руку і його попросили одягнути робочий одяг і взяти з собою його вантажівку і лопату.

Нарешті настав ранок великої події і президент Річинс пішов виконувати свій обов'язок волонтера.

Лише кілька тижнів тому він був впливовим учасником планування цієї важливої події і нагляду за нею. Однак в той день його роботою було йти за кіньми в параді і приборати за ними.

Президент Річинс робив це охоче і з радістю.

Він розумів, що один вид служіння не є більшим за інший.

Він знав і застосовував на практиці слова Спасителя: "Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде!"⁹

Бути правильним учнем

Інколи, як і сини громові, ми бажано видатних покликань. Ми прагнемо визнання. Ми прагнемо керувати і зробити пам'ятний внесок.

Немає нічого поганого в тому, щоб служити Господу, але коли ми прагнемо отримати вплив в Церкві

заради власної вигоди—для того, щоб отримати похвалу і захоплення людей—ми отримуємо відповідну нагороду. Коли ми "захоплюємося" похвалою інших, та похвала буде нашою компенсацією.

Яке ж покликання є найважливішим в Церкві? Це те, яке є у вас зараз. Не важливо, яким незначним або важливим воно може здаватися, покликання, яке є у вас зараз, дозволить вам не лише піднімати інших, але й стати людиною Бога, якою ви були створені стати.

Мої дорогі друзі і брати у священстві, піднімайте, де стоїте!

Павло навчав филип'ян: "Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе. Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших"¹⁰.

Служити з честю

Прагнення шани і слави в Церкві за рахунок справжнього і смиренного служіння по відношенню до інших—це обмін Ісава¹¹. Можливо, ми й отримуємо земну нагороду, але за високу ціну—втрату небесного схвалення.

Давайте слідувати прикладу нашого Спасителя, який був тихим і серцем покірливим, який не шукав слави людської, а чинити волю Свого Батька¹².

Давайте служити смиренно—з енергією, вдячністю і честю. Навіть якщо наші акти служіння можуть здаватися невеликими, скромними або малозначними, ті, хто простягають руки допомоги з добротою і співчуттям до інших, одного дня знатимуть цінність свого служіння через вічну і благословенну благодать Всемогутнього Бога¹³.

Мої дорогі брати, дорогі друзі, давайте обмірковувати, усвідомлювати і жити за цим першорядним уроком Церковного провідництва і управління священством: "Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде!" Це моя молитва і благословення у священне ім'я нашого Господаря, нашого Випкупителя, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Марк 3:17.
2. Див. Лука 9:54.
3. Див. Марк 10:35–40, New International Version (2011) і Біблія короля Джеймса.
4. Див. Марк 10:42–44.
5. Див. Матвій 6:4.
6. Див. John E. Lewis, "The Gospel and a Sense of Humor, Too", *Ensign*, June 1974, 24.
7. Учення і Завіти 52:40.
8. Див. Матвій 6:1–2.
9. Матвій 23:11.
10. Филип'янам 2:3, New English Translation (2005).
11. Див. Буття 25:33.
12. Див. Іван 5:41; 6:38.
13. Див. Матвій 25:31–46.

Президент Генрі Б. Айрінг
Перший радник в Першому Президентстві

“Іди зі Мною”

Наше висвячення у священство—це запрошення від Господа іти з Ним, робити те, що Він робить, служити так, як він служить.

Мої улюблені брати у священстві, моя мета сьогодні—це заспокоїти вас і підбадьорити у вашому служінні в священстві. Якимось чином це схоже на мету, як я собі це уявляю, яку мав Спаситель, коли зустрів багатого юнака, який запитав: “Що маю зробити я доброго, щоб мати життя вічне?” (Матвій 19:16). Можливо, ви прийшли на цю конференцію так само, як і цей юнак прийшов до Спасителя, думаючи про те, чи прийнятне ваше служіння. В той самий час ви можете відчувати, що є щось більше—можливо, набагато більше! Я молюся про те, щоб я зміг передати любляче схвалення Господа за те, що ви вже зробили, а також запропонувати обнадійливий пробіск того, що ще ви можете, з Його допомогою, досягти, як носій Його святого священства.

Багатого юнака попросили продати все, що він мав, і віддати бідним та слідувати за Спасителем; ваш майбутній розвиток цього, можливо, й не вимагатиме, проте він потребуватиме певної жертви. В будь-якому разі я сподіваюся, що моє послання не змусить вас “відій[ти], зажурившись”, як зробив цей юнак. (Див. Марк 19:20–22). Швидше, я сподіваюся, що ви “[підете] собі далі, радіючи”

(УЗ 84:105), тому що ви прагнете вдосконалитись і думаєте, що можете це зробити.

Проте це природно—відчувати певну невідповідність, коли ми думаємо про те, що Господь покликав нас робити. Насправді, якби ви сказали мені, що відчуваєте себе цілком здатними виконувати ваші обов’язки священства, я хвилюювався б, чи ви їх розумієте. З іншого боку, якби ви сказали мені, що відчуваєте, ніби хочете здатися, оскільки завдання знаходиться за межами ваших здібностей, тоді я б хотів допомогти вам зрозуміти, як Господь звеличує і зміцнює носіїв Свого священства, аби зробити те, що вони не можуть самотужки.

Це стосується як мого покликання, так і вашого. Ніхто з нас не може виконувати роботу священства і виконувати її добре, покладаючись лише на свою власну мудрість і таланти. Тому що це не наша робота—це робота Господа. Отже, єдиний спосіб бути успішним—це покладатися на Нього, не важливо, чи ви новопокликаний дякон, якому довірили завдання привнести певну духовну силу в обряд причастя, чи молодий домашній учитель, призначений Господом любити і служити сім’ї, яку ви не знаєте і яка, здається, не хоче

вашої любові чи вашого служіння, чи батько, який знає, що вам треба голувати в своєму домі в праведності, але, можливо, ви не впевнені, як це робити, а час збігає, тому що ті діти швидко ростуть, а світ здається таким жорстоким і ворожим.

Отже, якщо ви відчуваєте себе трохи приголомшеним, сприймайте це, як гарний знак. Він показує, що ви можете відчувати обсяг довіри, яку Бог має до вас. Це значить, що у вас є певне розуміння того, що таке насправді священство.

Зовсім небагато людей у світі мають таке розуміння. Навіть ті, хто може процитувати вам досить прийнятне визначення, можуть не повністю розуміти його. Певні уривки з Писань, завдяки присутній в них силі Духа, можуть поглибити наше відчуття благоговіння стосовно святого священства. Наведу деякі з тих Писань:

“Владою і повноваженням ... Мелхиседекового священства є утримання ключів від усіх духовних благословень Церкви—

Мати привілей отримання таємниць царства небесного, щоб небеса було відкрито для них, спілкуватися з генеральним зібранням і Церквою Першонародженого і насолоджуватися спілкуванням та присутністю

Бога Батька та Ісуса, посередника нового завіту.

Владою і повноваженням ... Ааронового священства є тримати ключі від священнослужіння ангелів” (УЗ 107:18–20).

“У його обрядах [священства] явлена сила божественності. ...

Бо без цього жодна людина не може побачити обличчя Бога, Самого Батька, і вижити” (УЗ 84:20, 22).

“Це первосвященство [є] за чином [Божого] Сина, за чином, який був від заснування світу; або, іншими словами, було без початку днів або без кінця років, було підготовлене від вічності до всієї вічності, згідно з Його передбаченням всього” (Алма 13:7).

“Кожний, кого посвячено згідно з цим чином і покликанням, матиме владу вірою розколювати гори, розділяти моря, осушувати води, виводити їх з їхніх русел,

протистояти арміям народів, розділяти землю, розривати будь-які пута, стояти в присутності Бога, робити

все згідно з Його волею, згідно з Його наказом, підкоряти начальства та влади, і все це—волею Сина Божого, Який був ще до заснування світу” (Переклад Джозефа Сміта, Буття 14:30–31 [в Путівнику по Писаннях]).

Один спосіб для відповіді на такі натхненні зображення сили священства—це припустити, що вони нас не стосуються. Інший спосіб відповіді—це запитання душі, які ми ставимо собі у власному серці, як-от: Чи я колись відчував, що небеса відкриті для мене? Чи хтось використовує фразу “священнослужіння ангелів”, описуючи моє служіння у священстві? Чи приношу я “сил[у] божественності” в життя тих, кому служу? Чи я колинебудь розколов гору, протистояв армії, розірвав чийсь пута або підкорив мирську владу—навіть образно—для того, щоб виконати Божу волю?

Такий самоаналіз завжди викликає відчуття, що ми могли б робити більше в служінні Господу. Я сподіваюся, що це також викликає у вас відчуття,

що ви *хочете* робити більше, тобто маєте бажання повніше брати участь в Господній дивовижній роботі. Подібні відчуття—перший крок до того, щоб стати такими чоловіками, якими служіння в священстві повинно нас зробити.

Наступний крок описаний у взаємодії Єгови й Еноха. Ми знаємо, що Енох був могутнім пророком, який заснував Сіон посеред великої злочестивості. Але перед тим як він став могутнім пророком, Енох бачив себе простим хлопцем тяжкоустим, якого ненавидять всі люди (Мойсей 6:31). Послухайте слова, які використав Господь, щоб підбадьорити Еноха. Ці слова також є Його словами до вас, кого покликано служити іншим в якості носія священства.

“І Господь сказав Еноху: Іди і роби, як Я наказав тобі, і жодна людина не заколе тебе. Відкрий уста свої, і їх буде сповнено, і Я дам тобі промову, бо всяка плоть у Моїх руках, і Я робитиму, як вважатиму за краще. ...

Ось, Мій Дух на тобі, отже, усі твої слова Я виправдаю; і гори тікатимуть перед тобою, і ріки звернуть зі своєї течії; і ти житимеш у Мені, а Я в тобі; тож, іди зі Мною” (Мойсей 6:32, 34).

Брати, наше висвячення в священство—це запрошення від Господа іти з Ним. А що значить—іти з Господом? Це значить робити те, що Він робить, служити так, як Він служить. Він пожертвував Своїм власним комфортом, щоб благословити нужденних, отже, це те, що ми намагаємося робити. Здається, Він звертав особливу увагу на людей, яких не помічало і навіть уникало суспільство, отже нам слід намагатися робити це також. Він свідчив сміливо, але з любов’ю, про істинне вчення, яке отримав від Свого Батька, навіть, якщо це не було популярно, отже і нам слід так робити. Він сказав усім: “Прийдіть до Мене” (Матвій 11:28) і ми кажемо всім: “Прийдіть до Нього”. Як носії священства, ми—Його представники. Ми діємо не за себе, а за Нього. Ми промовляємо не свої слова, а Його. Люди, яким ми служимо, пізнають Його краще через наше служіння.

Як тільки ми приймаємо запрошення Господа “Іди зі Мною”, природа нашого служіння в священстві змінюється. Воно одразу стає вищим і благороднішим, але також і більш досяжним, бо ми знаємо, що ми не самі. Я дуже сильно це відчув, коли Президент Томас С. Монсон поклав свої руки на мою голову дев’ять років тому і благословив мене, коли я

почав служити в моєму теперішньому покликанні. В тому благословенні він процитував слова Спасителя: “І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Я покладався на цю обіцянку багато разів, і бачив, як вона виконувалася різними способами протягом 72 років мого служіння в священстві. Це сталося, коли мене щойно покликали носієм Ааронового священства із завданням розносити причастя. Наляканий, що зроблю помилку, я вийшов з причасної зали перед зборами і в розпачі помолвився, щоб Бог допоміг мені. Відповідь прийшла. Я відчув, що Господь був зі мною. Я відчув Його впевненість в мені, і тому я відчув впевненість в тій частині Його роботи, яку виконую я.

Це сталося знову, коли я служив єпископом. Мені подзвонила жінка, яка зробила серйозну помилку і зараз перед нею був нелегкий, доленосний вибір. Коли я відвідав її, то відчув, що знав відповідь на її проблему, але також сильно відчував, що *мені* не слід давати їй цю відповідь—їй необхідно було отримати її самій. Мої слова їй були такими: “Я вірю, що Бог скаже вам, що робити, якщо ви запитаєте Його”. Пізніше вона сказала мені, що таки спитала Його і Він їй відповів.

Іншим разом, коли я був єпископом, мені знову подзвонили, цього разу поліція. Мені сказали, що п’яний водій в’їхав машиною через скло в фойє банку. Коли розгублений водій побачив, що охоронець направив на нього зброю, він закричав: “Не стріляйте! Я—мормон!”

Нетверезий водій, виявилося, був членом мого приходу, який

нещодавно охрестився. Коли я очікував зустрічі з ним в кабінеті єпископа, то планував, що скажу, аби змусити його розкятися в тому, що він порушив свої завіти і принизив Церкву. Але коли я сидів і дивився на нього, то почув голос в своєму розумі, який сказав так чітко, ніби хтось говорив зі мною: “Я дозволю тобі побачити його таким, яким Я його бачу”. І тоді, на мить, його вигляд змінився. Я побачив не приголомшеного молодого чоловіка, а яскравого, благородного сина Бога. Раптом я відчув любов Бога до нього. Те видіння змінило нашу розмову. Воно також змінило мене.

Я навчився важливим урокам з цього досвіду, ідучи з Господом і виконуючи Його роботу. Я хочу поділитися з вами трьома з них. Перший урок: Бог помічає і підтримує навіть щойно покликаного та наймолодшого дякона. Вам ніколи не потрібно відчувати, що ви занадто маленькі або занадто непримітні для Нього, щоб помітити вас і служіння, яке ви виконуєте в Його ім’я.

Другий урок: Господня робота—це не лише вирішення проблем, це й розвиток людей. Отже, коли ви ідете з Ним у служінні в священстві, то можете дізнатися, що інколи те, що здається найефективнішим рішенням, не є рішенням, якому віддає перевагу Господь, тому що воно не дозволяє людям зростати. Якщо ви будете слухати, Він навчить вас Своїм шляхам. Пам’ятайте, що Божа робота і слава—це не просто керувати ефективною організацією, це “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39). Саме тому Він дає Свої повноваження священства недосконалим смертним, таким, як ми з вами, і запрошує нас брати участь в Його роботі. Наш розвиток—це і є Його робота!

А тепер третій урок: Якщо ви ідете зі Спасителем у служінні в священстві, це змінить те, як ви дивитися на інших. Він навчить вас бачити їх Своїми очима, що означає дивитися не на лице, а на серце (див. 1 Самуїлова 16:7). Це те, як Спаситель міг бачити Симона не імпульсивним рибалкою, а Петром—каменеподібним майбутнім провідником Його Церкви (див. Лука 5:1–11). Це як Він міг бачити Закхея не корумпованим митником, яким інші його бачили, а чесним, праведним сином Авраама (див. Лука 19:1–9). Якщо ви досить довго ходитимете зі Спасителем, то навчитесь дивитися на кожного, як на дитину Бога з безмежним потенціалом, незважаючи на його або її минуле. І якщо ви продовжуватимете ходити зі Спасителем, то розвинете дар, що Він мав—здатність допомагати людям бачити потенціал в них самих і каятися.

Мої дорогі брати у священстві, у багатьох відношеннях, ми як два учні, які йшли дорогою до Еммауса тієї першої Великодньої неділі. То був ранок воскресіння, але вони ще не були певні, чи сталося воскресіння, або взагалі, що воно означало. Вони “сподівались були, що [Ісус Назарянин] має Ізраїля визволити”, але були “запеклого серця, щоб повірити” всьому, чого Писання навчали про воскресіння. І коли вони йшли і розпитували один одного, “підійшов Сам Ісус, і пішов разом із ними. Очі ж їхні були стримані, щоб Його не пізнали”. (Див. Лука 24:13–32).

Я свідчу, що, коли ми йдемо по шляху служіння священства, Спаситель Ісус Христос іде з нами, бо це Його шлях, Його дорога. Його світло йде перед нами, а Його ангели оточують нас. Можливо, нам і не вистачає повного розуміння того, що

таке священство або як застосовувати його, як Він це робить. Але, якщо ми звертаємо особливу увагу на ті моменти, коли наші серця палають (див. Лука 24:32), наші очі зможуть відкритися і ми побачимо Його руку в нашому житті і в нашому служінні. Я свідчу, що ми пізнаємо Його найкраще тоді, коли працюємо разом з Ним і служимо Йому у великій роботі надання спасіння Божим дітям. “Бо як може знати людина господаря, якому вона не служила, і хто є незнайомцем для неї, і далеко від думок і намірів її серця”. (Мосія 5:13). Ісус Христос—наш Господар. Це Його Церква. Ми є носіями Його священства. Давайте ж

виберемо ходити з Ним і побачимо, як Він ходить з нами.

Я урочисто свідчу, що Ісус є Христос, наш воскреслий Господь. Я вам свідчу, що священство, яке Він нам довірив,—це сила говорити і діяти у Його ім'я. Ми—діти люблячого Небесного Батька, який відповідає на наші молитви і посилає Святого Духа, щоб зміцнити нас в кожному обов'язку священства, який ми маємо благословення отримати. Джозеф Сміт бачив Батька і Сина. Він отримав ключі священства, що перейшли до Президента Томаса С. Монсона, який використовує їх сьогодні. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

Сила Книги Мормона

Я благаю кожного з нас вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня.

Мої любі брати та сестри, мої теплі вітання вам з нагоди того, що ми знову зібралися на чудовій генеральній конференції Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Перед тим як почати сьогодні мій офіційний виступ я б хотів оголосити про п'ять нових храмів, які будуть побудовані у наступних місцях: Бразилія,

Бразилія; Манільська агломерація, Філіппіни; Найробі, Кенія; Покателло, шт. Айдахо, США та Саратога-Спрінгз, шт. Юта, США.

Цього ранку я буду говорити про силу Книги Мормона та важливу необхідність того, щоб ми, як члени цієї Церкви, вивчали, обмірковували та застосовували її вчення у нашому житті. Неможливо перебільшити

важливість міцного і непохитного свідчення про Книгу Мормона.

Ми живемо у часи великих проблем і злочестивості. Що захистить нас від гріха та зла, які набули такого поширення у сьогоденному світі? Я проголосую, що міцне свідчення про нашого Спасителя, Ісуса Христа і Його євангелію допоможе нам знайти безпеку. Якщо ви не читаете Книгу Мормона щодня, будь ласка, робіть це. Якщо ви робитимете це з молитвою і щирим бажанням пізнати істину, Святий Дух доведе вам її істинність. Якщо вона істинна—а я урочисто свідчу, що це *так*—тоді Джозеф Сміт був пророком, який бачив Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

Через те, що Книга Мормона—істинна, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів є Церквою Господа на землі, і святе священство Бога було відновлене на благо Його дітям та для їх благословення.

Джой Д. Джоунс

Генеральний президент Початкового товариства

Якщо у вас ще немає міцного свідчення про це, зробіть все необхідне, щоб його отримати. Для вас надзвичайно важливо мати власне свідчення у ці важкі часи, оскільки свідчення інших людей повною мірою вам його не замінять. Однак, отримавши свідчення, ви маєте зберігати його живим і міцним завдяки постійній слухняності заповідям Бога та завдяки щоденним молитвам і вивченню Писань.

Мої любі друзі у Господній роботі, Я благаю кожного з нас вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня. Якщо ми будемо робити це, ми зможемо чути голос Духа, аби протистояти спокусам, подолати сумніви і страх й отримати допомогу з небес у нашому житті. Я свідчу про це всім своїм серцем, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Покоління, що протистоїть гріху

Коли ви навчаєте, ведете і любите дітей, ви можете отримати особисте одкровення, яке допоможе вам створити і озброїти доблесне покоління, що протистоїть гріху.

Півтора роки тому президент Рассел М. Нельсон говорив про потребу “навчати і виховувати покоління, що протистоїть гріху”¹. Ця фраза—“покоління, що протистоїть гріху”—глибоко запала мені в душу.

Ми шануємо дітей, які намагаються зберігати своє життя чистим і бути слухняними. Я бачила силу багатьох дітей по всьому світу. Вони залишаються життєрадісними, стійкими і непохитними² в багатьох важких обставинах і ситуаціях. Ці діти розуміють свою божественну особистість, відчувають любов Небесного Батька до себе і прагнуть виконувати Його волю.

Однак є діти, яким важко залишатися стійкими і непохитними, і чий тендітний розум поранено³. Їх атакують з усіх боків “вогненні стріли супротивника”⁴ і їм потрібні допомога й підтримка. Вони надзвичайно вмотивовують нас вийти вперед і вести війну проти гріха, щоб привести наших дітей до Христа.

Послухайте слова старійшини Брюса Р. Мак-Конкі, проголошені приблизно 43 роки тому:

“Як члени Церкви ми беремо участь у великій боротьбі. Ми на війні. Ми долучилися до справи Христа в битві проти Люцифера. ...

Не є новиною те, що повсюди вирує велика війна, в якій, на жаль,

є багато втрат, деякі є фатальними. ...
... І ніхто не може зберігати в цій
війні нейтралітет”⁵.

Сьогодні війна стала ще більш
напруженою. Битва торкається
кожного з нас, і наші діти стоять у
перших рядах перед силами супро-
тивника. Таким чином, нам ще біль-
ше потрібно зміцнити наші духовні
стратегії.

Зміцнення дітей у протистоянні
гріху, є завданням і благословенням
для батьків, дідусів і бабусь, членів
сім'ї, вчителів і провідників. Кожен з
нас має обов'язок допомагати. Втім
Господь особливо наставляв *бать-
ків* навчати своїх дітей “розуміти
вчення про покаяння, віру в Христа,
Сина живого Бога, і хрищення й дар
Святого Духа” та “молитися і ходити
чесно перед Господом”⁶.

Питання, як “виховувати [наших]
дітей у світлі та істині”⁷, може бути
нелегким, оскільки воно є індивіду-
альним для кожної сім'ї і кожної дити-
ни, однак Небесний Батько надав
універсальні настанови, які допомо-
жуть нам. Дух надихатиме нас діяти
у найефективніші способи, щоб мати
змогу духовно захищати наших дітей.

Щоб розпочати, необхідно мати
бачення важливості цього обов'язку.
Ми повинні розуміти нашу—та їхню
—божественну сутність і мету до
того, як зможемо допомогти нашим
дітям побачити, *ким* вони є, і *чому*
вони тут. Ми мусимо допомогти їм
безсумнівно знати про те, що вони є
синами і дочками люблячого Небес-
ного Батька, і що Він має божествен-
ні плани щодо них.

По-друге, щоб протистояти гріху,
важливо розуміти вчення про пока-
яння. Бути людьми, які протистоять
гріху, не означає бути безгрішними,
але означає те, що слід постійно кая-
тись, пильнувати і бути доблесними.

Здатність протистояти гріху, можли-
во, приходиться як благословення за
постійне протистояння гріху. Як сказав
Яків: “Спротивляйтесь дияволу,—то
й утече він від вас”⁸.

Юні воїни “були надзвичайно
хорообрими, бо мали мужність ... ;
але знаєте, це ще не все—вони були
... вірними завжди в усьому, що їм
довірялось. Так, ... їх було навчено
дотримуватися заповідей Бога і
ходити чесно перед Ним”⁹. Ці молоді
чоловіки вирушили на війну, маючи за
зброю Христові чесноти проти своїх
супротивників. Президент Томас С.
Монсон нагадав нам, що “кожному з
нас постійно доводиться виявляти смі-
ливість. Сміливість необхідна у кож-
ний день нашого життя, а не тільки в
якихось важливих подіях. Вона часто
потрібна нам, коли ми приймаємо
рішення або реагуємо на обставини,
що складаються навколо нас”¹⁰.

Наші діти вдягають духовну
браню, коли дотримуються моделі

особистого щоденного учнівства.
Можливо, ми недооцінюємо мож-
ливості дітей зрозуміти концепцію
щоденного учнівства. Президент
Генрі Б. Айрінг радив нам “почати за-
далегідь і бути в цьому твердим[и]”¹¹.
Тож, третій ключ у допомозі дітям
протистояти гріху—почати у дуже
ранньому віці з любов'ю закарбову-
вати їм основні євангельські вчення і
принципи—з Писань, Уложень віри,
брошури *Заради зміцнення молоді*,
пісень Початкового товариства, гімнів
та наших особистих свідчень—які
вестимуть дітей до Спасителя.

Набуття міцних звичок молити-
ся, вивчати Писання, проводити
домашній сімейний вечір і покло-
нятися в Суботній день, веде до
цілісності характеру, внутрішньої
послідовності та твердих моральних
цінностей—іншими словами, духов-
ної цілісності. У сучасному світі, де
цілісність майже зникла, наші діти
заслужують на те, щоб розуміти,

що таке справжня цілісність, і чому вона є такою важливою—особливо тоді, коли ми готуємо їх укладати священні завіти при хрищенні і в храмі, та дотримуватися їх. Як навчає путівник *Проповідайте Мою євангелію*: “Зобов’язання готують людей [у тому числі й дуже юних] до укладання і дотримання священних завітів”¹².

Старійшина Джеффі Р. Холланд навчав: “Коли ми говоримо про дотримання завітів, ми говоримо про серце і душу нашої мети в земному житті”¹³. В укладанні й дотриманні завітів з нашим Небесним Батьком є особлива сила. Супротивник знає це, тому й затьмарив поняття укладання завітів¹⁴. Допомога дітям у розумінні, укладанні й дотриманні священних завітів є ще одним ключем у створенні покоління, що протистоїть гріху.

Як ми готуємо наших дітей до укладання і дотримання священних завітів, коли вони стають на шлях завітів і просуються ним? Якщо навчати дітей дотримуватися простих обіцянь, коли вони ще маленькі, це допоможе їм дотримуватися святих завітів пізніше у житті.

Дозвольте навести простий приклад: Під час домашнього сімейного вечора батько запитав: “Чи маємо ми добрі стосунки, як сім’я?” П’ятирічна Лізі поскаржилася, що її старший брат, Кевін, часто дразнив і ображав її. Кевін неохоче визнав, що Лізі має рацію. Мама Кевіна запитала його, що він може робити, щоб краще товаришувати зі своєю сестрою. Кевін подумав і вирішив, що пообіцяє Лізі цілісний день не дразнити її.

Наприкінці наступного дня, коли всі зібрались на сімейну молитву, батько Кевіна запитав його про його справи. Кевін відповів так: “Тату, я виконав своє обіцяння!” Лізі радісно

підтвердила це, і вся сім’я привітала Кевіна.

Тоді мама Кевіна сказала, що якщо він зміг дотримуватися свого обіцяння протягом одного дня, то чому б йому не зробити цього протягом двох днів? Кевін погодився спробувати це знову. Минуло два дні, Кевін успішно дотримався свого обіцяння, а Лізі була навіть ще більш вдячною! Коли його батько запитав, чому він так добре виконав свої обіцяння, Кевін відповів: “Я дотримався свого обіцяння, бо сказав, що зроблю це”.

Кілька маленьких обіцянь, яких успішно дотрималися, приводять до цілісності. Постійна практика в дотриманні обіцянь є для дітей духовною підготовкою до укладання їхнього першого завіту хрищення і отримання дару Святого Духа, коли вони обіцяють служити Богу і виконувати Його заповіді¹⁵. Обіцяння і завіти є нероздільними.

У книзі Даниїла ми дізнаємося про Шадрара, Мешаха та Авед-Него, які відмовилися поклонятися боввану царя Навуходоносора¹⁶. Цар попередив їх, що їх буде кинуто до палахкотючої огненної печі, якщо вони не погодяться. Вони відмовились і сказали:

“Наш Бог, Якому ми служимо, може врятувати нас з палахкотючої огненної печі. ...

А якщо ні, нехай буде тобі, о царю, знане, що богам твоїм ми не служимо”¹⁷.

“А якщо ні”. Подумайте над значенням цих трьох слів і про те, як вони стосуються дотримання завітів. Ці три молоді чоловіки не ставили визволення умовою свого послуху. Навіть якби їх не було визволено, вони дотримувалися б свого обіцяння, даного Господу, оскільки сказали, що робитимуть це. Дотримання наших завітів ніколи не залежить від нашої ситуації. Ці три молодих чоловіки, так само як і юні воїни, є чудовим прикладом протистояння гріху для наших дітей.

Як ці приклади застосовуються в наших домівках і в наших сім’ях? “Рядок за рядком, приписання за приписанням”¹⁸, ми допомагаємо дітям потроху відчувати смак успіху. Коли вони дотримуються своїх обіцянь, то відчувають Духа у своєму житті. Старійшина Джозеф Б. Віртлін навчав, що “досконалою винагородою за цілісність є постійне напарництво Святого Духа”¹⁹. Тоді “зміцніє ... впевненість [наших дітей] у присутності Бога”²⁰. З джерела цілісності з’являється могутнє покоління, що протистоїть гріху.

Брати і сестри, тримайте своїх діток ближче до себе—настільки близько, щоб вони бачили, як ви поклоняєтесь Богу щодня, і бачили, як ви дотримуетесь своїх обіцянь і завітів. “Діти чудово наслідують усе, тож, дайте їм щось чудове для наслідування”²¹. Ми дійсно допомагаємо навчати і виховувати для

Старійшина Йон Гван Чої
Сімдесятник

Господа покоління, що протистоїть гріху. Обіцяння за обіцанням і завіт за завітом.

Я свідчу, що Ісус Христос веде цю Церкву. Коли ви навчаєте, ведете і любите своїх дітей так, як Спаситель, ви можете отримати особисте одкровення, яке допоможе вам створити і озброїти доблестне покоління, що протистоїть гріху. Я молюся, щоб наші діти вторили словами Нефїя: “Зроби Ти так, аби я тремтів, побачивши гріх!”²² Я свідчу, що наш Спаситель спокитував гріхи світу²³, оскільки сказав, що Він зробить це, і що Він любить нас більше, ніж ми, прості смертні, можемо збагнути²⁴, оскільки Він сказав, що любитиме нас. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Рассел М. Нельсон, “Благання до моїх сестер”, *Ліягона*, лист. 2015 р., с. 97.
2. Мосія 5:15.
3. Див. Кн. Якова 2:9.
4. 1 Нефій 15:24; див. також Геламан 5:12.
5. Bruce R. McConkie, “Be Valiant in the Fight of Faith”, *Ensign*, Nov. 1974, 33, 34.
6. Учення і Завіти 68:25, 28.
7. Учення і Завіти 93:40.
8. Якова 4:7; див. також Алма 19:33.
9. Алма 53:20–21.
10. Томас С. Монсон, “Будь сильний та відважний”, *Ліягона*, трав. 2014, с. 67.
11. Генрі Б. Айрінг, “Духовна готовність: почніть заздалегідь і будьте твердими”, *Ліягона*, лист. 2005 р., с. 38.
12. *Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2005), с. 8.
13. Джеффри Р. Холланд, “Дотримання завітів: послання тим, хто буде служити на місії”, *Ліягона*, січ. 2012 р., с. 2.
14. Див. 1 Нефій 13:26–28.
15. Див. Мосія 18:10.
16. Див. Даниїл 3.
17. Даниїл 3:17–18.
18. 2 Нефій 28:30.
19. Joseph V. Wirthlin, “Personal Integrity”, *Ensign*, May 1990, 33.
20. Учення і Завіти 121:45.
21. Анонімна цитата.
22. 2 Нефій 4:31.
23. Див. 3 Нефій 27:14–15.
24. Див. Іван 15:13.

Не озирайся навколо, дивись вгору!

Запрошувати людей прийти до Христа—це наша мета, і ми можемо досягти цієї мети, дивлячись на Ісуса Христа.

Моя мета—“запрошувати людей прийти до Христа”¹. Це—також ваша мета. Ми можемо досягти цієї мети, дивлячись на Ісуса Христа.

Я охрестився разом зі своїми батьками, коли мені було 16 років. Мій молодший брат, Кюнг Гван, якому було 14 років, приєднався до Церкви завдяки моему дядькові, Йонгу Джіку Лі, і запросив нас до його церкви. Кожен з 10 членів нашої родини належав до різних церков, тому ми були щасливі знайти істину і хотіли поділитися цим щастям, яке ми пізнали у євангелії Ісуса Христа після нашого хрищення.

Найщасливішим з усіх нас був мій батько: готовий дізнатися про істину і ділитися нею. Він щодня вставав рано-вранці, аби вивчати Писання більше ніж дві години. Після роботи він йшов з місіонерами, щоб відвідати членів нашої родини, друзів і сусідів майже щодня. Через сім місяців після нашого хрищення 23 людини з нашої родини стали членами Церкви. Після цього сталося диво хрищення 130 людей протягом року завдяки місіонерській роботі мого батька як члена Церкви.

Сімейна історія також була важливою для нього, і він знайшов вісім поколінь наших предків. З того часу плоди навернення нашої родини, яке розпочалося завдяки моему 14-річному братові, незліченно збільшувалися не тільки серед живих, але також й серед померлих. Грунтуючись на роботі, зробленій моїм батьком та іншими членами родини, на теперішній день наше сімейне дерево налічує 32 покоління, і ми зараз виконуємо храмову роботу для багатьох його гілок. Сьогодні я відчуваю превеликий подив і колосальну радість, поєднуючи наших предків з нашими нащадками.

Президент Гордон Б. Хінклі написав про подібний досвід у храмі в Колумбусі, шт. Огайо:

“Сидячи у храмі й роздумуючи над життям [мого прадіда, діда та батька], я подивився на мою дочку, на її дочку, ... і на її дітей, моїх правнуків. І раптом я усвідомив, що стою саме посередині цих семи поколінь—трьох переді мною і трьох після мене.

У тому священному й святому домі мій розум пронизало відчуття величезного обов'язку, який лежав на мені,—передати далі все, що я

отримав як спадок від моїх предків, тим поколінням, які тепер прийшли після мене”².

Всі ми знаходимося посередині вічної сім’ї. Наша роль у ній може стати поворотним моментом, який може принести значні зміни: як позитивні, так і негативні. Президент Хінклі продовжував: “Ніколи *не дозволяйте собі* стати слабкою ланкою у ланцюгу ваших поколінь”³. Ваша вірність у євангелії зміцнить вашу родину. Як ми можемо гарантувати, що будемо міцною ланкою у нашій вічній сім’ї?

Одного дня, декілька місяців після мого хрищення, я почув у Церкві, як деякі члени Церкви критикували одне одного. Я був дуже розчарований. Я пішов додому і сказав моєму батькові, що, можливо, не повинен більше ходити до церкви. Було неприємно бачити, як члени Церкви критикували одне одного подібним чином. Послухавши, мій батько навчив мене, що євангелія була відновлена, і вона—досконала, але члени Церкви—ще недосконалі так само, як і він або я. Він впевнено сказав: “Не втрачай віру через людей навколо

тебе, але будуй міцні стосунки з Ісусом Христом. Не озирайся навколо, дивись вгору!”

Дивитись на Ісуса Христа—ця мудра порада мого батька зміцнює мою віру щоразу, коли я стикаюся з випробуваннями у житті. Він навчив мене, як застосовувати вчення Христа, що знаходиться у цих словах: “Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся”⁴.

Коли я був президентом Вашингтонської Сіетльської місії, більшість днів року були дощовими. Проте наші місіонери були навчені йти і проповідувати під час дощу. Я казав їм: “Йдіть у дощ, дивіться в Небеса, відкривайте свої уста і пийте з них! Коли ви дивитесь вгору, ви будете зміцнені, аби відкривати свої уста до кожного без жодного страху”. Це був символічний урок для них, щоб вони дивилися вгору, коли стикалися з випробуваннями, навіть після своєї місії. Будь ласка, не намагайтеся робити це у місцевостях із забрудненим повітрям.

Під час мого служіння у Сіетльській місії, мені зателефонував мій старший син, Санбим, він піаніст. Він сказав, що отримав привілей виступати у Карнегі-холі у Нью-Йорку, оскільки він переміг у міжнародних змаганнях. Ми були дуже раді й щасливі за нього. Однак того вечора, молячись з вдячністю, моя дружина зрозуміла, що ми не зможемо бути на його виступі. Вона сказала Небесному Батькові щось подібне до цього: “Небесний Батьку, я вдячна за благословення, які Ти дав Санбиму. До речі, мені шкода, що я не можу піти туди. Я могла б піти, якби Ти дав це благословення перед цією місією чи після неї. Я не скаржуся, але мені трохи шкода”.

Як тільки вона закінчила цю молитву, вона почула чіткий голос. “Саме через те, що ти не можеш піти,

твогому синові була дана ця можливість. Ти б хотіла помінятися?”

Моя дружина була здивована. Вона знала, що діти могли бути благословенні через вірну роботу батьків у царстві Господа, але це було вперше, коли вона зрозуміла свою роль так чітко. Вона відповіла йому нехайно. “Ні, ні, все добре, я не піду. Дозволь йому мати таку честь”.

Любі брати і сестри, нам важко розпізнати любов Небесного Батька, коли ми озираємося навколо себе нашими смертними очима, тому що відразу ми бачимо незручності, втрату, тягарі чи самотність. З іншого боку, якщо ми дивимося вгору, поза всім цим ми можемо побачити благословення. Господь відкрив: “І коли ми отримуємо якесь благословення від Бога, то це завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується”⁵. Всі ті, хто починає *будь-яке* служіння Богу, знайте, що ви—міцна поєднуюча ланка могутніх благословень для тих, хто був перед вами, і для поколінь після вас.

Сьогодні я вдячний, що бачу багатьох членів нашої родини, які залишилися вірними на шляху навернення, але мені сумно уявляти якісь порожні місця поряд з нами. Старійшина М. Рассел Баллард сказав: “Якщо ви виберете стати

неактивними або залишити відновлену Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, куди ви підете? Чим будете займатися? Рішення “не ходи[т]и і вже” з членами Церкви й обраними Господніми провідниками буде мати далекосяжні наслідки, які не завжди видно прямо зараз”⁶. Президент Томас С. Монсон заохочував нас: “Завжди обираймо те, що складніше й правильне, аніж те, що легше й неправильне”⁷.

Ніколи не пізно підняти погляд на Ісуса Христа. Його обійми завжди відкриті для нас. Перед нами і після нас знаходяться покоління, які залежать від того, чи ми слідуємо за Христом, аби ми могли бути вічною сім’єю Бога.

Коли мене звільнили від мого покликання президента колу, мої сини були раді проводити більше часу зі мною. Через три тижні мене покликали бути сімдесятиником. Спочатку я подумав, що вони можуть засмутитися, але смиренна відповідь мого наймолодшого сина була: “Тату, не турбуйся. Ми—вічна сім’я”. Яка це була проста і ясна істина! Я трохи турбувався, тому що я спочатку оглядався на це смертне життя, але мій син був щасливим, тому що він не озирався навколо, але дивився вгору—очима зверненими до вічності і до цілей Господа.

Не завжди легко дивитися вгору, коли батьки протистоять евангелії, коли ти—член маленької філії, коли твоє подружжя—не член Церкви, коли ти все ще неодружений, хоча зробив все, щоб одружитися, коли дитина збилася зі шляху, коли стаєш батьком-одинаком, коли у тебе фізичні або емоційні випробування, коли ти постраждав у катаклізмах і так далі. У ті тяжкі часи тримайтеся своєї віри. Дивіться на Христа для отримання сили, балансу та зцілення. Завдяки силі Спокути Ісуса Христа “все спрацює [вам] на добро”⁸.

Я свідчу про Ісуса Христа, що Він—наш Спаситель і Викупитель. Коли ми слідуємо за нашим сучасним пророком, президентом Томасом С. Монсоном, ми дивимося на Ісуса Христа. Коли ми молимося й вивчаємо Писання щодня і щиро приймаємо причастя щотижня, ми отримуємо силу *завжди* дивитися на Нього. Я щасливий бути членом цієї Церкви і бути частиною вічної сім’ї. Мені подобається ділитися цією чудовою евангелією з людьми. Запрошувати людей прийти до Христа—це наша мета, і ми можемо її досягти, дивлячись на Ісуса Христа. Я смиренно свідчу про це в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Проповідуйте Мою евангелію”: Путівник для місіонерського служіння, 2004, с. 1.
2. Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі, (2016), с. 87.
3. Gordon B. Hinckley, “Keep the Chain Unbroken” (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 3, speeches.byu.edu; курсив додано.
4. Учення і Завіти 6:36.
5. Учення і Завіти 130:21.
6. М. Рассел Баллард, “До кого ми підемо?” *Ліягона*, лист. 2016, с. 91.
7. Томас С. Монсон, “Вибір”, *Ліягона*, трав. 2016, с. 86.
8. Учення і Завіти 100:15.

Старійшина Рональд А. Разбанд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Хай нас Дух Святий веде

За божественним призначенням Святий Дух надихає, свідчить, навчає і спонукає нас ходити у світлі Господа.

Брати і сестри, я, як і всі ви, розумію, що бачу прискорення Господньої роботи через Президента Томаса С. Монсона і його послання цього ранку. Президенте Монсон, ми любимо вас, підтримуємо вас і завжди молимося за вас, нашого дорогого пророка¹.

Ми відчували рясний вилив Духа останні два дні. Де б ви не були: тут, у цьому величному залі, або дивитися конференцію у себе вдома, чи зібралися у домах зборів у різних частинах світу, ви мали можливість відчувати Дух Господа. Цей Дух підтверджує вашим серцям і розуму істини, яким навчали на цій конференції.

Поміркуйте над словами цього знайомого гімну:

*Хай нас Дух Святий веде,
Хай нас істині навча,
Божу мудрість принесе
І засвідчить про Христа².*

З одкровення останніх днів ми знаємо, що Божество складається з трьох різних і окремих осіб: нашого Небесного Батька; Його Єдинонародженого

Сина, Ісуса Христа; і Святого Духа. Ми знаємо, що “Батько має тіло з плоті й кісток, яке так само відчутне на дотик, як і людське; також Син; але Святий Дух не має тіла з плоті й кісток, але є особою з Духа. Якби це було не так, Святий Дух не міг би перебувати в нас”³.

Моє послання сьогодні зосереджене на важливості Святого Духа в нашому житті. Наш Небесний Батько знав, що в земному житті у нас будуть випробування, страждання й сум’яття;

Він знав, що у нас будуть питання, розчарування, спокуси і слабкості. Щоб надати нам сил у смертному житті і божественне скерування, Він дав Духа, Якого називають Святим Духом.

Святий Дух з’єднує нас з Господом. За божественним призначенням Він надихає, свідчить, навчає і спонукає нас ходити у світлі Господа. Ми маємо священний обов’язок навчитися розпізнавати Його вплив у нашому житті і реагувати на нього.

Згадайте обіцяння Господа: “Я вділю тобі від свого Духа, який просвітить твій розум, який сповнить твою душу радістю”⁴. Мені подобається це запевнення. Радість, яка наповнює наші душі, супроводжується розумінням вічності на протизагу до повсякденного життя. Така радість приходить як відчуття спокою серед труднощів або страждань. Вона втішає і сповнює мужністю, розкриває істини евангелії і збільшує нашу любов до Господа і до всіх Божих дітей. Хоча потреба в таких благословеннях є дуже великою, багато в чому світ забув і відкинув їх.

Кожного тижня, коли ми приймаємо святе причастя, то укладаємо завіт

“завжди пам'ятати Його”, Господа Ісуса Христа, та Його спокутну жертву. Коли ми дотримуємося цього священного завіту, то маємо обіцяння, що “Його Дух м[оже] завжди бути з н[а]ми”⁵.

Як це зробити?

По-перше, ми прагнемо жити гідно присутності Духа.

Святий Дух супроводжує тих, хто “старанно пам'ятають Господа Бога свого день у день”⁶. Як радив Господь, ми повинні “відкласти те, що від цього світу, і прагнути того, що від кращого”⁷, бо “Дух Господа не живе в несвятих храмах”⁸. Ми повинні завжди намагатися виконувати Божі закони, вивчати Писання, молитись, відвідувати храм і віддано жити за тринадцятим уложенням віри: “бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям”.

По-друге, ми повинні мати бажання отримати Духа.

Господь пообіцяв: “Я скажу тобі у твоєму розумі і у твоєму серці, через

Святого Духа, Який зійде на тебе і Який буде жити у твоєму серці”⁹. Я почав розуміти це, коли служив молодим місіонером у Скотч Плейнс, шт. Нью-Джерсі. Одного спекотного липневого ранку ми з напарником відчували спонукання відвідати людину, яку місіонери зустріли на Храмовій площі. Ми постукали у двері дому Елвуд Шаффер. Місіс Шаффер ввічливо відмовила нам.

Коли вона почала зачиняти двері, я відчув, що маю зробити те, чого ніколи раніше і з тих пір не робив! Я вставив ногу у двері й запитав: “Чи є хтось ще, кого могло б зацікавити наше послання?” Зацікавилась її 16-річна дочка, Марті, яка палко молилась про скерування лише за день до цього. Марті почала зустрічатися з нами, а з часом, у бесідах брала участь і її мама. Обидві вони приєдналися до Церкви.

Після хрищення Марті христилися і уклали євангельські завіти 136 людей, включаючи багатьох членів її власної сім'ї. Який же я вдячний,

що послухався Духа, і вставив ногу у двері того спекотного липневого дня. Марті і кілька дорогих членів її сім'ї присутні тут сьогодні.

По-третє, ми маємо розпізнати Духа, коли Він приходить.

З мого досвіду Дух найчастіше спілкується через почуття. Ви відчуваєте Його у словах, які знайомі вам, які мають сенс для вас, які “спонукують вас”. Подумайте над відповіддю нефійців, коли вони слухали, як Господь молився за них: “І натовп почув і свідчив; і їхні серця були відкриті, і вони розуміли серцями своїми слова, якими Він молився”¹⁰. Вони відчували у своїх серцях слова Його молитви. Голос Святого Духа є тихим і лагідним.

У Старому Завіті Ілля змагався зі священниками Ваала. Священики очікували, що “голос” Ваала зійде подібно грому, і запалить їхню жертву вогнем. Але не було ані голосу, ані вогню”¹¹.

Пізніше Ілля помолвився. “Аж ось переходитиме Господь, а перед Господнім лицем вітер великий та міцний, що зриває гори та скелі ламає. Та не у вітрі Господь. А по вітрі—трус землі, та не в трусі Господь.

А по трусі огонь,—і не в огні Господь. А по огні—тихий лагідний голос”¹².

Чи знаєте ви цей голос?

Президент Монсон навчав: “Мандруючи життям, давайте вивчимо мову Духа”¹³. Дух промовляє слова, які ми “відчуваємо”. Ці відчуття є ніжним, легким поштовхом діяти, зробити щось, сказати щось, відреагувати певним чином. Якщо ми недбалі і самовдоволені у своєму поклонінні, втратили чутливість, будучи поглинуті гонінням за мирським, то наша здатність відчувати Духа зменшується. Нефій так сказав Ламану і Лемуїлу: “Ви чули Його голос час від часу; і

Він розмовляв з вами тихим, лагідним голосом, але ви були поза почуттям, так що не сприймали Його слова”¹⁴.

Минулого червня я виконував доручення у Південній Америці. Наш 10-денний розклад відвідування Колумбії, Перу та Еквадора був дуже щільний. Жахливий землетрус убив сотні і поранив десятки тисяч людей, пошкодив і знищив домівки і громади еквадорських міст Портов'єхо і Манта. Я відчув спонукання додати в наш розклад відвідування членів Церкви, які жили в цих містах. Через пошкодженні дороги ми не були впевнені, що зможемо дістатися туди. Насправді нам було сказано, що ми не зможемо потрапити туди, однак спонукання не залишало нас. Зрештою, ми були благословенні і змогли відвідати обидва міста.

Через пізні попередження про візит, я очікував, що лише кілька місцевих провідників прийдуть на спішно організованні зібрання. Однак, прибуваючи в кожний центр колу, ми заходили у вщент заповнені людьми каплиці. Деякі присутні були сильними членами Церкви тієї місцевості, піонерами, які міцно трималися Церкви, заохочуючи інших приєднатися до них у поклонінні, і відчуті Духа у своєму житті. У перших рядах сиділи ті члени Церкви, які втратили своїх рідних і близьких під час землетрусу. Я відчув спонукання дарувати апостольське благословення всім присутнім. Одне з моїх найперших благословень. Хоча я стояв на подіумі, здавалося, що мої руки були на головах кожного з них, і я відчував, як через мене ллються слова Господа.

На цьому все не закінчилось. Я відчув спонукання звернутися до них так, як зробив це Ісус Христос, коли відвідав людей на Американському континенті. “Він узяв їхніх малих дітей ... і благословив їх, і молився Батькові за них”¹⁵. Ми були в Еквадорі, ми виконували роботу нашого Батька, а це були Його діти.

По-четверте, ми маємо діяти за *першим* спонуканням.

Згадайте слова Нефія: “І вів мене Дух Божий, бо не знав я наперед, що маю робити. Однак я йшов уперед”, —сказав він”¹⁶.

Те саме маємо робити і ми. Ми повинні довіряти нашим першим спонуканням. Іноді нам потрібне логічне пояснення. Ми хочемо знати, чи дійсно відчуваємо духовне спонукання, чи це лише наші власні думки.

Коли ми вдруге і навіть втретє ставимо під сумнів наші почуття,—а всі ми це робимо,—ми ображаємо Духа; ми сумніваємося в божественній пораді. Пророк Джозеф Сміт навчав, що якщо ви дослухатиметеся до перших спонукань, ви впізнаватимете їх у дев'яти з десяти разів¹⁷.

А тепер застереження: не очікуйте на фанфари, дослухавшись до Святого Духа. Пам'ятайте, ви виконуєте роботу “тихого лагідного голоса”.

Служачи в якості президента місії в місті Нью-Йорк, я був з деякими з наших місіонерів у ресторані в Бронксі. У ресторан увійшла молода сім'я і сіла біля нас. Здавалося, що вони залюбки приймуть евангелію. Я дивився на наших місіонерів, які сиділи поруч зі мною, а потім помітив, що ця сім'я пообідала й вийшла з ресторану. Тоді я сказав: “Старійшини, сьогодні ми маємо урок. Ви бачили, як у цей ресторан увійшла чудова сім'я. Що ми мали зробити?”

Один зі старійшин швидко відповів. “Я думав про те, щоб устати й підійти до них, щоб поговорити. Я відчув спонукання, але не відреагував на нього”.

“Старійшини,—сказав я,—ми завжди маємо діяти за нашим першим спонуканням. Спонукання, яке ви відчували, було від Святого Духа!”

Перші спонукання—це чисте натхнення з небес. Коли вони підтверджують нам щось або свідчать нам, то потрібно розпізнати їх і в жодному разі не знехтувати. Дуже часто саме Дух надихає нас допомогти комусь в нужді, особливо сім'ї та друзям. “Так ... спокійний тихий голос, що шепоче і проникає крізь усе”¹⁸, вказує нам на можливості навчати евангелії, свідчити про Відновлення та Ісуса Христа, пропонувати підтримку й турботу та врятувати одного з дорогіших Божих дітей.

Поміркуйте про це, згадавши людей, яких називають фахівцями оперативного реагування. У більшості громад фахівцями оперативного реагування на трагедію, катастрофу або лихо є вогнеборці, поліцейські, парамедики. Вони прибувають з мигалками і, дозволяйте додати, ми надзвичайно вдячні за них. Господній спосіб є менш очевидним, але вимагає такої ж швидкої реакції. Господь знає потреби всіх Його дітей—і Він знає,

хто готовий допомогти. Якщо у своїх ранкових молитвах ми казатимемо Господу, що ми готові, Він покличе нас допомогти комусь. Якщо ми відгукнемося, Він кликатиме нас знов і знов, й ми побачимо, що перебуваємо, як сказав Президент Монсон, “на службі в Господа”¹⁹. Ми станемо духовними фахівцями оперативного реагування, які несуть допомогу з небес.

Якщо ми зважаємо на спонукання, які отримуємо, то зростатимемо в душі одкровення, і отримуватимемо від Духа дедалі більше розуміння і скерування. Господь сказав: “Поклади довіру свою на Того Духа, Який веде чинити добре”²⁰.

Давайте серйозно ставитися до заклику Господа: “Будьте в доброму гуморі, бо Я вестиму вас”²¹. Він веде нас через Святого Духа. Давайте жити близько до Духа, швидко реагуючи на наші перші спонукання, знаючи, що вони прийшли від Бога. Я свідчу, що Святий Дух має силу скеровувати нас, охороняти нас і завжди бути з нами, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “Дай, Боже, сил пророку”, *Гімни*, № 9.
2. “Хай нас Дух Святий веде”, *Гімни*, № 74.
3. Учення і Завіти 130:22.
4. Учення і Завіти 11:13.
5. Учення і Завіти 20:77.
6. Алама 58:40.
7. Учення і Завіти 25:10.
8. Геламан 4:24.
9. Учення і Завіти 8:2.
10. 3 Нефій 19:33.
11. Див. 1 Царів 18:17–29.
12. 1 Царів 19:11–12.
13. Thomas S. Monson, “The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, May 1985, 70.
14. 1 Нефій 17:45.
15. 3 Нефій 17:21.
16. 1 Нефій 4:6–7.
17. See Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), 103.
18. Учення і Завіти 85:6.
19. Томас С. Монсон, “Навчатися, діяти, бути”, *Алягона*, лист. 2008, с. 62.
20. Учення і Завіти 11:12.
21. Учення і Завіти 78:18.

Старійшина Л. Уїтні Клейтон
З президентства сімдесятників

Зробіть усе те, що Він вам скаже!

Коли ми приймаємо рішення робити “все, що [Бог] наказав” нам, то щиро зобов’язуємося узгодити нашу щоденну поведінку з Божою волею.

Спаситель здійснив Своє перше чудо, про яке є запис, під час весільного бенкету в Кані Галілейській. Там також були Його матір Марія і Його учні. Очевидно, що Марія відчувала певну відповідальність за успіх бенкету. Під час святкування виникла проблема—у господарів весілля закінчилось вино. Марія занепокоїлась і підійшла до Ісуса. Вони трохи поговорили і Марія, звернувшись до слуг, сказала:

“Зробіть усе те, що Він вам скаже!

Було тут шість камінних посудин на воду. ... [Ці посудини на воду використовувались не для збереження питної води, а для церемоніальних омивань за законом Мойсея].

Ісус каже до слуг: “Наповніть водою посудини”. І їх поналивали вщерть.

І Він каже до них: “Тепер зачерпніть, і занесіть до весільного старости”. І занесли.

Як весільний же староста скуштував воду, що сталася вином”, то висловив здивування, що найкраще вино подали так пізно на бенкеті¹.

Зазвичай ми пам’ятаємо цю подію тому, що перетворення води на вино

було демонстрацією сили Бога—це було чудо. Це могутнє послання, але є й інше важливе послання в історії Івана. Марія була “дорогоцін[ною] і обран[ною] посудин[ною]”², яку Бог покликав народити, виховати й виростити самого Сина Божого. Вона знала про Нього більше, ніж будь-хто інший на землі. Вона знала правду про Його чудесне народження. Вона знала, що Він був безгрішний і “не говорив так, як інші люди, і не можна було Його навчати; бо

Він не потребував, щоб будь-яка людина навчала Його”³. Марія знала про Його надзвичайну здібність вирішувати проблеми, включаючи таку особисту, як забезпечення вином весільного бенкету. Вона мала непохитну впевненість в Ньому і в Його божественній силі. В її простій, прямій настанові слугам не було обумовлень, вимог і обмежень: “Зробіть усе те, що Він вам скаже!”

Марія була молодою жінкою, коли їй явився ангел Гавриїл. Спершу вона “затривожилась”, що їй було названо “благодатная” і “благословенна між жонами ... та й стала роздумувати, що б то значило це привітання”. Гавриїл запевнив її, що їй нема чого боятися—бо новина, яку він приніс, була доброю. Вона мала “в утробі за[чати] ... Син[а] Всевишнього” і “Сина породити, ... [Який] повік царюватиме ... у домі Якова”.

Марія ж озвалася: “Як же станеться це, коли мужа не знаю?”

Ангел пояснив, але лише стисло, підтвердивши їй, що “для Бога нема неможливої жадної речі!”

Марія смиренно відповіла, що зробить все, що попросить Бог, не вимагаючи пояснень, і без сумніву, попри безліч запитань щодо наслідків цього для її життя. Вона зобов’язалася, не розуміючи точно, чому Він попросив цього від неї, або як усе повернеться. Вона безумовно і наперед прийняла слово Бога, не знаючи цілком того, що чекало її попереду⁴. Маючи просто довіру до Бога, Марія сказала: “Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!”⁵

Коли ми приймаємо рішення робити “все, що [Бог] наказав” нам, то щиро зобов’язуємося узгодити нашу щоденну поведінку з Божою волею. Такі прості вчинки віри, як щоденне вивчення Писань, регулярний піст і

молитва зі справжнім наміром, більше укріплюють нашу духовну здатність задовольняти вимоги земного життя. З часом прості звички віри ведуть до дивовижних результатів. Вони перетворюють нашу віру з насіння на рушійну силу чинити добро в нашому житті. Тоді, коли до нас приходять випробування, наше укорінення в Христі, робить стійкими наші душі. Бог зміцнює наші слабкості, поглиблює нашу радість і робить так, що “усе допомагає [нам] на добре”⁶.

Кілька років тому я говорив з молодим єпископом, який щотижня годинами радився з членами свого приходу. Він зробив вражаюче спостереження. Проблеми, з якими стикалися члени його приходу, за його словами, були тими самими, з якими стикаються члени Церкви повсюди. Наприклад: як зробити шлюб щасливим; як налагодити баланс між обов'язками щодо роботи, сім'ї та Церкви; як подолати проблеми, пов'язані зі Словом мудрості, роботою або порнографією; чи як відчутти спокій стосовно певної церковної політики або історичного питання, які вони не розуміють.

Його порада членам приходу дуже часто включала рекомендацію повернутися до простих вчинків віри,

як-от: щоденного вивчення Книги Мормона—що радив нам робити Президент Томас С. Монсон,—сплати десятини та відданого служіння в Церкві. Однак, часто йому відповідали зі скептицизмом: “Я не згоден з вами, єпископе. *Всі* ми знаємо, що це хороші справи. Ми *постійно* говоримо про це в Церкві. Але я не впевнений, що ви розумієте мене. Як виконання всіх *цих* справ стосується того, з чим маю справу *я*?”

Це справедливе запитання. З часом ми з молодим єпископом помітили, що люди, які зважають на те, що “мале і просте”⁷—слухняні в тому, що здається незначним,—благословенні вірою і силою, які набагато перевищують їхні повсякденні вчинки послуху, і, насправді, може здаватися, що вони абсолютно не пов'язані з ними. Може здаватися, що важко пов'язати звичайні щоденні вчинки послуху, і вирішення великих, складних проблем, з якими ми стикаємося. Але вони *дійсно* пов'язані. Зі свого досвіду я бачу, що набуття хороших незначних щоденних звичок, пов'язаних з вірою, це один з найкращих способів укріпитися проти проблем життя, якими б вони не були. Невеликі вчинки віри, навіть коли вони здаються несуттєвими або абсолютно не

пов'язаними з конкретними проблемами, які досаждають нам, благословляють нас в *усьому*, що ми робимо.

Згадайте Наамана, “начальник[а] війська сирійського” і “муж[а] дуже хоробр[ого]”, але прокаженого. Дівчина-служниця розповіла про пророка в Ізраїлі, який міг зцілити Наамана, тож він вирушив у супроводі слуг, воїнів, маючи дари для Ізраїля, і зрештою прибув до дому Єлисея. Слуга Єлисея, не сам Єлисей, сказав Нааману, що повеління Господа було таким: “Іди, і вимиєшся сім раз у [річці] Йордані”. Проста справа. Можливо, це просте приписання вразило могутнього воїна, оскільки було нелогічним, простим або нижче його гідності, бо він вважав образливою просту пропозицію. Як мінімум вказівка Єлисея була безглуздою для Наамана, “і повернувся він, і пішов у гніві”.

Однак Нааманові слуги лагідно звернулись до нього і відзначили, що він би зробив “велику річ”, якби Єлисей сказав йому. Вони зауважили, що оскільки йому сказали виконати незначне завдання, чи не слід йому виконати його, навіть якщо він не розуміє, чому? Нааман все обдумав і, можливо, скептично, але слухняно, “зійшов ... і занурився в Йордані” й чудовим чином зцілювався⁸.

Деякі винагороди за послух дійсно приходять швидко; інші ж приходять лише після випробувань. У Дорогоцінній Перлині ми читаємо про невтомну старанність Адама у виконанні заповіді приносити жертви. Коли ангел запитав Адама, чому він приносив жертви, той відповів: “Я не знаю, тільки Господь наказав мені”. Ангел пояснив, що його жертви були “подобою жертви Єдинонародженого від Батька”. Але це пояснення прийшло лише після того, як Адам “багато днів” демонстрував свою вірність

у послуху Господу, не знаючи, чому він мав приносити ці жертви⁹.

Бог завжди благословлятиме нас за нашу непохитну слухняність Його евангелії і вірність Його Церкві, але Він рідко задалегідь показує нам Свій розклад у цьому. Він не показує нам всю картину з самого початку. Саме тоді необхідні віра в Господа, надія на Нього і довіра Йому.

Бог просить нас бути терпеливими — довіряти Йому і слідувати за Ним. Він благає нас “не спереча[ти]ся через те, що не бачите”. Він попереджає

нас, що нам не слід очікувати легких відповідей, або що небеса все швидко владнають. Все владнається, коли ми міцно тримаємося під час випробування нашої віри, як би важко не було винести це випробування, або як би довго не довелося чекати на відповідь¹⁰. Я не говорю про “сліпий послух”¹¹, а про розважливу впевненість у досконалій любові й розкладі Господа.

Випробування нашої віри *завжди* включає в себе вірність простим, щоденним вчинкам віри. Тоді, і

лише тоді, Він обіцяє, що ми отримаємо божественну відповідь, якої прагнемо. Тільки тоді, коли ми доведемо, що готові робити те, що Він просить від нас, не вимагаючи відповідей: коли, чому і як, ми будемо “пожинати нагороди за [нашу] віру, і за [нашу] старанність, і терпіння, і довготерпіння”¹². Справжній послух приймає Божі заповіді безумовно і наперед¹³.

Кожного дня, свідомо чи ні, всі ми вибираємо “кому [ми] буде[мо] служити”¹⁴. Ми демонструємо нашу рішучість служити Господу, твердо й віддано виконуючи щоденні справи, які свідчать про вірність Богу. Господь обіцяє скеровувати наші дороги¹⁵, але для цього ми маємо ходити, вірячи, що Він знає шлях, оскільки Він є “дорог[ою]”¹⁶. Нам слід наповнювати свої посудини до країв. Коли ми довіряємо Йому і слідуємо за Ним, наше життя перетворюється, як вода на вино. Ми стаємо чимось більшим і кращим, ніж будь-коли могли стати в іншому випадку. Довіряйте Господу і “зробіть усе те, що Він вам скаже!” В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 2:5–9; див. також Іван 2:10.
2. Алма 7:10.
3. Переклад Джозефа Сміта, Матвій 3:25 (в додатку до Біблії).
4. Див. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 18.
5. Див. Лука 1:26–38.
6. Римлянам 8:28; Учення і Завіти 90:24.
7. Алма 37:6.
8. Див. 2 Царів 5:1–14.
9. Див. Мойсей 5:5–11.
10. Див. Етер 12:6.
11. Див. Boyd K. Packer, “Agency and Control”, *Ensign*, May 1983, 66–68; Robert C. Oaks, “Believe All Things”, *Ensign*, July 2005, 30–33.
12. Алма 32:43.
13. Див. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 18.
14. Ісус Навин 24:15.
15. Див. Приповіді 3:6.
16. Іван 14:6.

Старійшина Даллін Х. Оукс
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Божество і план спасіння

Оскільки ми маємо істину про Божество і наші стосунки з Ними, у нас є надійна дорожня карта для нашої подорожі смертним життям.

I.

У нашому першому уложенні віри проголошується: “Ми віримо в Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа”. Ми приєднуємося до інших християн у цьому віруванні в Батька, Сина та Святого

Духа, але те, у що ми віримо про Них, відрізняється від вірувань інших. Ми не віримо у те, що християнський світ називає вченням про Святу Трійцю. У своєму Першому видінні Джозеф Сміт бачив двох різних осіб, двох істот, таким чином

прояснивши, що домінуючі у той час вірування стосовно Бога та Божества були неправильними.

На відміну від вірування в те, що Бог—таємниця, яку неможливо усвідомити та пізнати, є істина, що природу Бога та наших стосунків з Ним можна пізнати, і вона є ключем до всього іншого у нашій доктрині. У Біблії наведено велику Заступницьку молитву Ісуса, в якій Він проголосив, що “життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його” (Іван 17:3).

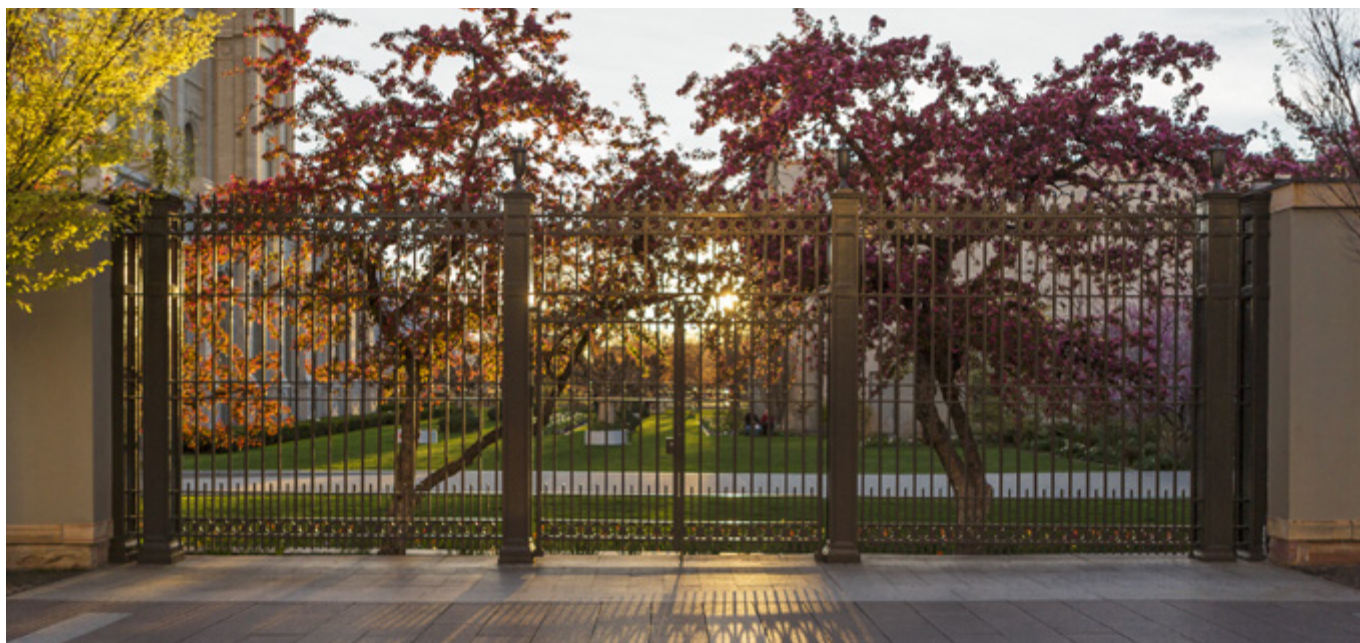
Намагання пізнати Бога і Його роботу розпочалися до смертного життя і не завершаться тут. Пророк Джозеф Сміт навчав: “Це буде вже далеко після того, як ви пройдете крізь завису, перш, ніж ви пізнаєте ... усі принципи піднесення”¹. Ми спираємося на знання, отримане в доземному духовному світі. Так, намагаючись навчити ізраїльтян про природу Бога і Його стосунки зі Своїми дітьми, пророк Ісаїя проголосив, як записано у Біблії:

“І до кого вподобите Бога, і подобу яку ви поставите поруч із Ним? ...

Хіба ви не знаєте, чи ви не чули, чи вам не сповіщено здавна було, чи ви не зрозуміли [від] підвалин землі?” (Ісаїя 40:18, 21).

Ми знаємо, що три члени Божества є окремими і різними істотами. Ми знаємо це з настанов, даних пророком Джозефом Смітом: “Батько має тіло з плоті й кісток, яке так само відчутне на дотик, як і людське; також Син; але Святий Дух не має тіла з плоті й кісток, але є особою з Духа. Якби це було не так, Святий Дух не міг би перебувати в нас” (УЗ 130:22).

Говорячи про верховенство Бога Батька у Божестві, а також про відповідні ролі, які виконує кожна з

цих Осіб, пророк Джозеф пояснив:

“Будь-яка людина, що бачила відкриті небеса, знає, що на небесах є трое Осіб, які тримають ключі сили, і Одна з Них головує над усім. ...

... Ці Особи ... звуться Бог перший, Творець, Бог другий, Викупитель, і Бог третій, Свідок.

Обов'язок Батька—головувати як Голові або Президенту, Ісуса—бути Посередником, а Святого Духа—бути Свідком”².

II. План

Ми розуміємо наші стосунки з членами Божества, виходячи з того, що було відкрито про план спасіння.

Відповіді на такі запитання, як: “Звідки ми прийшли?”, “Чому ми тут?” та “Куди ми йдемо?” даються у тому, що в Писаннях називається “планом спасіння”, “великим планом щастя” або “планом викуплення” (Алма 42:5, 8, 11). Центральне місце у цьому плані займає євангелія Ісуса Христа.

Ми, духовні діти Бога, прагнули у доземному існуванні, щоб нашою долею було вічне життя, але змогли розвинути лише настільки, наскільки це було можливо без смертного життя у фізичному тілі. Щоб дати нам цю нагоду, наш Небесний Батько головував під час Сотворіння цього світу, де ми, позбавлені спогадів про те, що передувало нашому

народженню на землі, могли довести нашу готовність дотримуватися Його заповідей та набувати досвід і зростати, проходячи крізь інші випробування смертного життя. Але протягом цього смертного життя, внаслідок Падіння наших перших батьків, ми зазнаємо духовної смерті, будучи відсіченими від присутності Бога, запламованими гріхом і ставши підвладними фізичній смерті. У Батьковому плані були передбачені та підготовлені шляхи для подолання всіх цих перешкод.

III. Божество

Знаючи мету великого плану Бога, ми тепер розглянемо відповідні ролі трьох членів Божества у цьому плані.

Ми почнемо із вчення з Біблії. Завершуючи свій другий лист до коринтян, апостол Павло робить це майже експромтне посилання на Божество, до складу якого входять Батько, Син і Святий Дух: “Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і причастя [або супровід]³ Святого Духа нехай буде зо всіма вами!” (2 Коринтянам 13:13).

У цьому уривку з Біблії представлене Божество і містяться послання на всевизначальну і мотивуючу любов Бога Батька, милосердну і спасительну місію Ісуса Христа та супровід Святого Духа.

Бог Батько

Усе починається з Бога Батька. Хоча нам відомо відносно мало про Нього, те, що ми знаємо, відіграє визначну роль у розумінні Його верховенства, наших стосунків з Ним та Його керівної ролі у плані спасіння, Сотворінні та всьому іншому, що сталося далі.

Незадовго до своєї смерті старійшина Брюс Р. Мак-Конкі написав: “В остаточному і фінальному значенні цього слова, є лише один істинний і живий Бог. Він—Батько, Всемогутній Елогим, Верховна Істота, Творець і Правитель всесвіту”⁴. Він Бог і Батько Ісуса Христа, а також усіх нас. Президент Девід О. Мак-Кей навчав, що “першою основоположною істиною, яку захищав Ісус Христос, було те, що за всім, над усім і вище всього є Бог Батько, Господь небес і землі”⁵.

Те, що нам відомо про природу Бога Батька, ми переважно можемо дізнатися зі служіння та вчень Його Єдинородженого Сина, Ісуса Христа. Як навчав старійшина Джеффри Р. Холланд, однією з найважливіших цілей служіння Ісуса було відкрити смертним “яким є Бог, наш Вічний Батько, ... відкрити і персоналізувати для нас істинну природу Свого Батька, нашого Батька на Небесах”⁶. У Біблії міститься апостольське свідчення, що Ісус був “образом” особи

Свого Батька (Євреям 1:3), яке тільки уточнює вчення Самого Ісуса про те, що “хто бачив Мене, той бачив Отця” (Іван 14:9).

Бог Батько є Батьком наших духів. Ми Його діти. Він любить нас, і все, що Він робить, призначене для нашого вічного блага. Він є автором плану спасіння, і саме Його силою здійснюються цілі Його плану для вічної слави Його дітей.

Син

Для смертних найбільш видимим членом Божества є Ісус Христос. У важливій доктринальній заяві Першого Президентства в 1909 р. проголошується, що Він є “первістком серед усіх синів Божих, першонародженим у душі і єдинонародженим у плоті”⁷. Син, найвеличніший з усіх, був вибраний Батьком, щоб виконати

план Батька—скористатися Батьковою силою, щоб створити світи без числа (див. Мойсей 1:33) і спасти дітей Бога від смерті Своїм Воскресінням та від гріха Своєю Спокутою. Цю найвищу жертву справедливо називають “центральною подією всієї історії людства”⁸.

У тих унікальних і священних випадках, коли Бог Батько особисто представляв Сина, Він казав: “Це Син Мій Улюблений, Його слухайтеся!” (Марк 9:7; Лука 9:35; див. також 3 Нефій 11:7; Джозеф Сміт—Історія 1:17). Отже, це Ісус Христос, як Єгова, Господь Бог Ізраїля, Який говорить до пророків і через них⁹. Саме тому, коли Ісус явився нефійцям після Свого Воскресіння, Він представився, як “Бог усієї землі” (3 Нефій 11:14). Саме тому Ісус часто говорить до пророків у Книзі Мормона та до святих останніх

днів, як “Батько і Син”. Це титул, значення якого пояснено у натхненній доктринальній заяві Першого Президентства та Кворуму дванадцятьох, проголошеній рівно 100 років тому¹⁰.

Святий Дух

Третім членом Божества є Святий Дух, Якого також називають Духом, Духом Господа та Утішителем. Завдяки цьому члену Божества приходять особисті одкровення. Як особа з духа (див. УЗ 130:22), Він може перебувати в нас і виконувати важливу роль із забезпечення зв'язку між Батьком і Сином та дітьми Бога на землі. У багатьох уривках з Писань сказано, що Його місія полягає в тому, щоб свідчити про Батька і Сина (див. Іван 15:26; 3 Нефій 28:11; УЗ 42:17). Спаситель обіцяв, що Утішитель навчить усього, пригадає все і попроведить нас до цілої правди (див. Іван 14:26; 16:13). Отже, Святий Дух допомагає нам розрізнити між істиною і обманом, скеровує нас під час прийняття важливих рішень та допомагає нам долати виклики смертного життя¹¹. Він також є засобом, завдяки Якому ми освячуємося, тобто очищуємося від гріха (див. 2 Нефій 31:17; 3 Нефій 27:20; Мороній 6:4).

IV.

Тож, як розуміння цієї небесної доктрини про Божество і план спасіння, даної через одкровення, допомагає нам долати наші виклики сьогодні?

Оскільки ми маємо істину про Божество і наші стосунки з Ними, про мету життя та природу нашої вічної долі, у нас є надійна дорожня карта і запевнення для нашої подорожі смертним життям. Ми знаємо, Кому ми поклоняємося і чому ми поклоняємося. Ми знаємо, хто ми і

ким можемо стати (див. УЗ 93:19). Ми знаємо, Хто все уможливає, і ми знаємо, що нам слід робити, щоб насолоджуватися найвищими благословеннями, які приходять завдяки Божому плану спасіння. Звідки ми про все це знаємо? Ми знаємо це завдяки одкровенням від Бога Його пророкам і кожному з нас особисто.

Для досягнення стану, який апостол Павло описав словами “міра зросту Христової повноти” (див. Ефесянам 4:13), вимагається набагато більше, ніж набуття знання. Нам навіть недостатньо бути *впевненими* в євангелії; ми повинні діяти і думати так, як *навернені* до неї. На відміну від закладів у світі, в яких нас навчають щось *знати*, план спасіння і євангелія Ісуса Христа ставлять перед нами завдання кимось *стати*.

Як навчав нас Президент Томас С. Монсон на нашій останній генеральній конференції:

“Найважливішим у плані [спасіння] є наш Спаситель, Ісус Христос. Без Його спокутної жертви все було б загублено. Однак недостатньо лише вірити в Нього і Його місію. Нам потрібно працювати і навчатися, шукати і молитися, каятися й удосконалюватися. Нам потрібно знати Божі закони і жити за ними. Нам потрібно отримати Його спасительні обряди. Тільки якщо ми будемо це робити, то зможемо отримати істинне вічне щастя. ...

З глибин моєї душі і з усією покірністю,—проголосив Президент Монсон,—я свідчу про великий дар, яким є план нашого Батька для нас. Він і є єдиним досконалим шляхом до миру і щастя в цьому світі й у світі прийдешньому”¹².

Я додаю своє свідчення до свідчення нашого улюбленого пророка-Президента. Я свідчу, що у нас є

Небесний Батько, Який нас любить. Я свідчу, що у нас є Святий Дух, Який нас скеровує. І я свідчу про Ісуса Христа, нашого Спасителя, Який все це уможливає, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 270.
2. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 44.
3. Таким було поширене значення слова *communion*, коли його було вибрано перекладачами Біблії короля Джеймса (див. *The Oxford Universal Dictionary*, 3rd ed., rev. [1955], 352).
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 51.

5. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1935, 100.
6. Джеффри Р. Холланд, “Велич Бога”, *Ліягона*, лист. 2003, с. 70.
7. First Presidency, “The Origin of Man”, *Ensign*, Feb. 2002, 26, 29.
8. Див., наприклад, Рассел М. Нельсон, “Приклакати силу Ісуса Христа в наше життя”, *Ліягона*, трав. 2017, с. 40; “Живий Христос: Свідчення апостолів”, *Ліягона*, бер. 2008, с. 42.
9. Див. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie (1954), 1:27.
10. Див. First Presidency and Quorum of the Twelve Apostles, “The Father and the Son”, *Ensign*, Apr. 2002, 13–18.
11. Див. Роберт Д. Хейлз, “Святий Дух”, *Ліягона*, трав. 2016, сс. 105–107.
12. Томас С. Монсон, “Досконалий шлях до щастя”, *Ліягона*, лист. 2016, с. 80.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник в Першому Президентстві

Досконала любов проганяє страх геть

Давайте відкладемо наші страхи в сторону і будемо жити натомість з радістю, покірністю, надією і сміливою впевненістю в те, що Господь з нами.

Мої улюблені брати і сестри, дорогі друзі, який же це привілей і радість зустрітися разом як всесвітня Церква, об'єднана нашою вірою і любов'ю до Бога і Його дітей.

Я особливо вдячний за присутність нашого улюбленого пророка, Томаса С. Монсона. Президенте, ми будемо завжди приймати до серця ваші слова спрямування, настанови і мудрості. Ми любимо вас, Президенте Монсон, і ми завжди молимося про вас.

Багато років тому, коли я служив президентом колу у Франкфурті, Німеччина, дорога мені, але нещаслива сестра звернулася до мене в кінці одних із зборів колу.

“Хіба це не жахливо?—спитала вона. Четверо або п'ятеро людей міцно спали під час вашого виступу!”

Я подумав хвилику і відповів: “Я впевнений, що сон в Церкві—найздоровіший”.

Моя чудова дружина, Гарріет, почула цю просту розмову і пізніше

сказала, що це була однією з найкращих відповідей, які я будь-коли давав.

Велике пробудження

Кілька сотень років тому в Північній Америці поширювався рух під назвою “Велике пробудження”. Однією з його цілей було пробудити людей, які, здавалося, спали щодо духовних справ.

Молодий Джозеф Сміт перебував під впливом того, що чув від проповідників, які були частиною цього релігійного пробудження. Це було однією з причин, чому він вирішив зайнятися серйозним пошуком волі Господа в особистій молитві.

У цих проповідників був драматичний, емоційний вид проповідування, з проповідями, які були відомі тим, що дуже сильно наголошували на вогненних жахах пекла, які очікували грішника¹. Ці виступи не усипляли людей—але могли спричинити кілька кошмарів. Їхня мета і характер, здавалося, полягали в тому, щоб залякати людей ходити до Церкви.

Страх як засіб маніпуляції

Історично, страх часто використовувався як засіб, щоб змусити людей діяти. Батьки використовували його зі своїми дітьми, роботодавці з працівниками, а політики з виборцями.

Маркетингові експерти розуміють силу страху і часто використовують її. Саме тому деяка реклама, здається, має приховане послання, що, якщо ми не купимо їхній сухий сніданок або прогавимо найновішу відеогру чи новий телефон, ми ризикуємо прожити жалюгідне життя, померти на самоті і нещасними.

Ми сміємося над цим і думаємо, що на нас така маніпуляція ніколи не вплине, але інколи вона впливає. Що гірше, ми інколи використовуємо

подібні методи, щоб змусити інших робити, що ми хочемо.

У мого послання сьогодні є дві мети: Перша—це спонукати нас розглянути і обміркувати, якою мірою *ми* використовуємо страх для мотивації інших—включаючи й себе. Друга—це запропонувати кращий спосіб.

Проблема страху

По-перше, давайте звернемося до проблеми страху. Зрештою, кого з нас не змушували шляхом залякування краще їсти, застібати ремінь безпеки, більше займатися спортом, заощаджувати гроші або навіть розкаятися в гріху?

Це правда, що страх може мати могутній вплив на наші дії та поведінку. Але той вплив, як правило, є тимчасовим і неглибоким. Страх рідко має силу змінювати наші серця й він ніколи не перетворить нас в людей, які люблять все, що є правильним і які хочуть слухатися Небесного Батька.

Люди, які бояться, можуть *говорити* і робити правильно, але вони не *відчувають* правильно. Вони часто відчувають себе безпорадними і ображеними, навіть розлюченими. Через деякий час ці почуття призводять до недовіри, непокори, навіть бунту.

На жаль, використання цього помилкового підходу до життя і провідництва не обмежується мирським світом. Я сумую, коли чую, що члени Церкви використовують неправедне владарювання—чи то у власних домішках, в своїх церковних покликаннях, на роботі чи в повсякденних взаєминах з іншими.

Часто люди можуть засуджувати цюквання інших, але не можуть бачити цього в собі. Вони вимагають згоди зі своїми власними необґрунтованими правилами, але коли інші не дотримуються цих випадкових

правил, вони карають їх в усній формі, емоційно, а інколи навіть фізично.

Господь сказав, що “якщо ми ... контролю[ємо] душі дітей людських, чи пану[ємо] над ними, чи примушу[ємо] їх у будь-якій мірі неправедності, ... небеса віддаляються [і] Дух Господа засмучується”².

Можливо, бувають моменти, коли ми спокушаємося виправдати наші дії, повіривши, що мета виправдовує засоби. Ми навіть можемо думати, що контроль, маніпуляції і суверенне ставлення можуть бути чимось хорошим для інших. Це не так, адже Господь чітко сказав, що “плід духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність [і] здержливість”³.

Кращий спосіб

Чим більше я пізнаю мого Небесного Батька, тим більше я бачу, як Він надихає і веде Своїх дітей. Він—не злий, мстивий чи караючий⁴. Його головна мета—Його робота і Його слава—наставляти нас, підносити нас і вести нас до Його повноти⁵.

Бог описує Себе Мойсею милосердним, і милостивим, довготерпеливим, і багатомилостивим та правдивим⁶.

Любов нашого Небесного Батька до нас, Його дітей, набагато перевищує нашу здатність осягати⁷.

Чи означає це, що Бог потурає або ігнорує поведінку, яка суперечить Його заповідям? Звичайно ж, що ні!

Але він хоче змінити не лише нашу поведінку. Він хоче змінити саму нашу природу. Він хоче змінити наші серця.

Він хоче, щоб ми простягли руку і схопилися за жезл із заліза, зіткнулися зі своїми страхами і відважно крокували вперед вгору по тісній і вузькій

дорозі. Він хоче цього для нас, тому що Він любить нас і тому що це шлях до щастя.

Отже, як Бог мотивує своїх дітей слідувати за Ним в ці дні?

Він послав Свого Сина!

Бог послав Свого Єдинородженого Сина, щоб показати правильний шлях.

Бог мотивує через переконання, довготерпіння, м'якість, лагідність, і любов нелицемірну⁸. Бог на нашому боці. Він любить нас, і коли ми оступаємося, Він хоче, щоб ми встали, спробували знову і стали сильнішими.

Він наш наставник.

Він наша велика і плекана надія.

Він бажає стимулювати нас вірою.

Він довіряє, що ми будемо вчитися з наших помилок і робити правильний вибір.

Це—кращий спосіб!⁹

Що ж зі злом світу?

Один із способів, яким Сатана хоче, щоб ми маніпулювали іншими—це зацікалюватися і перебільшувати зло світу.

Звичайно ж, наш світ завжди був і продовжуватиме бути недосконалим. Занадто багато невинних людей страждають через природні обставини, а також через людську жорстокість. Корупція і беззаконня в наші дні є унікальними і тривожними.

Але, незважаючи на все це, я б не проміняв життя в цей час на будь-який інший час в історії світу. Ми надмірно благословенні жити в епоху незрівнянного процвітання, просвітлення і переваги. Більш за все, ми благословенні тим, що маємо повноту євангелії Ісуса Христа, яка дає нам унікальну перспективу щодо небезпек світу і показує, як уникати цих небезпек або справлятися з ними.

Коли я думаю про ці благословення, то хочу впасти на коліна і віддати хвалу нашому Небесному Батьку за Його нескінченну любов до всіх Своїх дітей.

Я не думаю, що Бог хоче, аби Його діти боялися або зациклювалися на злі світу. “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму”¹⁰.

Він дав нам багато причин для радості. Нам просто треба знайти і

розпізнати їх. Господь часто нагадує нам: “не бійтеся”, “будьте в доброму гуморі”¹¹ і “не лякайся, черідко мала”¹².

Господь буде битися за нас

Брати і сестри, ми—Господня “черідк[а] мала”. Ми—святі останніх днів. Невід’ємною частиною нашого імені є зобов’язання з нетерпінням чекати повернення Спасителя і готувати себе і світ, щоб прийняв Його. Тому давайте служити Богу і любити наших ближніх. Давайте робити це з природньою впевненістю, з покірністю, і ніколи не дивитися зверхньо на інші релігії або групи людей. Брати і сестри, нам доручено вивчати слово Бога і прислухатися до голосу Духа, щоб ми могли “знати ознаки часів і ознаки пришествя Сина Людини”¹³.

Отже, ми знаємо про випробування світу і знаємо про труднощі наших часів. Але це не означає, що

нам постійно слід обтяжувати себе або інших страхом. Замість того, щоб зациклюватися на неосяжності наших випробувань, чи не було б краще зосереджуватися на безкінечній величч, доброті і абсолютній силі нашого Бога, довіряючи Йому, і готуючись з радісним серцем до повернення Ісуса Христа?

Як його завітному народові, нам не потрібно бути паралізованими страхом, тому що щось погане може статися. Натомість ми можемо просуватися вперед з вірою, сміливістю, рішучістю і довірою до Бога, коли ми наближаємось до випробувань та можливостей, що лежать попереду¹⁴.

Ми не самотні на шляху учнівства. “Господь, Бог твій, ... ходить з тобою, не опустить Він тебе й не покине тебе”¹⁵.

“Господь буде воювати за вас, а ви мовчіть!”¹⁶

Коли ми стикаємось зі страхом, давайте знайдемо сміливість, виявимо нашу віру і матимемо впевненість в обіцянні, що “жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху”¹⁷.

Чи живемо ми в часи небезпеки і потрясінь? Звичайно ж, так.

Сам Бог сказав: “Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ переміг!”¹⁸

Чи можемо ми виявляти віру, щоб вірити і діяти відповідно? Чи можемо ми жити відповідно до наших зобов’язань і священних завітів? Чи можемо ми виконувати заповіді Бога навіть в складних обставинах? Звичайно, можемо!

Ми можемо, тому що Бог пообіцяв: “Все спрацює вам на благо, якщо ви ходитимете праведно”¹⁹. Отже, давайте відкладемо наші страхи в сторону і будемо жити натомість з радістю, покірністю, надією і

сміливою впевненістю в те, що Господь з нами.

Досконала любов проганяє страх геть

Мої улюблені друзі, мої дорогі брати і сестри в Христі, якщо ми колись усвідомимо, що живемо в страху і тривозі, або, якщо ми колись усвідомимо, що наші власні слова, поведінка чи дії спричиняють страх у інших, я молюся усією своєю душею, щоб нас могло бути звільнено від цього страху божественною протитрутою до страху: чистою любов'ю Христа, адже “досконала любов проганяє страх геть”²⁰.

Досконала любов Христа долає спокусу зашкодити, примусити, зацькувати або пригнітити.

Досконала любов Христа дозволяє нам ходити з покірністю, гідністю і сміливою впевненістю, як послідовникам нашого улюбленого Спасителя. Досконала любов Христа дає нам впевненість, щоб просуватися вперед крізь наші страхи і покладати нашу повну довіру на силу і доброту нашого Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа.

В наших домівках, на наших робочих місцях, в наших церковних покликаннях, в наших серцях, давайте замінімо страх досконалою любов'ю Христа. Христова любов замінить страх вірою!

Його любов дозволить нам розпізнати, довіритись і мати віру в доброту нашого Небесного Батька, Його божественний план, Його евангелію і Його заповіді²¹. Коли ми любимо Бога і наших ближніх, то перетворюємо наш послух заповідям Бога в благословення, а не в тягар. Христова любов допоможе нам стати трохи добрішими, більш прощаючими, більш дбайливими і більш відданими Його роботі.

Коли ми наповнимо наші серця любов'ю Христа, то пробудимося з оновленою духовною свіжістю, і ми ходитимемо радісно, впевнено, пилюно і бадьоро в світі і славі нашого улюбленого Спасителя, Ісуса Христа.

Я свідчу, разом з апостолом Іваном: “Страху немає в [Христовій] любові”²². Брати і сестри, дорогі друзі, Бог знає вас досконало. Він любить вас досконало. Він знає, що очікує вас у майбутньому. Він хоче, щоб ви “не ляка[ли]сь, тільки віру[вали]!”²³ і в любові Його досконалий перебували²⁴. Про це моя молитва і благословення в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Джордж Уайтфілд і Джонатан Едвардс є двома відомими прикладами проповідників цього типу.
2. Учення і Завіти 121:37.
3. Галатам 5:22–23.
4. Одного разу Спаситель хотів увійти в село самарійське, але люди відмовили Ісусу і не хотіли приймати Його в своє село. Двоє з Його учнів були глибоко ображені цим і спитали: “Господи, хочеш, то ми скажемо, щоб огонь зійшов з неба та винищив їх?” Ісус відповів їм із застереженням: “Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губить душі людські, а спасати!” (див. Лука 9:51–56, New King James Version [1982]).
5. Див. Мойсей 1:39; див. також Ефесянам 3:19.
6. Див. Вихід 34:6.
7. Див. Ефесянам 3:19.
8. Див. Учення і Завіти 121:41. Звичайно ж, якщо Бог очікує, щоб ми, Його смертні діти, ставилися таким чином одне до одного, Він—досконала особа, яка володіє кожною чеснотою—буде прикладом такої поведінки.

9. Доземна Нарада на Небесах—це чудовий приклад, який демонструє характер Бога. Там наш Небесний Батько представив Свій план для нашого вічного розвитку. Ключовими елементами того плану були свобода вибору, послух і спасіння через Спокуту Христа. Люцифер, однак, запропонував інший підхід. Він гарантував, що всі слухатимуться—нікого не буде втрачено. Єдиним способом для досягнення цього була б тиранія і сила. Але наш люблячий Небесний Батько не міг дозволити такого плану. Він цінував свободу вибору Своїх дітей. Він знав, що ми повинні робити помилки на цьому шляху, якщо хочемо дійсно навчатися. І саме тому Він дав Спасителя, чия вічна жертва змогла б очистити нас від гріха і дозволити нам повернутися назад в царство Бога.

Коли наш Небесний Батько побачив, як багато Його улюблених дітей було зваблено Люцифером, чи змусив Він їх слідувати за Його планом? Чи Він залякував або погрожував тим, хто приймали таке жадливе рішення? Ні. Наш всемогутній Бог міг би безперечно зупинити цей бунт. Він міг би силоміць серед інкодуців запровадити Свою волю і змусити їх підкоритися. Але натомість Він дозволив Своїм дітям самостійно вибирати.

10. 2 Тимофію 1:7.
11. Див., наприклад, Ісус Навин 1:9; Ісаїя 41:13; Лука 12:32; Іван 16:33; 1 Петра 3:14; Учення і Завіти 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Лука 12:32.
13. Учення і Завіти 68:11.
14. Настанова Мойсея до людей сьогодення ще досі має силу: “Не бійтеся! ... Побачите спасіння Господа, що вчинить вам сьогодні” (Вихід 14:13, New King James Version).
15. Повторення закону 31:6.
16. Вихід 14:14, New King James Version.
17. Ісаїя 54:17.
18. Іван 16:33.
19. Учення і Завіти 90:24; див. також 2 Коринтянам 2:14; Учення і Завіти 105:14.
20. 1 Івана 4:18.
21. Давайте пам'ятати, що Спаситель не прийшов “на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся” (Іван 3:17). Насправді, “Він не робить нічого, крім того, що на благо світові; бо Він так любить світ, що навіть віддав Своє власне життя, щоб привернути всіх людей до Себе” (2 Нефій 26:24).
22. 1 Івана 4:18; див. також 1 Івана 4:16.
23. Марк 5:36.
24. Іван 15:10.

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

Голос попередження

Хоча обов'язок попереджувати головним чином лежить на пророках, він також лежить і на інших людях.

Пророк Єзекіїль народився приблизно за два десятиліття до того, як Легій і його сім'я вийшли з Єрусалиму. У 597 до Р.Х. у віці 25 років Єзекіїль був одним з багатьох забраних у полон до Вавилону Навуходоносором, і наскільки ми правильно розуміємо, він провів все своє життя там¹. Він був з роду Ааронових священників, і коли йому виповнилося 30 років, він став пророком².

У покликанні Єзекіїля Єгова використав метафору про вартового.

“І коли б [вартовий] побачив меча, що йде на цей край, і засурмив би в сурму, й остеріг народ,

і почув би хто голос сурми, та не був би обережний, і прийшов би меч та й захопив би його, то кров його на голові його буде!”³

З іншого боку, “той вартовий, коли б побачив меча, що йде, і не засурмив би в сурму, а народ не був би обережний, і прийшов би меч, і захопив би одного з них, ... його кров Я жадаю з руки вартового”⁴.

Потім, говорячи безпосередньо до Єзекіїля, Єгова проголосив: “А ти, сину людський,—Я дав тебе вартовим для Ізраїлевого дому, і ти почуєш з уст Моїх слово, й остережеш їх [для] Мене”⁵. Попередження було про те, що люди мають відвернутися від гріха.

“Коли б Я сказав до безбожного: Безбожнику, ти конче помреш!, а ти не говорив би, щоб остерегти безбожного від дороги його, то він, несправедливий, помре за свій гріх, а його кров Я вимагатиму з твоєї руки.

А ти, коли остережеш несправедливого від дороги його, щоб вернувся з неї, і він не вернеться з своєї дороги, він помре за гріх свій, а ти душу свою врятував. ...

А коли Я скажу до несправедливого: Конче помреш ти, а він навернеться від свого гріха, і робитиме право та справедливість: ...

Усі гріхи його, які він нагрішив, не будуть йому згадані, право та справедливість робив він, конче буде він жити!”⁶

Цікаво, що це попередження стосується також праведних. “Коли Я скажу справедливому: Буде конче він жити, а він надіявся б на свою справедливість, та робив би кривду, то вс[і] його праведні дії не буд[уть] згадан[і], і за кривду свою, що зробив, він помре!”⁷

Благаючи Своїх дітей, Бог каже Єзекіїлю: “Скажи їм: Як живий Я,—говорить Господь Бог,—не прагну смерті несправедливого, а тільки щоб вернути несправедливого з дороги його, і буде він жити! Наверніться,

наверніться з ваших злих доріг, і нащо вам умирати, доме Ізраїлів?”⁸

Наш Небесний Батько та Спаситель не мають наміру засуджувати нас, Вони бажають нам щастя та благають нас покаятися, знаючи дуже добре, що “злочестивість ніколи не була [і ніколи не буде] щастям”⁹. Отже Єзекіїль і кожен пророк до і після нього, проголошуючи слово Бога від усього серця, попереджали всіх, хто бажає, відвернутися від Сатани, ворога їхніх душ, і “вибрати волю і вічне життя через великого Посередника для всіх людей”¹⁰.

Хоча обов'язок попереджувати головним чином лежить на пророках, він також лежить і на інших людях. Справді, “належить кожній людині, яку було попереджено, попередити свого ближнього”¹¹. Ми, хто отримав знання про великий план щастя—і заповіді, які стосуються його,—повинні відчувати бажання ділитися цим знанням, тому що воно все змінює тут й у вічності. І якщо ми запитуємо: “Хто мій ближній, якого я повинен попередити?”, звісно, відповідь можна знайти у притчі, яка починається зі слів: “Один чоловік ішов

з Єрусалиму до Єрихону, і попався розбійникам¹² і так далі.

Роздуми над притчею про доброго самарянина у цьому контексті приводять нас до думки, що питання “Хто мій ближній?” було пов’язане з двома великими заповідями. “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”¹³. Мотивацією для попередження є любов, любов до Бога і до ближнього. Попереджати означає піклуватися. Господь навчає, що це має відбуватися “у м’якості і лагідності”¹⁴ і “через переконання, довготерпіння, м’якість... , і любов нелицемірну”¹⁵. Це може бути терміновим, як у випадку, коли ми попереджаємо дитину не сунути свою руку у вогонь. Попередження має бути чітким, а також іноді й наполегливим. У деяких випадках попередження може бути у формі докору, “коли спонукає Святий Дух”¹⁶, але завжди воно засновано на любові. Свідченням цьому, наприклад, є любов, яка мотивує наших місіонерів служити і жертвувати.

Напевно, любов змусила б батьків попередити своїх найближчих “ближніх”, своїх власних дітей. Це означає

навчати і свідчити про євангельські істини. Це означає навчати дітей ученню Христа: вірі, покаяттю, хрищенню та дару Святого Духа¹⁷. Господь нагадає батькам: “Я заповідав вам виховувати своїх дітей у світлі та істині”¹⁸.

Важливий елемент батьківського обов’язку попереджувати—це не тільки описання важких наслідків гріха, а й радості, яка приходить через послух заповідям. Згадайте слова Еноша про те, що привело його до того, щоб шукати Бога, отримати відпущення гріхів і стати наверненим:

“Ось, я ходив полювати на звірів у лісах; і слова, які я часто чув від мого батька про вічне життя, *і про радість святих*, запали глибоко в моє серце.

І моя душа жадала; і я став навколішки перед моїм Творцем, і я заволав до Нього в палкій молитві і благанні”¹⁹.

Через Його незрівнянну любов і піклування про людей та їхнє щастя Ісус не вагався попереджувати. На початку Свого служіння “Ісус розпочав проповідувати й промовляти: Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!”²⁰ Через те що Він знає, що не просто будь-який шлях веде до небес, Він заповідав:

“Увійходьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі,—і нею багато-хто ходять.

Бо тісні ті ворота, і вузька та дорога, що веде до життя,—і мало таких, що знаходять її!”²¹

Він присвятив час грішникам, кажучи: “Не прийшов Я, щоб праведних кликати до покаяття, а грішних”²².

Але що стосується книжників, та фарисеїв, та саддукеїв, Ісус був безкомпромісним у викриванні їхнього лицемірства. Його попередження і заповіді були чіткими: “Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м’яти, і ганусу й кмину, але найважливіше в Законі покинули: суд, милосердя та віру; це треба робити, і того не кидати”²³. Звісно, ніхто не засудив би Спасителя за нелюбов до цих книжників і фарисеїв—однак Він страждав і помер, щоб спасти також і їх. Але люблячи їх, Він не міг дозволити їм продовжувати грішити, не виправивши їх чітко. Як хтось зауважив: “Ісус навчав своїх послідовників робити все, як Він робив: приймати всіх, але також навчати про гріх, тому що любов вимагає попереджувати людей про те, що може зашкодити їм”²⁴.

Інколи тих, хто проголошує попередження, вважають швидкими на осуд. Парадоксально, однак саме ті, хто заявляє, що істина є відносною, а моральні норми є справою особистого вибору, часто найбільш різко критикують людей, які не сприймають сучасні норми “правильного мислення”. Один з авторів назвав це “культурою, основою на почутті сорому”:

“У культурі, основаній на почутті провини, ви знаєте, хороші ви чи погані, по тому, що підказує вам ваша совість. У культурі, основаній на почутті сорому, ви знаєте, хороші ви чи погані, по тому, що ваша громада каже про вас, по тому, чи шанує та приймає вона вас. ... [У культурі, основаній на почутті сорому,] моральне життя не будується на принципах того, що є правильним, а що неправильним, воно будується на ідеї кого прийняти, а кого ні. ...

...Кожен член громади у моральній системі, заснованій на прийнятті або не прийнятті, постійно знаходиться під ризиком. У цій системі немає постійних норм, вона заснована на змінній думці натовпу. Це культура з надлишком вразливості, надлишком гострої реакції і частих моральних панік, під час яких всі відчують, що мусять погоджуватися з популярною думкою. ...

Культура, основана на почутті провини, може бути різкою, однак принаймні ви можете у ній ненавидіти гріх і продовжувати любити грішника. Сучасна культура, основана на почутті сорому, нібито цінує прийняття і толерантність, але вона може бути на диво немилосердною до тих, хто не погоджується, і тих, хто не підходить”²⁵.

На противагу до цього є “кам[інь] нашого Викупителя”²⁶, стійка і постійна

основа справедливості й чесноти. Наскільки краще мати незмінний закон Бога, за яким ми можемо діяти, аби вибирати нашу долю, ніж бути заручниками непередбачуваних правил і гніву натовпу в соціальних мережах. Наскільки краще знати істину, ніж “хита[ти]ся й захоплю[вати]ся від усякого вітру науки”²⁷. Наскільки краще покаятися і намагатися жити відповідно до норм евангелії, ніж прикидатися, що немає правильного і неправильного та застрягнути у гріху і смутку.

Господь проголосив: “І голос попередження буде звучати для всіх людей, вустами Моїх учнів, яких Я вибрав у ці останні дні”²⁸. Як вартові й учні, ми не можемо бути байдужими до цієї “пут[і] іще кращ[ої]”²⁹. Подібно до Єзекіїля, ми не можемо бачити меч, що іде на цей край і “не засурми[ти] в сурму”³⁰. Це не означає, що ми повинні стукати у двері сусіда або, стоячи посередині

площі, проголошувати: “Покайтеся!” Насправді, коли ви подумаете про це, у відновленій евангелії у нас є те, що людям дуже хочеться десь глибоко у своєму серці. Отже голос попередження зазвичай не тільки ввічливий, але й, як каже автор псалмів, ми маємо “поклику[вати] радісно”³¹.

Хал Бойд, автор Op-Ed, *Deseret News* навів приклад шкоди, якої завдає мовчання. Він зауважив, що хоч ідея шлюбу все ще залишається темою “інтелектуальних дебатів” серед еліти в американському суспільстві, сам шлюб не є для них темою для дебатів на практиці. “Еліта одружується і залишається одруженою і переконується, що її діти насолоджуються перевагами міцного шлюбу. ... Проблема, однак, у тому, що [вони] не схильні проповідувати те, що самі практикують”. Вони не бажають “нав’язуватись” тим, хто дійсно міг би скористатися їхнім моральним керівництвом, але “можливо, настав час для

тих, хто освічений і має міцні сім'ї, припинити прикидатися бути байдужими і почати проповідувати те, що вони практикують стосовно шлюбу і батьківства ... [і] допомагати своїм співгромадянам приймати це”³².

Ми віримо, що особливо ви, молоді покоління, молодь і молоді дорослі, на кого Господь має покладатися, сподіваючись на успіх Своєї роботи у майбутні роки, будете підтримувати вчення евангелії й норми Церкви як публічно, так і приватно. Не залишайте тих, хто міг би прийняти істину, плутатися і робити помилки у невіданні. Не піддавайтеся хибним ідеям толерантності або страху—страху незручності, несхвалення або навіть страждання. Пам'ятайте про обіцяння Спасителя:

“Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене.

Радійте та веселіться,—нагорода бо ваша велика на небесах! Бо так гнали й пророків, що були перед вами”³³.

Врешті-решт ми всі особисто підзвітні Богові за свій вибір і за те, як ми живемо у своєму житті. Спаситель проголосив: “І Мій Батько послав Мене, щоб Мене було піднято на хресті; і після того як Мене було піднято на хресті, щоб Я міг привести всіх людей до Себе, щоб так як Мене було піднято людьми, так і людей буде піднято Батьком, щоб вони стали переді Мною, щоб бути судженими за свої діяння, чи то вони добрі, чи то вони злі”³⁴.

Визнаючи це, верховенство Господа, я благаю словами Ами:

“І ось, мої браття [і сестри], я бажаю з глибин мого серця, так, з великою тривогою, що викликає біль, щоб ви ... відкинули свої гріхи, і не відкладали день вашого покаяння;

Але щоб ви упокорилися перед Господом і прикликали Його святе ім'я, і пильнували, і молилися постійно, щоб вас не можна було спокусити понад те, що ви можете витримати, і таким чином щоб вас вів Дух Святий ... ;

Маючи віру в Господа; маючи надію, що ви отримаєте вічне життя; маючи любов Бога завжди у ваших серцях, щоб ви могли бути піднесеними в останній день і увійти до Його покою”³⁵.

Нехай кожен з нас разом з Давидом зможе сказати Господу: “Справедливість Твою не ховав я в середині серця свого, про вірність Твою та спасіння Твое я звіщав, не таїв я про милість Твою та про правду Твою на великій зібранні. Тому, Господи, не ув'язни милосердя Свого від мене”³⁶. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike, and David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 344.
2. Див. Єзекїїль 1–3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 344.
3. Єзекїїль 33:3–4.
4. Єзекїїль 33:6.
5. Єзекїїль 33:7.
6. Єзекїїль 33:8–9, 14, 16.
7. Єзекїїль 33:13.
8. Єзекїїль 33:11.
9. Алама 41:10.
10. 2 Нефій 2:27.
11. Учення і Завіти 88:81.
12. Лука 10:30.
13. Лука 10:27.
14. Учення і Завіти 38:41.
15. Учення і Завіти 121:41.
16. Учення і Завіти 121:43.
17. Див. Учення і Завіти 68:25.
18. Учення і Завіти 93:40.

19. Енош 1:3–4; курсив додано. Як президент Рассел М. Нельсон висловився про це на генеральній конференції шість місяців тому: “Мої дорогі брати та сестри, радість, яку ми відчуваємо, не має майже нічого спільного з обставинами нашого життя, і цілком залежить від того, на чому зосереджене наше життя. ... Радість приходить від [Ісуса Христа] і завдяки Йому. Він є джерелом всієї радості” (“Радість і духовне виживання”, *Liahona*, лист. 2016, с.82).

20. Матвій 4:17.

21. Матвій 7:13–14.

22. Лука 5:32.

23. Матвій 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), 33.

25. David Brooks, “The Shame Culture”, *New York Times*, Mar. 15, 2016, A29.

26. Гелама 5:12.

27. Ефессянам 4:14. Ми маємо пам'ятати, що дехто, кого ми спробуємо попередити, можливо, не буде розуміти свій стан. Господь говорить про багатьох у наші дні, коли Він каже:

“Бо ти кажеш: “Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого”. А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий!

Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перочишеного, щоб збагатитися, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастю на очі намасти свої очі, щоб [істинно] бачити” (Об'явлення 3:17–18).

28. Учення і Завіти 1:4; див. також Учення і Завіти 1:5.

29. 1 Коринтянам 12:31.

30. Єзекїїль 33:6.

31. Псалми 65:1; 97:4.

32. Hal Boyd, “Hey Progressive Elites! It's Time to Preach What You Practice”, *Deseret News*, Oct. 20, 2016, deseretnews.com. Він також цитує соціолога з Університету Вірджинії В. Бредфорда Вілкокса.

33. Матвій 5:11–12.

34. 3 Нефій 27:14.

35. Алама 13:27–29.

36. Псалми 39:11–12.

Старійшина Хоакін Е. Коста
Сімдесятник

Друзям і зацікавленим Церквою

Якщо ви заплатите ціну для отримання одкровення, впокорите себе, будете читати, молитися й покаєтесь, тоді небеса відкриються, і ви будете знати, що Ісус є Христос.

У п'ятницю, у другій половині дня, 16 вересня 1988 року, в домі зборів Вісент-Лопезького приходу у Буенос-Айресі, Аргентина, мене було охрищено, і я став членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Мене охристити того дня дуже добрий товариш, Алін Спаннаус, я відчував себе щасливим, вільним від тягарів і готовим навчатися більше.

Сьогодні я б хотів поділитися деякими уроками, яких я навчився на моєму шляху до хрищення—уроки, які я сподіваюся можуть допомогти тим з вас, хто ще не є членами Церкви. Я молюся, щоб Дух торкнувся ваших сердець, як це сталося з моїм.

Перше, зустріч з місіонерами

Чому людина без непереборних випробувань, потреб або питань була б зацікавлена зустрітися з місіонерами і послухати їхні уроки? Гаразд, у моєму випадку це була любов—любов до дівчини на ім'я Рені. Я закохався у неї і хотів одружитися з нею. Вона була іншою, у неї були норми, що відрізнялися від тих, які були у більшості молодих

жінок, яких я знав. Отже, я закохався, запропонував їй одружитися, а вона відмовила!

Я був спантеличений. Я гадав, що я був чудовою партією! Я був вродливим, мені було 24 роки, я закінчив коледж, і у мене була чудова робота. Вона сказала мені про свої цілі—одружитися тільки з тим, хто міг би привести її у храм, аби мати вічну сім'ю—саме тому вона відхилила

мою пропозицію. Я хотів продовження стосунків, тому погодився послухати місіонерів. Чи це гарна причина зустрічатися з місіонерами? Для мене це було так.

Коли я вперше зустрівся з місіонерами, я не зрозумів багато з того, що вони казали, і кажучи вам по правді, я, можливо, не звернув багато уваги на них. Моє серце було зачинено для нової релігії. Я хотів тільки довести, що вони помилялися і виграти час, аби переконати Рені одружитися зі мною, незважаючи ні на що.

На сьогоднішній день мої діти відслужили місію і служать зараз, і я розумію жертву, яку ці молоді чоловіки та жінки приносять, аби навчати евангелії Ісуса Христа. Зараз мені хотілося б, щоб я більше звертав уваги на те, чого мене навчали чудові місіонери—старійшина Річардсон, старійшина Фаррел та старійшина Гіланд.

Отже, з мого першого уроку Я кажу вам, друзі й зацікавлені Церквою: *коли ви зустрічаєтеся з місіонерами, будь ласка, ставтеся до них серйозно, вони віддають важливі роки свого життя саме для вас.*

Друге, прихід до Церкви

Перший раз, коли я відвідав церковні збори, я почув багато слів, які я не зрозумів. Хто такі члени Вуликів? Що таке Ааронове священство? Товариство допомоги?

Якщо ви відвідуєте церковні збори вперше і збентежені через те, що не розумієте чогось, не турбуйтеся! Я теж нічого не розумів. Але я ще й досі пам'ятаю враження, нові почуття миру й радості, які я відчув. Я тоді не знав цього, але Святий Дух шепотів у мої вуха і моє серце: "Це правильно".

Отже дозвольте мені підсумувати цей урок одним реченням: *якщо ви спантеличені, не турбуйтеся; пам'ятайте відчуття, які у вас були, вони прийшли від Бога.*

Третє, читання Книги Мормона

Після декількох зустрічей з місіонерами, в мене не було значних успіхів. Я відчував, що я не отримав підтвердження істинності євангелії.

Одного разу Рені запитала мене: "Ти читаєш Книгу Мормона?"

Я відповів: "Ні". Я слухав місіонерів, чи цього було недостатньо?

Зі слобозами на очах Рені запевнила мене, що вона знає, що Книга Мормона—істинна, і пояснила, що, якщо я хотів знати, чи вона істинна, тоді єдиний шлях дізнатися—вгадайте який—читати її! І потім питати!

Читайте, обмірковуюйте у ваших серцях і "запита[йте] у Бога, Вічного Батька, в ім'я Христа, ... з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа" (Мороній 10:4), чи Книга Мормона—істинна, чи це—істинна Церква.

Отже, третій урок одним реченням: *коли ви отримуєте її—Книгу Мормона—і вас закликано читати і*

запитати у Бога, чи вона істинна, будь ласка, просто зробіть це!

Останнє, покаяння

Наостанок, я б хотів поділитися досвідом про покаяння. Після того, як я пройшов всі місіонерські уроки, я все ще не був впевненим, що мені потрібно було щось поміняти у моему житті. Старійшина Катлер, молодий впевнений місіонер з обмеженою іспанською мовою одного дня сказав: "Хоакіне, прочитаймо разом Алма 42 розділ, і ми будемо вставляти твоє ім'я, коли будемо читати його".

Я подумав, що це було безглуздо, але я зробив, як попросив старійшина Катлер і прочитав 1-й вірш: "А тепер, сину мій [Хоакіне], я відчуваю, що є ще щось, що бентежить твій розум, чого ти не можеш зрозуміти". О! Книга говорила до мене.

І ми прочитали у 2-му вірші: "Тож дивися, сину мій, [Хоакіне], я поясню це тобі", і потім було описане падіння Адама.

І потім у 4-му вірші: "І таким чином, ми бачимо, що був час, даний [Хоакіну] для покаяння".

Ми повільно продовжували читати вірш за віршем, доки ми дійшли до

останніх трьох віршів. І тоді мене вразила потужна сила. Книга говорила *прямо* зі мною, і я почав плакати, коли я читав: "А тепер, [Хоакіне], сину мій, я бажаю, щоб це вже не бентежило тебе більше, і нехай тільки гріхи твої бентежать тебе, таким збентеженням, яке приведе тебе до покаяння" (вірш 29).

Зараз я розумію, що очікував отримати одкровення, не заплативши ціну. До того часу я ніколи насправді не говорив з Богом, оскільки ідея розмови з кимось, кого не було поруч, здавалась нісенітницею. Я мав впокоритися і робити те, що мене попросили робити, навіть якщо у моїй мирській свідомості це було нонсенсом.

У той день я відкрив моє серце Духові, бажаючи покаятися і бути охрищеним! До того моменту я думав про покаяння, як про щось негативне, що асоціювалося тільки з гріхом і неправильними діями, але раптом я побачив це в іншому світлі—як щось позитивне, що очистило шлях до росту і щастя.

Старійшина Катлер сьогодні тут, і я хочу подякувати йому за те, що він відкрив мої очі. Кожне рішення, яке

я зробив у моєму житті з того часу, було під впливом того моменту, коли я впокорив себе і молився про прощення, і Спокута Ісуса Христа заради мене стала частиною мого життя.

Отже, останній урок однією фразою: *пройдіть через покаєння, ніщо не наближає вас до Господа Ісуса Христа ближче, ніж бажання змінитися.*

Мої любі зацікавлені, друзі Церкви, якщо ви слухаєте сьогодні, ви знаходитеся дуже близько до досягнення великої радості. Ви близько!

Дозвольте мені запросити вас з усією силою мого серця і з глибин моєї душі: прийдіть і охристіться! Це найкраще, що ви коли-небудь зробите. Це змінить не тільки ваше життя, але й життя ваших дітей і ваших онуків.

Господь благословив мене сім'єю. Я одружився з Рені, і у нас є четверо чудових дітей. Завдяки моєму хрищенню я можу подібно до давнього пророка Легія запросити їх скуштувати плід дерева життя, який є любов'ю Бога (див.1 Нефій 8:15; 11:25). Я можу допомогти їм прийти до Христа.

Отже, будь ласка, обміркуйте мій досвід, і (1) сприймайте місіонерів дуже серйозно, (2) приходьте до церкви і пам'ятайте про духовні відчуття, (3) читайте Книгу Мормона і запитайте у Господа, чи вона—істинна, та (4) пройдіть через покаєння і хрищення.

Я свідчу вам, що якщо ви заплатите ціну для отримання одкровення, впокорите себе, будете читати, молитися й покаєтесь, тоді небеса відкриються, і ви будете знати, як я знаю, що Ісус є Христос, що Він—мій Спаситель і Він—ваш Спаситель. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина С. Марк Палмер
Сімдесятник

Ісус же поглянув на нього з любов'ю

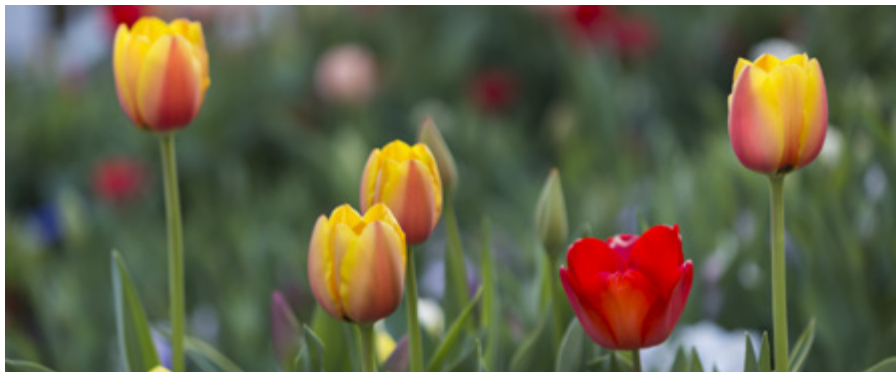
Коли б ви не відчували, що вас просять зробити щось складне, подумайте про Господа, як Він поглянув на вас, любить вас і запрошує йти за Ним.

Кілька років тому мене з моєю дружиною, Джакі, покликали головувати над Вашингтонською Споканською місією. Ми прибули на місію, відчуваючи і страх, і радість через відповідальність працювати з такою великою кількістю чудових молодих місіонерів. Всі вони мали різні життєві обставини і швидко стали для нас майже нашими власними синами і дочками.

Хоча більшість справлялася чудово, декому було важко через високі очікування щодо їхнього покликання. Я пам'ятаю, як один з місіонерів сказав мені: "Президенте, мені просто

не подобаються люди". Кілька з них сказали, що у них немає бажання виконувати досить строгі місіонерські правила. Я переживав і запитував себе, що ми можемо зробити, аби змінити серця тих місіонерів, які ще не пізнали радість слухняності.

Одного дня, коли ми їхали чудовими пшеничними полями на схилах пагорбів біля межі штатів Вашингтон та Айдахо, я слухав аудіозапис Нового Завіту. Коли я прислухався до знайомої розповіді про багатого молодого чоловіка, який прийшов до Спасителя, щоб запитати, що йому слід робити, аби мати вічне життя, я отримав

неочікуване, але важливе особисте одкровення, що стало для мене священним спогадом.

Послухавши, як Ісус перелічив заповіді, а молодий чоловік відповів, що він усе виконував з юності, я очікував, що почую ніжне виправлення Спасителя: “Одного бракує тобі: ... розпродай, що маєш, та ... прихось та й іди вслід за Мною”¹. Але, на свій подив, замість цього я почув сім слів до цієї частини вірша, які, як мені здалося, я ніколи раніше не чув і не читав. Це було так, наче ці слова були додані до Писань. Я дивувався натхненному розумінню, яке відкрилося після цього.

Що було у цих семи словах такого, що так глибоко торкнулося мене? Послухайте, аби розпізнати ці, здавалося б, звичайні слова, яких немає в інших євангеліях, але які зустрічаються лише в євангелії від Марка:

“Швидко наблизивсь один, ... і спитався Його: “Учителю Добрий,— що робити мені, щоб вічне життя успадкувати?”

Ісус же йому відказав: ...

Знаєш заповіді: “Не вбивай, не чини перелюбу, не кради, не свідкуй

неправдиво”, не кривди, “шануй свого батька та матір”.

А він відказав Йому: “Учителю,— це все виконав я ще змалку.

Ісус же поглянув на нього з любов’ю, і промовив йому: “Одного бракує тобі: іди, розпродай, що маєш, та вбогим роздай,— і матимеш скарби на небі! Потому прихось та й іди вслід за Мною, узявши хреста”².

“Ісус же поглянув на нього з любов’ю”.

Коли я почув ці слова, у моєму розумі виникла яскрава картина того, як наш Господь зупинився і *поглянув* на цього молодого чоловіка. *Поглянув*, тобто глибоко і проникливо зазирнув у його душу, розпізнав, що той був хорошим, а також побачив його потенціал і його найбільшу потребу.

Потім прості слова—Ісус робив це з *любов’ю*. Він відчував безмежну любов і співчуття до цього хорошого молодого чоловіка, і *завдяки* цій любові, і з цієї любов’ю, Ісус попросив від нього навіть більшого. Я уявляю, що мав відчувати цей молодий чоловік, коли його огорнула така любов, навіть коли його попросили робити щось настільки складне,

як продати усе, що він мав, і віддати це все бідним.

У той момент я зрозумів, що мали змінитися серця не лише деяких наших місіонерів. Моє серце також. У мене більше не було запитання: “Як цей засмучений президент місії може допомогти місіонеру, який має труднощі, поводитися краще?” Натомість запитання було таким: “Як я можу сповнитися Христовою любов’ю, щоб через мене місіонер міг відчути любов Бога і бажання змінитися?” Як я можу *поглянути* на нього чи на неї так само, як Господь поглянув на багатого молодого чоловіка, бачачи їх тими, ким вони є насправді, і якими вони можуть стати, замість того, щоб дивитися лише на те, що вони роблять, або чого не роблять? Як я можу стати більше схожим на Спасителя?

“Ісус же поглянув на нього з любов’ю”.

З того часу й надалі, коли я сидів навпроти молодого місіонера, якому важко давалися деякі аспекти слухняності, у своєму серці я бачив вірного молодого чоловіка або молодую жінку, які діяли за своїм бажанням поїхати на місію. Потім я міг сказати від повноти почуттів люблячого батька³: “Старійшино, або сестро, якби я тебе не любив, я б не переймався тим, що буде у тебе на місії. Але я тебе люблю, і через те, що я тебе люблю, мені не байдуже, ким ти станеш. Тому я запрошую тебе змінити в собі те, що тобі важко дається, і стати тим, ким Господь хоче, щоб ти став”.

Щоразу, коли я проводив з місіонерами інтерв’ю, я спочатку молився про дар милосердя, щоб я міг бачити кожного старійшину і кожную сестру такими, якими їх бачить Господь.

Перед конференціями зони, коли ми з сестрою Палмер вітали кожного

місіонера особисто, я зупинявся і глибоко дивився їм в очі, щоб *поглянути* на них—наче в інтерв'ю без слів—а потім мене неодмінно наповнювала велика *любов* до тих дорогоцінних синів і дочок Бога.

Завдяки тому глибоко особистому досвіду з 10-м розділом Марка, я засвоїв багато уроків, які змінили моє життя. Ось чотири з тих уроків, які, я вірю, допоможуть кожному з нас:

1. Коли ми вчимося бачити людей не своїми очима, а очима Господа, наша любов до них зростатиме, так само як і наше бажання допомогти їм. Ми побачимо в інших потенціал, якого вони ймовірно в собі не бачать. З Христовою любов'ю ми не будемо боятися говорити сміливо, оскільки “досконала любов

проганяє страх геть”⁴. І ми ніколи не здамося, пам'ятаючи, що ті, кого любити найважче, потребують любові найбільше.

2. Жодне знання чи навчання не засвоюється, коли його здійснюють з розчаруванням чи з гнівом. І якщо немає любові, серця не зміняться. Яку б роль ми не виконували, батьків, учителів чи провідників, справжнє навчання відбудеться лише в атмосфері довіри, а не звинувачення. Наші домівки завжди мають бути для наших дітей безпечною гаванню, а не ворожим оточенням.

3. Ніколи не можна припиняти любити, якщо дитина, друг або член сім'ї не задовольняють наших очікувань. Ми не знаємо, що сталося з багатим юнаком після того, як він відійшов засмучений,

але я переконаний, що Ісус продовжував любити його досконалою любов'ю, навіть якщо той вибрав легший шлях. Можливо пізніше, коли він побачив, що його велике майно то пусте, він згадав той особливий випадок, коли його Господь поглянув на нього, полюбив його і запросив іти за Ним, і почав діяти.

4. Оскільки Господь любить нас, то багато від нас очікує. Якщо ми смиренні, то приймемо запрошення Господа покаятися, жертвувати і служити, як доказ Його досконалої любові до нас. Зрештою, запрошення покаятися—це також запрошення прийняти чудовий дар прощення і миру. Тому “не хетуй[те] ... Господньої кари, і не занемагай[те], коли Він докоряє [вам]. Бо Господь, кого любить, того Він карає”⁵.

Мої брати і сестри, тепер, коли б ви не відчували, що вас просять зробити щось складне, звільнитися від поганої звички чи залежності, відкласти осторонь мирські справи, пожертвувати улюбленим заняттям в Суботній день, пробачити того, хто зашкодив вам, подумайте про Господа, як Він *поглянув* на вас, *любить* вас, запрошує залишити все і *йти за Ним*. І дякуйте Йому за те, що Він так любить вас, що запрошує робити більше.

Я свідчу про нашого Спасителя, Ісуса Христа, і з нетерпінням чекаю на той день, коли Він обніме кожного з нас, *поглянувши* на нас і оточивши нас Своєю досконалою *любов'ю*. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Марк 10:21.
2. Марк 10:17–21; курсив додано.
3. Див. 1 Нефій 8:37.
4. 1 Івана 4:18.
5. Євреям 12:5–6.

Старійшина Гарі Е. Стівенсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Як вам допомагає Святий Дух?

Святий Дух попереджає, Святий Дух утішає і Святий Дух свічить.

Якось у понеділок увечері ми з моєю дружиною Лесою зайшли додому до молоді сім'ї, яка жила по сусідству. Поки ми там були, нас запросили залишитися на домашній сімейний вечір і сказали, що їхній дев'ятирічний син підготував урок. Звичайно ж, ми погодилися!

Після вступного гімну, молитви й обговорення сімейних справ дев'ятирічний хлопчик почав, зачитавши проникливе запитання зі свого записаного від руки уроку: Як вам допомагає Святий Дух? Це запитання започаткувало змістовне сімейне обговорення, під час якого кожен ділився своїми ідеями та знаннями. Мене вразила підготовка до уроку нашого вчителя і його дуже хороше запитання, яке продовжувало хвилювати мене.

З того часу я і надалі ставив собі запитання: "Як вам допомагає Святий Дух?"—запитання, особливо доречне для дітей Початкового товариства, яким скоро має виповнитися 8 років і які готуються до хрищення, а також для тих дітей, які недавно охристілися й отримали дар Святого Духа. Воно також доречне для тисяч нововернутих.

Я запрошую кожного з вас, особливо дітей Початкового товариства, подумати: "Як вам допомагає Святий Дух?" Коли я обдумував це запитання, мені одразу ж згадався випадок з моєї юності. Цю історію я розповів старійшині Роберту Д. Хейлзу невдовзі після мого покликання до Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і він включив її до статті в церковному журналі, яку він написав про моє життя¹. Дехто з вас, можливо, чув цю історію, але багато хто, можливо, і ні.

Коли мені було років 11, у жаркий літній день ми з татом пішли в гори, що неподалік нашого дому. Поки тато піднімався крутим схилом по стежці, я перестрибував з каменя на камінь збоку стежки. Задумавши піднятися на один з великих каменів, я почав лізти на його верх. Коли я це робив, мене здивувало те, що тато схопив мене за пояс, швидко звідти зтяг і сказав: "Не ліз на той камінь. Давай триматися стежки".

Через кілька хвилин, коли ми глянули вниз з вищої точки маршруту, то були приголомшені, побачивши велику гримучу змію, яка грілася на сонці зверху на камені, на який я хотів залізти.

Пізніше, коли ми їхали додому, я знав, що тато очікував на моє запитання: "Як ти знав, що там була змія?" Тому я запитав. І моє запитання привело до розмови про Святого Духа і про те, як Святий Дух може нам допомогти. Я ніколи не забуду того, що я засвоїв у той день.

Ви бачите, як мені допоміг Святий Дух? Я навіки вдячний за те, що мій тато прислухався до лагідного, тихого голосу Святого Духа, оскільки це, можливо, врятувало моє життя.

Що нам відомо про Святого Духа

Перед тим як говорити далі про це запитання: “Як вам допомагає Святий Дух?”, давайте розглянемо дещо з того, що Господь відкрив про Святого Духа. Існує багато вічних істин, які ми могли б розглянути, але сьогодні я торкнуся лише трьох.

Перша, Святий Дух—це третій член Божества. Ми дізнаємося про цю істину з першого уложення віри: “Ми віримо в Бога, Вічного Батька, і в Його Сина Ісуса Христа, і в Святого Духа”².

Друга, Святий Дух—це особа з Духа, як це написано в сучасних Писаннях: “Батько має тіло з плоті й кісток, яке так само відчутне на дотик, як і людське; також Син; але Святий Дух не має тіла з плоті й кісток, але є особою з Духа. Якби це було не так, Святий Дух не міг би перебувати в нас”³. Це означає, що Святий Дух має духовне тіло, не схоже на ті, які є у Бога Батька й Ісуса Христа, які мають фізичні тіла. Ця істина пояснює інші звичні для нас імена Святого Духа, серед яких: Дух Божий, Дух Господа, Святий Дух обіцяння та Утішитель⁴.

Третя, дар Святого Духа надається через рукопокладання. Цей обряд, який відбувається після хрищення, робить нас гідними постійного супроводу Святого Духа⁵. Для того щоб виконати цей обряд, гідні носії Мелхиседекового священства кладуть свої руки на голову особи⁶, називають її по імені, кажуть, яким священством вони уповноважені, і в ім'я Ісуса Христа конфірмують її членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів та промовляють важливу фразу: “Прийми Святого Духа”.

Як вам допомагає Святий Дух?

Після цього простого огляду трьох ключових істин стосовно Святого Духа ми повертаємося до нашого

першого запитання: “Як вам допомагає Святий Дух?”

Святий Дух попереджає

Як я описав у моєму спогаді дитинства, Святий Дух може допомогти вам, попереджаючи заздалегідь про фізичну чи духовну небезпеку. Я знову дізнався про важливу роль попередження, яку відіграє Святий Дух, коли служив у президентстві території в Японії.

У той час я тісно співпрацював з президентом Рейдом Татеокою, який очолював Японську Сендайську місію. В рамках свого місіонерського

покликання президент Татеока запланував збори місіонерів-провідників у південній частині своєї місії. За кілька днів до тих зборів у президента Татеоки виникло враження, відчуття у серці, що слід запросити усіх місіонерів цієї зони на ті збори провідників, а не, як попередньо було заплановано, невелику кількість старійшин і сестер, які були провідниками.

Коли він повідомив про цей намір, йому нагадали, що ці збори були не для всіх місіонерів, лише для провідників місії. Але він, проігнорувавши правила і діючи за отриманою ним підказкою, запросив на збори всіх

місіонерів, які служили у кількох містах на узбережжі, включаючи місто Фукусіма. У призначений день, 11 березня 2011 року, місіонери зібралися разом для розширених зборів місії у місті Коріяма, розташованому в глибині країни.

Під час цих зборів у регіоні розташування Японської Сендайської місії сталися землетрус магнітудою 9 балів і цунамі. У цих трагічних подіях багато міст на узбережжі —включаючи ті, звідки з'їхалися місіонери,—були зруйновані і зазнали великих людських жертв. А потім місто Фукусіма постраждало від аварії на атомній АЕС.

Хоча будинок зборів, у якому того дня збиралися місіонери, пошкодив землетрус, завдяки виконанню підказок Святого Духа президент, сестра Татеока і всі місіонери були разом у безпеці. Вони unikнули лиха і були за багато миль від руйнівного цунамі та витоку радіації.

Якщо ви прислухаєтеся до підказок Святого Духа—ці підказки, як правило, тихі та лагідні,—то вони можуть відвести вас, навіть без вашого відомо, від духовної та фізичної небезпеки.

Брати і сестри, Святий Дух допомагатиме вам, попереджаючи вас, як Він зробив це з моїм батьком і президентом Татеокою.

Святий Дух утішає

Щоб продовжувати відповідати на запитання “Як вам допомагає Святий Дух?”, давайте зараз розглянемо Його роль Утішителя. Неочікувані події у житті кожного з нас викликають сум, біль і розчарування. Та серед цих випробувань Святий Дух виконує для нас одну з Його важливих ролей— Утішителя, до речі, це є одним з Його імен. Ці спокійні, обнадійливі слова Ісуса Христа описують цю священну

роль: “І вблагаю Отця Я,—і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував”⁷.

Щоб проілюструвати це, я розповім правдиву історію про сім'ю з п'ятьма синами, яка колись переїхала з Лос Анджелесу, шт. Каліфорнія, США, до невеликого містечка. Навчаючись у старших класах, двоє найстарших синів почали займатися спортом і спілкуватися з друзями, провідниками і тренерами, серед яких було багато вірних членів Церкви. Ці стосунки привели Фернандо, найстаршого брата, і найстаршого з його молодших братів до хрищення.

Пізніше Фернандо поїхав з дому, щоб продовжити свою освіту і грати у коледжі у футбол. Він уклав у храмі шлюб з Бейлі, дівчиною, з якою зустрічався ще зі школи. Коли Фернандо і Бейлі закінчили свою освіту, вони з нетерпінням чекали на народження їхньої першої дитини, дівчинки. Але коли їхні сім'ї допомагали їм з переїздом додому, Бейлі та її сестра їхали по трасі й потрапили у трагічну аварію, в якій зіштовхнулися багато машин. Бейлі та її ненароджене донька загинули.

Та яким би глибоким не був біль Фернандо, а також біль батьків і братів та сестер Бейлі, такими ж сильними були мир і втішення, які зійшли на їхні сім'ї майже негайно. Святий Дух у Своїй ролі Утішителя дійсно підтримав Фернандо у цьому величезному горі. Дух сповнював Фернандо

незмінним спокоєм, що допомогло йому відчути прощення і любов до всіх людей, винних у цьому трагічному зіткненні.

Батьки Бейлі зателефонували її братові, який на момент аварії служив на місії. Він описав у листі почуття, які викликала у нього сумна звістка про його любу сестру. “Було дивовижно чути, наскільки спокійно звучав ваш голос посеред бурі. Я не знав, що відказати. ... Усе, про що я міг думати, це що моєї сестри не буде, коли я приїду додому. ... Мене втішили ваші непохитні свідчення про Спасителя і Його план. Той самий приемний Дух, Який викликав у мене сльози, коли я навчався і навчав, сповнив моє серце. Тоді я відчув утішення і нагадування про те, що я знаю”⁸.

Святий Дух допоможе вам, утішаючи вас, як Він утішив сім'ю Фернандо і Бейлі.

Святий Дух свічить

Святий Дух також свідчить про Батька і Сина і про всю істину⁹. Господь, звертаючись до Своїх учнів, сказав: “А коли Втішитель прибуде, що Його від Отця Я пошлю вам, ... Він засвідчить про Мене”¹⁰.

Щоб описати важливу роль Святого Духа як свідка, я продовжу історію Фернандо і Бейлі. Як ви пам'ятаєте, я сказав, що Фернандо та його брат охристілися, а їхні батьки і три молодших брати—ні. І попри численні запрошення зустрітися з

місіонерами, які надходили протягом років, сім'я кожного разу відмовлялася.

Після болю, викликаного смертю Бейлі та її маленької донечки, сім'я Фернандо була невтішною. На відміну від Фернандо і членів сім'ї Бейлі, вони не могли втішитися чи заспокоїтися. Вони не могли зрозуміти, як їхній власний син, разом із сім'єю Бейлі, могли нести такий важкий тягар.

Зрештою вони зробили висновок, що те, що було в їхнього сина і чого не було у них, це була відновлена євангелія Ісуса Христа і це вона мала бути його джерелом миру і втішення. Усвідомивши це, вони запросили місіонерів навчати їхню сім'ю євангелії. У результаті вони отримали власне свідчення про величний план щастя, яке принесло їм приемний мир і заспокійливе втішення, яких вони так відчайдушно прагнули.

Через два місяці після втрати Бейлі та їхньої ненародженої онуки батьки Фернандо а також два його молодші брати були охрищені, конфірмовані та отримали дар Святого Духа. Наймолодший брат Фернандо з нетерпінням чекає на своє хрищення, коли йому виповниться 8 років. Кожен з них свідчив, що Дух, Святий Дух, приносив свідчення про істинність євангелії, ведучи

їх до бажання хреститися й отримати дар Святого Духа.

Брати і сестри, Святий Дух допоможе вам, свідчачи вам, як Він свідчив сім'ї Фернандо.

Висновок

Давайте тепер підсумуємо. Ми визначили три отримані через одкровення істини, які приводять нас до знання про Святого Духа. Ці істини полягають у тому, що Святий Дух є третім членом Божества, що Святий Дух є особою з Духа і що дар Святого Духа приходить через рукопокладання. Ми також визначили три відповіді на запитання: “Як вам допомагає Святий Дух?” Святий Дух попереджає, Святий Дух утішає і Святий Дух свідчить.

Гідність зберігати дар

Для тих із вас, хто готується до хрищення і конфірмації, хто отримав ці обряди недавно, або навіть ті, хто отримав їх давно, це життєво важливо для нашої фізичної і духовної безпеки—зберігати дар Святого Духа. Ми починаємо робити це, стараючись виконувати заповіді, молячись особисто і сім'єю, читаючи Писання і створюючи стосунки з сім'єю і близькими, в яких панує любов і

прощення. Нам слід утримувати наші думки, дії і мову чистими. Нам слід поклонятися нашому Небесному Батькові у наших домівках, у церкві, і, коли випадатиме нагода, у святих храмах. Тримайтеся Духа і Він залишатиметься з вами.

Свідчення

Зараз я завершу запрошенням і моїм твердим свідченням. Я запрошую вас старанніше виконувати слова, які так часто співають діти у Початковому товаристві, слова, які, я переконаний, вони згадають: “Слухай, слухай завжди Святого Духа! Слухай, слухай голос негучний!”¹¹.

Мої дорогі брати і сестри, старшого віку і молоді, я приношу мое свідчення про славетне існування Небесних Істот, Які складають Божество: Бога Батька, Ісуса Христа і Святого Духа. Я приношу свідчення, що один із привілеїв, який ми маємо як святі останніх днів, що живуть у повноту часів,—це дар Святого Духа. Я знаю, що Святий Дух *допомагає і буде допомагати* вам. Я також додаю своє особливе свідчення про Ісуса Христа і Його роль як нашого Спасителя і Викупителя та про Бога як нашого Небесного Батька. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Роберт Д. Хейлз, “Старійшина Гарі Е. Стівенсон: Людина, яка розуміє серцем”, *Ліягона*, черв 2016, с. 14.
2. Уложенья віри 1:1.
3. Ученья і Завіти 130:22.
4. Див. Мосія 18:13; Алма 5:46; 9:21; Ученья і Завіти 88:3.
5. Див. 1 Нефій 13:37; 2 Нефій 31:12; Ученья і Завіти 121:46.
6. Див. Ученья і Завіти 138:33.
7. Іван 14:16.
8. Особистий лист, 18 грудня, 2016 р.
9. Див. Євреям 10:15; 2 Нефій 31:18; Кн. Якова 4:13.
10. Іван 15:26.
11. “Голос негучний”, *Ліягона*, квіт. 2006, с. Д13.

Старійшина С. Скотт Гроу
Сімдесятник

Життя ж вічне

Бог знає вас і запрошує пізнати Його.

Я звертаюся до вас, підрастаюче покоління—молодь і молоді дорослі, неодружені чи у шлюбі—до вас, хто є майбутніми провідниками цієї, Господньої, Церкви. У теперішні часи злочестивості, хаосу, страху і збентеження у світі, я звертаюся до вас з ясністю стосовно величчя й благословення пізнання Бога.

Ісус Христос навчав багатьом істинам, які пояснюють план щастя Небесного Батька і ваше місце в ньому. Я зосереджусь на двох з них, щоб допомогти вам зрозуміти вашу *особистість* як дитини Бога, та пізнати вашу *мету* в житті.

Перша: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”¹.

Друга: “Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”².

Будь ласка, думайте про ці істини (в них *вказано причину*), коли я прагнутиму пояснити, як ви і кожен з нас може пізнати Бога.

Пізнавайте Його через молитву

Мою юні друзі, ми можемо почати пізнавати Бога завдяки молитві.

7-го квітня 1829 р. 22-річний Олівер Каудері почав працювати писарем для 23-річного Джозефа

Сміта. Вони були такі ж молоді, як і ви. Олівер попросив Бога дати йому підтвердження стосовно Відновлення і його роботи в ньому. У відповідь він отримав наступне одкровення:

“Ось, ти знаєш, що питав Мене, і Я просвітив твій розум; ...

Так, Я кажу тобі, щоб ти міг знати, що нема нікого, крім Бога, хто б знав твої думки й наміри твого серця. ...

Якщо ти бажаєш додаткового свідчення, розкинь розумом про ту ніч, коли ти волав до Мене у своєму серці. ...

Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму ... ? Яке більше свідчення ти можеш мати, ніж від Бога?”³

Коли *ви* молитесь з вірою, то відчуєте любов Бога в той час, як Його Дух промовлятиме до *вашої* душі. Незважаючи на те, якими б самотніми чи невпевненими в собі ви іноді не почувались, ви не самотні в цьому світі. Бог знає *вас* особисто. Коли ви молитесь, то пізнаєте *Його*.

Пізнавайте Його через вивчення Писань

Коли ви вивчаєте Писання, то не тільки дізнається *про* Спасителя, а й наспраді *пізнаєте* Спасителя.

У квітні 1985 року старійшина Брюс Р. Мак-Конкі виступав на генеральній конференції—лише за 13 днів до своєї смерті. Він завершив таким свідченням:

“Я є одним з Його свідків, і прийде день, коли я доторкнуся до слідів ран від цвяхів на Його руках і на Його ступнях, і омию сльозами Його ноги.

Але й тоді я не *знати*му анітрохи краще, ніж я *знаю* зараз, що Він є Сином Всемогутнього Бога, що Він є нашим Спасителем і Викупителем, та що спасіння приходить в Його спокутній крові і через неї, і в ніякий інший спосіб”⁴.

Ті з нас, хто чув промову старійшини Мак-Конкі того дня, ніколи не забуде своїх почуттів. Почавши свій виступ, він розповів, чому його свідчення було таким могутнім. Він сказав:

“Розповідаючи про ці дивні речі, я використовуватиму власні слова, хоча ви можете подумати, що це слова з Писань. ...

Вони дійсно спершу були проголошені іншими, але *зараз вони є моїми*, бо Святий Дух Бога засвідчив мені, що вони є істинними, і тепер все так, ніби Господь відкрив їх мені першому. Таким чином я *чув* Його голос і *знаю* Його слово”⁵.

Коли ви вивчаєте Писання і розмірковуєте над ними, то також почувете голос Бога, знатимете Його слова і пізнаєте Його. Бог відкриє Свої вічні істини вам особисто. Ці вчення і принципи стануть частиною вас і сама ваша душа випромінюватиме їх.

Крім індивідуального вивчення Писань, важливо вивчати Писання і всією сім’єю.

У нашому домі ми хотіли, щоб наші діти навчилися упізнавати голос Духа. Ми вважаємо, що це сталося, коли ми щодня вивчали Книгу Мормона як сім’я. Наші свідчення зміцнювались, коли ми говорили про священні істини.

Вивчення Писань стає каналом для Духа, через який кожен з нас отримуватиме допомогу згідно з особистими потребами. Вивчаючи Писання щодня, самостійно і разом із сім’єю, *ви* навчитеся впізнавати голос Духа і прийдете до пізнання Бога.

Пізнавайте Його, чинячи Його волю

Крім молитви і вивчення Писань нам потрібно ще й чинити волю Бога.

Спаситель є нашим досконалим прикладом. Він сказав: “Я з неба зійшов

не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене”⁶.

Коли воскреслий Спаситель явився нефійцям, то сказав: “І знайте, Я є світло і життя світу; і Я випив з тієї гіркої чаші, яку Батько дав Мені, і прославив Батька, взявши на Себе гріхи світу, в чому Я перетерпів *волю* Батька *в усьому* від початку”⁷.

Ми з вами чинимо волю Батька, шануючи наші завіти, виконуючи заповіді і служачи Богу та нашим ближнім.

Ми з моєю дружиною, Рондою, маємо звичайних батьків—можливо, дуже схожих на ваших батьків. Але те, що я люблю в наших батьках, так це те, що вони присвятили своє життя служінню Богу і навчили нас робити те саме.

Коли батьки Ронди прожили у шлюбі лише пару років, її 23-річного батька покликали служити на місії повного дня. Йому довелося залишити свою молоду дружину з їхньою

дворічною дочкою. Тоді протягом останніх семи місяців його місії було покликано служити разом з ним і його дружину, й вони залишили свою дочку під опіку родичів.

Кілька років потому, коли у них вже було *чотверо* дітей, вони переїхали в Міссулу, шт. Монтана, щоб її батько міг навчатися в університеті. Однак вони пробули там лише кілька місяців, коли Президент Спенсер В. Кімбол і старійшина Марк Е. Петерсен покликали мого тестя бути першим президентом новоствореного колу в Міссулі. Йому було лише 34 роки. Він полишив думки про навчання в університеті, оскільки прагнув чинити волю *Господа*, а не свою.

Мої батьки служили у храмі більше 30 років. Батько служив запечатувачем, а мама—обрядовим працівником. Вони також служили разом на п’яти місіях повного дня: в Ріверсайді, шт. Каліфорнія; в Улан-Баторі, Монголія; в Найробі, Кенія; в храмі Наву, шт.

Іллінойс; і в Монтеррейському храмі, Мексика. У Мексиці вони наполегливо працювали, щоб вивчити нову мову, що було не легкою справою у 80-річному віці. Але вони прагнули чинити волю Господа, а не задовольняти свої власні бажання у житті.

Їм і всім подібним відданим святим останніх днів, які служать по всьому світу, я повторю слова Господа, промовлені пророку Нефію, сину Геламана: “Благословенний ти, ... за те, що ти зробив ... невтомно, ... [бо ти] не прагнув врятувати своє власне життя, але прагнув виконати Мою волю і дотримуватися Моїх заповідей”⁸.

Коли *ми* прагнемо чинити волю Бога, вірно служачи Йому і нашим ближнім, то відчуваємо Його схвалення і дійсно пізнаємо Його.

Пізнавайте Його, стаючи подібними до Нього

Спаситель каже нам, що найкращий спосіб пізнати Бога—це стати *подібними* до Нього. Він навчав: “Отже, якими людьми повинні ви бути? Істинно Я кажу вам, такими самими, як Я є”⁹.

Гідність є важливою умовою, щоб стати подібними до Нього. Він наказав: “Освят[іть] себе, так, очист[іть] свої серця й очист[іть] свої руки ... щоб Я міг зробити вас чистими”¹⁰. Ставши на шлях, щоб стати подібними до Нього, ми каємось і отримуємо Його прощення і Він очищує наші душі.

Щоб допомогти нам на шляху наближення до Батька, Господь дав нам таке обіцяння: “Кожна душа, яка облишить свої гріхи і прийде до Мене, і прикличе Мое ім'я, і слухатиметься Мого голосу, і дотримуватиметься Моїх заповідей, побачить Мое обличчя і *знатиме*, що Я є”¹¹.

Завдяки нашій вірі в Його спокутну жертву Спаситель очищає нас, зцілює

нас і дає нам можливість *пізнати* Його, допомагаючи нам стати *подібними* до Нього. Мормон навчав: “Моліться Батькові з усією енергією вашого серця, ... щоб ви могли стати синами [й дочками] Бога; щоб коли Він явиться, ми могли бути *такими, як Він*”¹². Коли ми прагнемо стати такими, як Бог, Він може допомогти нам стати кращими, ніж ми будь-коли могли стати самотужки.

Пізнавайте Його, виконуючи поради наставників

Щоб допомогти нам в наших прагненнях, Бог дав нам зразки для наслідування і наставників. Я хочу поділитися своїми почуттями стосовно одного з моїх наставників—старійшини Ніла А. Максвелла. Намагаючись стати подібним до Бога, він постійно прагнув підкорити свою волю волі Батька.

Більш як 20 років тому, він поділився зі мною своїми почуттями, коли йому щойно діагностували рак. Він сказав мені: “Я хочу бути в команді на цьому боці [завіси] чи на іншому. Я не хочу просиджувати на

узбіччі. Я хочу брати участь у грі”¹³.

Протягом наступних кількох тижнів він не хотів просити Бога зцілити його; він лише хотів чинити волю Бога. Його дружина, Коллін, зазначила, що спочатку Ісус у Гефсиманському саду вигукнув: “Коли можна, нехай обмине ця чаша Мене”. Лише тоді Спаситель сказав: “Та проте,—не як Я хочу, а *як Ти*”¹⁴. Вона заохочувала старійшину Максвелла наслідувати приклад Спасителя і попросити допомоги, а *потім* підкорити свою волю волі Бога, що він і зробив”¹⁵.

Перенісши екстенсивне й виснажливе лікування, яке тривало близько року, він цілком і повністю повернувся “у гру”. Він служив ще протягом семи років.

Я виконував кілька призначень разом з ним протягом цих наступних років. Я відчував його доброту, співчуття й любов. Я був свідком того, як він духовно очищався в своїх тривалих стражданнях і неперервному служінні, намагаючись стати подібним до Спасителя.

Найкращим зразком для наслідування і наставником, доступним

Старійшина Бенхамін Де Ойос
Сімдесятник

кожному з нас, є наш Господь і Спаситель, Ісус Христос, Який сказав: “Я—дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”¹⁶. “Іди вслід за Мною”¹⁷.

Мої юні брати та сестри, пізнання Бога—це завдання всього життя. “Життя ж вічне—це те, щоб [ми] пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав [Батько] Його”¹⁸.

“Хіба не підемо ми далі у такій величній справі? ... Сміливіше, [мої юні друзі]; і вперед, вперед до перемоги!”¹⁹

Бог знає вас і запрошує вас пізнати Його. Моліться Батькові, вивчайте Писання, прагніть чинити волю Бога, намагайтеся стати такими, як Спаситель, і виконуйте поради праведних наставників. Чинячи так, ви зможете пізнати Бога та Ісуса Христа і успадкуєте вічне життя. Це мое запрошення вам, як Їхнього особливого висвяченого свідка. Вони живуть. Вони люблять вас. Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Іван 3:16.
2. Іван 17:3.
3. Учення і Завіти 6:15–16, 22–23.
4. Bruce R. McConkie, “The Purifying Power of Gethsemane”, *Ensign*, May 1985, 11; курсив додано.
5. Bruce R. McConkie, “The Purifying Power of Gethsemane”, 9; курсив додано.
6. Іван 6:38.
7. 3 Нефій 11:11; курсив додано.
8. Геламан 10:4.
9. 3 Нефій 27:27.
10. Учення і Завіти 88:74.
11. Учення і Завіти 93:1; курсив додано.
12. Мороній 7:48; курсив додано.
13. Див. подібні твердження в Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), 19.
14. Матвій 26:39; курсив додано.
15. Див. Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, 15.
16. Іван 14:6.
17. Матвій 19:21.
18. Іван 17:3; курсив додано.
19. Учення і Завіти 128:22.

Щоб наше світло могло бути прапором для народів

Євангелія Спасителя і Його відновлена Церква надають нам багато можливостей, щоб наше світло могло бути частиною великого прапора для народів.

Багато років тому, коли я служив вчителем семінарії, я почув, як один з моїх колег запросив своїх студентів обміркувати наступне запитання: Чому ви думаєте, що ви б слідували за Христом, як один з Його учнів, якби жили у дні Спасителя? Вони дійшли висновку, що ті, хто слідує за Спасителем у наш час і намагається бути Його учнем, вірогідно, робили б так само й тоді.

З того часу я розмірковував над цим питанням і їхнім висновком. Я

часто обмірковую, що я б відчував, чуючи Самого Спасителя, коли Він проголосив наступне у Проповіді на горі:

“Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на верховині гори.

І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі.

Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця

вашого, що на небі” (Матвій 5:14–16).

Чи ви можете уявити, що ви відчували б, чуючи голос Спасителя? Насправді нам не треба уявляти. Для нас це стало постійним досвідом чути голос Господа, оскільки коли ми чуємо голос Його служителів, це те саме, що чути Його голос.

У 1838 році у посланні, подібному до того, що було дане у Проповіді на горі, Господь проголосив через пророка Джозефа Сміта наступне:

“Бо так буде Мою Церкву названо в останні дні, а саме: Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Істинно Я кажу вам усім: Устаньте і сійте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів” (УЗ 115:4–5).

Наші дні настільки надзвичайні, що вони навіть були показані у видінні пророку Ісаї, він також бачив і пророкував про цей день відновлення Церкви Ісуса Христа та її мету, кажучи: “І поганам підійме Він прапора, і згромадить вигнанців Ізраїля, і розпорощення Юди збере з

чотирьох країв світу!” (Ісаїя 11:12)

У контексті Писань стяг чи штандарт є тим прапором, навколо якого мають збиратися люди з метою об’єднання. У давнину прапор служив місцем зібрання для воїнів у битві. Говорячи мовою символів, Книга Мормона і відновлена Церква Ісуса Христа є такими прапорами для всіх народів (Див. Путівник по Писаннях, “Прапор”, scriptures.lds.org).

Без сумніву одним з важливих прапорів у ці останні дні є ця чудова генеральна конференція, де постійно говориться про велику роботу і план нашого Небесного Батька “здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Постійне проведення генеральної конференції—це одне з найвеличніших свідчень того факту, що ми як святі останніх днів “віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого” (Уложення віри 1:9).

Що тоді Господь відкрив через президента Томаса С. Монсона, що нам потрібно продовжувати робити, щоб наше світло могло бути прапором для народів? Що важливе має бути зроблено у цей чудовий час розбудови Сіону і збирання Ізраїля?

Господь завжди відкривав Свою волю нам “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30). Отже, ми не повинні дивуватися чомусь, як може здаватися, маленькому, через його простоту і повторюваність, тому що Господь вже порадив нам, кажучи, що “благословенні ті, хто прислухається до Моїх повчань, і прихилить вухо до Моєї поради, бо вони навчаться мудрості; бо тому, хто сприймає, Я дам більше” (2 Нефій 28:30).

Я свідчу, що навчаючись “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” та дослухаючись до порад наших провідників, ми будемо мати оливу в наших каганцях, яка дозволить нам давати світло іншим, як це заповідав нам Господь.

Хоча ми можемо робити багато чого, щоб бути світлом і прапором для інших, я хотів би зосередитися на наступних трьох аспектах: дотримуватися Суботнього дня, прискорити роботу спасіння по обидва боки завіси і навчати, як це робив Спаситель.

Світло, про яке ми говоримо, приходить завдяки відданості у дотриманні Суботнього дня як у Церкві, так і вдома; це світло яскравішає, якщо ми утримуємо себе незапалюваними від світу; це світло посилюється, якщо ми підносимо свої священнодійства у Його святий день і виявляємо свою відданість Всевишньому—все це допомагає нам завжди мати Його Дух з нами. Це світло, яке зростає і стає видимим, коли ми повертаємося додому з почуттям прощення, про яке президент Генрі Б. Айрінг говорив на минулій жовтневій генеральній конференції, кажучи: “З усіх благословень, які ми можемо порахувати, безсумнівно, найпрекраснішим є почуття прощення, яке приходить, коли ми приймаємо причастя. Ми відчуємо більшу любов до Спасителя й більшу вдячність за Того, Чия безмежна жертва уможливила наше очищення від

гріха” (“Вдячність у Суботній день”, *Ліягона*, лист. 2016, с.100).

Коли ми освячуємо Суботній день і приймаємо причастя, ми не тільки очищаємося, але й наше світло також стає яскравішим.

Наше світло також посилюється, якщо ми присвячуємо і освячуємо час для того, щоб знаходити імена наших предків, приносимо їхні імена у храм і навчаємо нашу сім’ю та інших людей робити те саме.

Ця священна храмова і сімейно-історична робота, яку ми проводимо зі святими по обидва боки завіси, просувається вперед більше, ніж будь-коли, оскільки будуються Господні храми. Зараз, коли у храмах є особливий розклад для сімейних груп, які приходять зі своїми власними родинними іменними картками, моя дружина і я насолоджуємося часом у храмі, коли ми служимо там разом з нашими дітьми і онуками.

Коли ми знаходимо імена і приносимо їх до храму, а також навчаємо інших, як це робити, разом ми сьємо, як прапор або штандарт.

Навчитися навчати, як це робив Спаситель—це ще один спосіб, як

ми можемо устати і сяяти. Я радію з усіма, хто вчиться, як навчати, як це робив Спаситель. Дозвольте мені прочитати з обкладинки нового навчального посібника: “Мета кожного вчителя евангелії—кожного батька або матері, кожного офіційно покликаного вчителя, кожного домашнього учителя і візитної вчительки, і кожного послідовника Христа—навчати Духом чистого вчення евангелії для того, щоб допомогти дітям Бога розвивати їхню віру в Спасителя і стати більше подібним до Нього” (*Навчати, як навчав Спаситель* [2016]).

Зараз тисячі наших вірних вчителів тримають світло, коли вони вчаться, як навчати, як це робив Спаситель. У цьому контексті збори ради нових вчителів—це спосіб устати і сяяти, коли студенти збираються навколо прапора вчення Христа, бо “ключ до того, щоб навчати так, як навчав Спаситель—це жити, як Спаситель жив” (*Навчати, як навчав Спаситель*, с. 4).

Коли ми всі навчаємо і вчимо, як робив це Він, та стаємо більш подібними до Нього, наше світло сяє яскравіше й не може бути схованим, воно стає прапором для тих, хто шукає світло Спасителя.

Мої любі брати і сестри, ми не повинні і не мусимо ховати наше світло. Наш Спаситель заповів нам, аби наше світло сяяло подібно до міста на верховині гори або як світло від світильника. Якщо ми робимо так, то ми прославляємо нашого Батька на небі. Евангелія Спасителя і Його відновлена Церква надають нам багато можливостей, щоб наше світло могло бути частиною великого прапора для народів.

Я свідчу, що Ісус Христос—це світло, яке ми маємо віддзеркалювати, в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Квентін Л. Кук
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Фундаменти віри

Я благаю, щоб ми жертвували і мали смирення, необхідне для зміцнення фундаментів нашої віри в Господа Ісуса Христа.

Яка це велична генеральна конференція. Ми отримали важливі настанови. Якщо існує одна найважливіша мета генеральної конференції, то вона полягає в тому, щоб зміцнювати віру в Бога Батька та нашого Спасителя, Господа Ісуса Христа.

У своєму виступі я розгляну фундаменти цієї віри.

Особисті фундаменти, подібно до багатьох гідних уваги справ, зазвичай будуються повільно: шар за шаром, досвід за досвідом, виклик за викликом, невдача за невдачею і успіх за успіхом. Що може бути приємнішим, ніж спостерігати перші кроки дитини. Бачити це неймовірно чудово. А який особливий вираз на її обличчі— поєднання рішучості, радості, здивування і відчуття досягнення,—це дійсно важлива подія.

У нашої сім'ї є одна подібна визначна подія. Коли нашому наймолодшому сину було приблизно чотири роки, він зайшов у дім і радісно, з великою гордістю, повідомив членам сім'ї: "Тепер я можу робити все. Я можу зашнуровувати, можу кататися і можу застібувати". Ми зрозуміли: він каже нам, що може зашнуровувати свої черевики, кататися на своєму триколісному велосипеді та

застібувати свою куртку. Усі ми засміялися, але усвідомили, що для нього це були грандіозні досягнення. Він вважав, що вже дійсно виріс і став дорослим.

Фізичний, психічний і духовний розвиток мають багато спільного. Фізичний розвиток доволі легко побачити. Ми починаємо з перших кроків і розвиваємося день за днем, рік за роком, зростаємо і поступово набуваємо нашого остаточного фізичного вигляду. У кожної людини розвиток відбувається по-різному.

Коли ми дивимося на виступ видатного спортсмена чи музиканта, то часто кажемо, що ця людина дуже обдарована і, як правило, це так. Але фундамент для таких виступів закладається роками підготовки і тренувань. Один відомий письменник, Малкольм Гледвелл, назвав це правилом 10000 годин. Дослідники визначили, що саме таким є необхідний обсяг часу, витраченого на тренування, щоб досягти майстерності в спорті, музиці, навчанні, опанувати спеціальні робочі навички, стати досвідченим лікарем або юристом тощо. Один з цих експертів-дослідників запевняє, "що потрібно десять тисяч годин практики, щоб досягнути майстерності фахівця світового рівня—в усьому"¹.

Більшість людей визнають, що для набуття максимальної фізичної і розумової продуктивності необхідні така підготовка і практика.

На жаль, у світі, що стає дедалі більш мирським, приділяється менше уваги кількості часу, необхідному для духовного зростання, щоб стати більш схожими на Христа і закласти фундаменти для розбудови міцної віри. Ми схильні плекати ті миті, коли отримуємо глибше духовне розуміння. Це дорогоцінні хвилини, коли ми знаємо, що Святий Дух приніс особливі духовні враження в наше серце і розум. Ми радіємо цим подіям; не слід жодним чином применшувати їхню важливість. Але для набуття міцної віри і постійного супроводу Духа нічим неможливо замінити особистого релігійного поклоніння, і в цьому є схожість з фізичним і психічним розвитком. Нам слід спиратися на цей досвід, який іноді нагадує

перші кроки дитини. Ми робимо це, віддано дотримуючись своїх зобов'язань щодо священних причасних зборів, вивчення Писань, молитов і служіння у покликаннях. В одному недавно опублікованому некролозі батька 13 дітей було написано, що його "відданість щоденним молитві та вивченню Писань глибоко вплинула на його дітей, заклавши для них непохитний фундамент віри в Господа Ісуса Христа"².

Коли мені було 15 років, зі мною відбулась подія, яка стала для мене фундаментальною. Моя віддана мати доблесно намагалась допомогти мені закласти фундаменти віри у моєму житті. Я відвідував причасні збори, Початкове товариство, потім Товариство молодих чоловіків та семінарію.

Я читав Книгу Мормона і завжди особисто молився. У той час в нашій сім'ї сталася визначна подія, коли мій улюблений старший брат обміркував можливість служити на місії. Мій чудовий батько, малоактивний член Церкви, хотів, щоб той продовжив набуття освіти і не їхав на місію. Це стало предметом спору.

Під час важливої бесіди з моїм братом, який був на п'ять років старше і вів це обговорення, ми дійшли висновку, що його рішення, чи слід служити на місії, залежить від відповідей на три питання: (1) Чи є Ісус Христос Богом? (2) Чи істинна Книга Мормона? (3) Чи був Джозеф Сміт пророком Відродження?

Коли я щиро молився того вечора, Дух підтвердив мені істинність

[позитивних відповідей] на всі три запитання. Я також усвідомив, що майже кожне рішення, яке я прийматиму протягом всього свого життя, буде спиратися на відповіді на ці три запитання. Зокрема я зрозумів, що необхідно мати віру в Господа Ісуса Христа. Озираючись у минуле, я бачу, що переважно завдяки моїй матері я мав правильно закладені фундаменти, щоб отримати духовне підтвердження того вечора. Мій брат, в якого вже було свідчення, прийняв рішення служити на місії і зрештою батько погодився його підтримати.

Духовне скерування отримується, коли воно потрібне, у Господній час та відповідно до Його волі³. Книга Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа є чудовим прикладом. Недавно я бачив перше видання Книги Мормона. Джозеф Сміт завершив її переклад, коли йому було 23 роки. Нам дещо відомо про той процес перекладу і знаряддя, якими він користувався. У те перше видання 1830 р. Джозеф включив коротку передмову та просто і ясно проголосив, що її було перекладено "даром і силою Бога"⁴. А що ж стосовно допоміжних засобів при перекладі—Уріма і Тумміма, каменів провидця? Чи були вони необхідними, або діяли подібно до допоміжних коліс на велосипеді, доки Джозеф не зміг виявити віру, необхідну для отримання більш безпосереднього одкровення?⁵

Подібно до того, як повторення та постійні зусилля потрібні для набуття фізичного чи інтелектуального потенціалу, те саме вірно у духовних питаннях. Пригадайте, що до пророка Джозефа являвся один і той же посланець, Мороній, з одним і тим самим посланням чотири рази, готуючи його до отримання пластинок. Я вірю в те, що щотижнева участь

у священних причасних зборах має духовні наслідки, які ми не повністю усвідомлюємо. Регулярне обмірковування Писань, а не читання їх час від часу, може змінити поверхневе розуміння на глибоке зміцнення нашої віри, яке змінює життя.

Віра—це принцип сили. Дозвольте мені проілюструвати: Коли я був молодим місіонером, чудовий президент місії⁶ допоміг мені глибше поглянути на історію з Писань, наведену у 8-му розділі євангелії від Луки, про одну жінку, яка 12 років хворіла на кровотечу і витратила все, що мала, на лікарів, які так і не змогли її зцілити. Цей уривок з Писань залишається до сьогодні одним з моїх улюблених.

Ви пам'ятаєте: вона вірила, що якщо зможе доторкнутися до краю одежі Спасителя, то зцілиться. Вчинивши так, вона відразу ж була зцілена. Спаситель, Який йшов зі Своїми учнями, сказав: “Хто доторкнувся до Мене?”

Петро відповів, що всі вони, хто йде разом, тиснули на Нього.

“Ісус же промовив: Доторкнувся хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене”.

Зазначте, що Спаситель її не бачив; Він не був зосереджений на її потребі. Але її віра була такою, що завдяки дотику до краю одежі на неї злилася цілюща сила Божого Сина.

Спаситель промовив до неї: “Дочко, твоя віра спасла тебе; іди з миром собі!”⁷

Я розмірковував над цим уривком усе своє доросле життя. Я розумію, що наші особисті молитви і благання до люблячого Небесного Батька в ім'я Ісуса Христа можуть принести благословення у наше життя, більші, ніж ми можемо досягнути. Мати фундаменти віри, такої віри, як та, яку виявила ця жінка, має бути великим прагненням наших сердець.

Однак наявність фундаментів віри, навіть з духовним підтвердженням, не означає, що перед нами не постануть виклики. Навернення до євангелії не означає, що всі проблеми буде вирішено.

Історія перших років Церкви та одкровення, записані в Ученні і Завітах, містять чудові приклади закладення фундаментів віри та подолання нещастя і викликів, з якими стикається кожен.

Завершення будівництва Кертлендського храму мало фундаментальне значення для всієї Церкви. Воно супроводжувалося духовними проявами, доктринальними одкровеннями і відновленням необхідних ключів для продовження встановлення Церкви. Подібно до давніх апостолів у день П'ятидесятниці, багато членів Церкви отримали чудовий духовний досвід, пов'язаний з освяченням Кертлендського храму⁸. Але, як і в нашому власному житті, це не означало, що вони в подальшому не зазнають випробувань чи труднощів.

Як мало ці перші члени Церкви знали про те, що на них насувається фінансова криза, яка охопить Сполучені Штати,—“паніка 1837 р.”—, і стане випробуванням для самих їхніх душ⁹.

Один з прикладів викликів, що постали у зв'язку з цією фінансовою кризою, випав на долю старійшини Парлі П. Пратта, одного з видатних провідників Відновлення. Він був членом щойно організованого Кворуму Дванадцятьох Апостолів. На початку 1837 р. його люба дружина, Тенкфул, померла після народження їхньої першої дитини. Парлі та Тенкфул прожили у шлюбі майже 10 років, і її смерть пригнітила його.

Через кілька місяців після цього старійшина Пратт опинився у вирі одного з найскладніших часів в історії Церкви. У розпалі кризи, що охопила країну, місцеві економічні проблеми—зокрема спекуляції землею та труднощі, що спіткали фінансову установу, засновану Джозефом Смітом та іншими членами Церкви—викликали розбіжності та суперечки

в Кертленді. Провідники Церкви не завжди приймають мудрі мирські рішення у своєму власному житті. Парлі зазнав значних фінансових втрат і на деякий час став невдоволений пророком Джозефом¹⁰. Він письмово піддавав Джозефа гострій критиці та говорив всупереч йому з трибуни. Водночас, за словами Парлі, він продовжував вірити в Книгу Мормона та Учення і Завіти¹¹.

Старійшина Пратт втратив свою дружину, свою землю і свій дім. Не сказавши нічого Джозефу, Парлі вирушив до Міссурі. По дорозі туди він несподівано зустрівся зі своїми товаришами-апостолами Томасом Б. Маршем та Девідом Петтенном, які поверталися до Кертленда. Вони відчували велику потребу в тому, щоб у Кворумі відновилась злагода,

і вмовили Парлі повернутися разом з ними. Він усвідомив, що жодна людина не втратила більше, ніж Джозеф Сміт і його сім'я.

Парлі попросив Пророка про зустріч, заплакав і зізнався, що все, що він накоїв, було помилкою. Протягом місяців після смерті своєї дружини, Тенкфул, Парлі був "під темною хмарою" і був охоплений страхами і розчаруваннями¹². Джозеф, знаючи на собі, що таке боротися зі спротивом і спокусою, "широ вибачив" Парлі, молився за нього і благословив його¹³. Для Парлі та інших, хто залишився відданим, труднощі в Кертленді обернулися на благословення. Вони стали мудрішими, більш благородними і чеснотними. Цей досвід став частиною їхніх фундаментів віри.

Не слід розглядати лихо, як або Господню немилість, або як те, що Він забрав Свої благословення. Протилежність в усьому—це один з чинників вогню плавильника, призначеного, щоб підготувати нас до вічної celestially долі¹⁴. Коли пророк Джозеф був у в'язниці Ліберті, Господь звернувся до нього зі словами, описуючи всі види випробувань—серед яких страждання та хибні звинувачення—і завершив це так:

“Якщо самі щелепи пекла широко розкриють свою пащу на тебе, знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо.

Син Людини спустився нижче всього цього. Хіба ти вищий за Нього?”¹⁵

Господь у цій настанові Джозефу Сміту також чітко сказав, що його дні відомі, і їх не буде скорочено. Господь завершив словами: “Не бійся того, що може зробити людина, бо Бог буде з тобою на віки вічні”¹⁶.

Тоді ж якими є благословення віри? Чого досягає віра? Цей список майже безкінечний:

Наші гріхи може бути прощено завдяки вірі в Христа¹⁷.

Ті, хто має віру, мають спілкування з Духом Святим¹⁸.

Спасіння приходить через віру в ім'я Христа¹⁹.

Ми отримуємо силу згідно з нашою вірою в Христа²⁰.

Ніхто не входить до Господнього покою, крім тих, хто омив свій одяг у Христовій крові через свою віру²¹.

Відповіді на молитви даються згідно з вірою²².

Без віри серед людей Бог не може творити ніякого чуда серед них²³.

Зрештою, наша віра в Ісуса Христа є необхідним фундаментом для нашого вічного спасіння і піднесення. Геламан навчав своїх синів: “Пам'ятайте, що на камені нашого Викупителя,

Який є Христос, Син Бога, ви повинні побудувати свій фундамент ... , який є надійним фундаментом, фундаментом, що на ньому якщо люди будуть, вони не можуть упасти”²⁴.

Я вдячний за зміцнення фундаментів віри, яке відбулося на цій конференції. Я благаю, щоб ми жертвували і мали смирення, необхідне для зміцнення фундаментів нашої віри в Господа Ісуса Христа. Про Нього я твердо свідчу, в ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), 40. Він цитує невролога Деніела Левитина.
2. Obituary of Bryant Hinckley Wadsworth, *Deseret News*, Jan. 15, 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Див. 2 Нефій 28:30. Ми не отримуємо повноти знання щодо певного питання або всіх принципів, пов'язаних з ним. Вони даються тоді, коли в них є потреба: рядок за рядком, приписання за приписанням.
4. У першому виданні Книги Мормона, надрукованому в 1830 р., пророк Джозеф Сміт написав: “Я хочу повідомити вам, що я перекладав даром і силою Бога” (див. передмову до Книги Мормона [1830 р.]). У подальших виданнях Книги

Мормона міститься подібне твердження: “Пластини було передано Джозефу Сміту, який переклав їх даром і силою Бога” (див. вступ до Книги Мормона [2013 р.]).

5. Орсон Пратт пригадував, що він багато раз був присутнім, коли Джозеф Сміт перекладав Новий Завіт, і зацікавився, чому той не використовував знаряддя у тому процесі. Старійшина Пратт зазначив: “Джозеф, ніби прочитавши його думки, подивився на нього і пояснив, що Господь дав йому Урім і Туммім, коли він не мав достатнього досвіду в користуванні Духом натхнення. Але тепер він настільки зріс у знанні, що зрозумів, як діє той Дух, і більше не потребував допомоги такого інструментарію” (“Two Days’ Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874”, *Millennial Star*, Aug. 11, 1874, 499; див. також Річард Е. Терлі мол., Робін С. Дженсен і Марк Ашурст-Макгі, “Джозеф—провидець”, *Ліягона*, жовт. 2015, сс. 10–17).
6. Президентом місії був старійшина Меріон Д. Хенкс, який водночас був генеральним авторитетом.
7. Див. Лука 8:43–48.
8. Див. Дії 2.
9. Див. Мосія 2:36–37; див. також Генрі Б. Айрінг, “Духовна готовність: Почніть заздалегідь і будьте твердими”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 38: “Отже, велике випробування життя полягає в тому, щоб подивитися, чи ми будемо слухати і слухатися Божих заповідей серед життєвих бур.

Справа не в тому, щоб пережити бурю, але в тому, щоб вибирати істину в той час, як буря вирує. А трагедія життя—це не пройти випробування і не бути гідним повернутися у славі в наш небесний дім”.

10. Див. Terryl L. Givens and Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 91–98; volume introduction and introduction to part 5, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, ed. Brent M. Rogers and others (2017), xxviii–xxxii, 285–293.
11. Див. “Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837,” in *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 386–391.
12. Див. “History of John Taylor by Himself”, 15, in *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861*, Church History Library; Givens and Grow, *Parley P. Pratt*, 101–102.
13. Див. *The Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1874), 183–184.
14. Див. 2 Нефій 2:11.
15. Учення і Завіти 122:7–8.
16. Учення і Завіти 122:9.
17. Див. Енош 1:5–8.
18. Див. Яром 1:4.
19. Див. Мороній 7:26, 38.
20. Див. Алма 14:26.
21. Див. 3 Нефій 27:19.
22. Див. Мороній 7:26.
23. Див. Етер 12:12.
24. Гелама 5:12.

Як зробити конференцію частиною нашого життя

Подумайте про те, як використати деякі з цих завдань і запитань, як початок для сімейного або особистого вивчення.

Для дітей

- Сторінка 86: Президент Томас С. Монсон закликав нас щодня читати Книгу Мормона, обіцяючи: “Святий Дух доведе вам її істинність”. Окрім особистого вивчення, ви можете набутися звичку щоденного вивчення Книги Мормона зі своєю сім’єю. Ви також можете розігрувати сцени або грати в ігри, які допоможуть запам’ятати важливі вірші та історії. Зайдіть на сайт friend.lds.org і знайдіть в номерах журналу *Ліягона* за 2016 рік історії з Книги Мормона, графіки читання та інше.
- Сторінка 117: Старійшина Гарі Е. Стівенсон розповів, як його тато дослухався до Святого Духа і врятував його від змії. Попросіть ваших батьків провести сімейне обговорення питання: Як вам допомагає Святий Дух? Розкажіть

одне одному про випадки, коли Святий Дух попереджав вас, втішав або свідчив вам. Ви навіть можете записати ці розповіді та створити книгу.

- Сторінка 87: Сестра Джой Д. Джоунс навчала, що ви, з часом, можете підготуватися до укладання святих завітів, навчаючись зараз дотримуватися обіцянь. Поставте ціль і пообіцяйте наблизитися до неї. Попросіть свого друга проконтролювати вас і пересвідчитися, що ви дотримуетесь свого обіцяння.
- Сторінка 90: Старійшина Йон Гван Чої розповів про пораду свого батька: “Не озирайся навколо, дивись вгору!” Іноді ми відволікаємося і забуваємо зосереджуватися на Небесному Батькові та Ісусі Христі. Тому

нагадуйте собі: Дивись вгору! Ви можете повісити зображення Ісуса у своїй кімнаті. Вийдіть на двір і подивіться у небеса. Приділяйте щодня деякий час, щоб спокійно подумати про Небесного Батька та Ісуса і відчувти Дух.

Для молоді

- Сторінки 93 та 117: Чи ставили ви собі запитання: “Що я можу робити, щоб Святий Дух завжди був зі мною? Як я можу розпізнати Святого Духа? Як мені допомагає Святий Дух?” Старійшини Рональд А. Разбанд та Гарі Е. Стівенсон дають відповіді на ці та багато інших запитань. “Ми маємо священний обов’язок навчитися розпізнавати Його вплив у нашому житті і реагувати на нього”, — сказав старійшина Разбанд. Як ви можете виконувати цей обов’язок?
- Сторінка 33: Старійшина Уліссес Соарес процитував частину уривку з Писань, який є темою для спільних заходів: “Просит[и] із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер” (Якова 1:6). Як ви можете позбутися сумнівів? Почніть зі зміцнення своєї віри в Ісуса Христа. Вивчайте більше про Нього. Пригадайте часи, коли ви відчували Його любов і мир.
- Сторінки 86 та 9: Президент Томас С. Монсон закликав нас: “Якщо ви не читаете Книгу Мормона щодня, будь ласка, робіть це”. А сестра Керол Ф. Мак-Конкі запитала: “Чи відкладаємо ми телефон, нескінченний список справ та мирські клопоти? Якщо ми молимося, вивчаємо Слово Боже і дослухаємося до нього, то запрошуємо Його очищуючу і зцілюючу любов у свої душі”. Заплануйте кожного дня у певний час читати Книгу Мормона і залиште нагадування у вашому щоденнику-планувальнику або в телефоні.

Для дорослої молоді

- Сторінка 62: Які цілі ви маєте для свого життя? Цілі, які стосуються вашої кар'єри, сім'ї та, навіть, спорту та хобі, це добре, але “наші найбільші і найголовніші цілі мають бути узгодженими з вічним планом Небесного Батька”, —навчав старійшина М. Рассел Баллард. Як ваші плани узгоджуються з планом Небесного Батька для вас? Як ви можете бути більш зосередженими на цілі жити вічно з Небесним Батьком та Ісусом Христом?
- Сторінка 39: Раніше цього року президент Рассел М. Нельсон закликав дорослу молодь “присвячувати певний час щотижня вивченню *усього*, що сказав і зробив Ісус, як це записано в [Головних трудах]” (“Пророки, провідництво та божественний закон” [Всесвітній духовний вечір для дорослої молоді, 8 січ. 2017], broadcasts.lds.org). Він повторив цей заклик на генеральній конференції, як один з чотирьох ключових елементів прикликання сили Спасителя у наше життя. Ознайомтеся з виступом президента Нельсона, щоб дізнатися, як ви можете отримати доступ до “сили, достатньої для того, щоб справлятися з тягарями, перешкодами і спокусами наших днів”.
- Сторінки 100 та 26: Чи хотіли б ви мати дорожню карту для свого життя? Старійшина Даллін Х. Оукс навчав: “Оскільки ми маємо істину про Божество і наші стосунки з Ними, про мету життя та природу нашої вічної долі, у нас є надійна дорожня карта і запевнення для нашої подорожі смертним життям”. Він і старійшина Везерфорд Т. Клейтон навчали, що знання про план спасіння може допомогти нам долати виклики, які постають перед нами сьогодні. Вивчіть їхні послання та запитайте Небесного

Батька, як вічні істини можуть бути дорожньою картою у вашому житті.

- Сторінка 104: Страх може мотивувати, але президент Дітер Ф. Ухтдорф навчав, що страх “ніколи не перетворить нас в людей, які люблять все, що є правильним і які хочуть слухатися Небесного Батька”. Як чиста любов Христа може бути “божественною протитрутою” проти ваших страхів?

Для дорослих

- Сторінка 86: Якщо ми щодня будемо з молитвою вивчати Книгу Мормона і розмірковувати над нею, тоді, як сказав Президент Томас С. Монсон, “ми зможемо чути голос Духа, аби протистояти спокусам, подолати сумніви і страх й отримати допомогу з небес у нашому житті”. Особисто і всією сім'єю поставте ціль щодня читати Книгу Мормона.
- Сторінка 39: Відгукніться на заклик президента Рассела М. Нельсона, адресований дорослій молоді (див. вище “Для дорослої молоді”). Як ви можете пристосувати цей заклик до себе та вашої сім'ї? Обговоріть благословення, які приходять, коли дізнаєшся більше про Спасителя.
- Сторінки 93 та 117: Коли ви будете читати виступи старійшини

Рональда А. Разбанда і старійшини Гарі Е. Стівенсона, знайдіть, як можна завжди мати Духа та як Дух допомагає вам. Визначте, як збільшити Його вплив у вашому житті.

- Сторінки 39 та 62: Президент Рассел М. Нельсон і старійшина М. Рассел Баллард заохотили членів Церкви вивчати документ “Живий Христос: Свідчення апостолів” (див. другу сторінку обкладинки). Старійшина Баллард сказав: “Розмістіть примірник [цього] послання там, де ви зможете його бачити, і виділіть час на огляд кожного висловлювання, яке знайдете у цьому натхненному свідченні про Христа”. Читайте документ “Живий Христос” усією сім'єю і обговорюйте те, про що ви дізналися.
- Сторінки 127 та 97: Старійшина Квентін Л. Кук навчав, що фундамент нашої віри будується “повільно: шар за шаром, досвід за досвідом, виклик за викликом, невдача за невдачею і успіх за успіхом”. Старійшина А. Уїтні Клейтон сказав: “Набуття хороших незначних щоденних звичок, пов'язаних з вірою, це один з найкращих способів укріпитися проти проблем життя, якими б вони не були”. Що ви можете робити кожного дня, аби зміцнити фундамент своєї віри? ■

Покажчик історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції

Далі подано перелік вибраних історій, які прозвучали у виступах на генеральній конференції і які можна використати під час особистого вивчення, на домашніх сімейних вечорах та інших уроках. Номер вказує на сторінку початку виступу.

Промовець	Історія
Ніл Л. Андерсен	(58) Президент Девід О. Мак-Кей бачить у видінні Спасителя та тих, "хто подолали світ". Старійшина Брюс Д. Портер страждає на проблеми з нирками, але долає світ своєю любов'ю до Спасителя.
Девід А. Беднар	(67) Девід А. Беднар допомагає розчарованому колишньому місіонеру.
Марк А. Брегг	(36) Вогнеборці врятували зображення Ісуса Христа з палаючого центру колу.
М. Джозеф Бро	(23) Батько М. Джозефа Бро чує мудру пораду від своєї матері. Ще юнаком М. Джозеф Бро прагне дізнатися волю Небесного Батька, готуючись віддати свого собаку. У храмі М. Джозеф Бро пізнає, що Небесний Батько піклується про нього.
Лінда К. Бертон	(12) Після того, як чоловіка Друзілли Хендрікс паралізувало, вона забезпечує свою сім'ю. Президент Товариства допомоги служить іншим, борючись з раком.
Джеральд Коссе	(75) Завдяки семінарії 30-річний Джеральд Коссе отримує підвищення. Члени приходу знаходять юнаку можливості для служіння.
Йон Гван Чої	(90) Батько Йон Гван Чої навчає його: "Не озирайся навколо, дивись вгору!" Навчаючись у класі "Сонячний промінь", Чої отримував благословення, поки його батьки служили на місії. Покликання Йон Гван Чої сімдесятиком означає, що він приділятиме менше часу своїй сім'ї, але його син радий, оскільки вони "вічна сім'я".
Л. Уїтні Клейтон	(97) Молодий єпископ радить занепокоєним членам приходу залучитися до виконання простих вчинків віри.
Везерфорд Т. Клейтон	(26) Везерфорд Т. Клейтон бачить, яку радість приносить новонароджене немовля своїй матері. Після смерті своєї матері дві дочки знаходять втіху завдяки їхній вірі у Спасителя.
Квентін Л. Кук	(127) Чотирирічний син Квентіна Л. Кука "тепер мож[е] робити все". Ще юнаком Квентін Л. Кук отримує духовне підтвердження стосовно відновленої євангелії. Залишаючись відданим, незважаючи на горе, Парлі П. Пратт зростає у мудрості й чесності.
Бонні Х. Кордон	(6) Маленький онук Бонні Х. Кордон просить прочитати більше віршів з Писань. Мир, який Бонні Х. Кордон відчуває завдяки молитві своєї матері, дає їй мужність довіряти Господу. Служачи іншим, хвора, що страждає на рак, отримує сили і мужність для боротьби зі своєю хворобою.
Велері В. Кордон	(55) Ще юнаком Велері В. Кордон бачить благословення, які отримує його сім'я завдяки сплаті десятини.
Хоакін Е. Коста	(112) Слухаючи місіонерські бесіди, Хоакін Е. Коста упокорюється і вбачає у покаянні шлях до зростання та щастя.
Генрі Б. Айрінг	(15) Смирнення членів Церкви в Австрії дозволяє Святому Духу освітити сарай, в якому вони проводили причасні збори. Завдяки Святому Духу Генрі Б. Айрінг бачить свого невгамовного сина таким, як його бачить Бог. (19) Навіть найкращі технології не замінять особистого одкровення. (82) Генрі Б. Айрінг покладається на обіцяння, що Дух буде в його серці, а ангели підтримуватимуть його, коли він виконує своє служіння у священстві.
С. Скотт Гроу	(121) Батьки С. Скотта Гроу та його дружини служать на місії. С. Скотт Гроу свідчить про духовне очищення старійшини Ніла А. Максвелла.
Джой Д. Джоунс	(87) Старший брат дотримується свого обіцяння батькам не дражнити п'ятирічну сестру.
Керол Ф. Мак-Конкі	(9) 13-річна президент класу "Вулик" у Гані допомагає своїм друзям виконувати їхню хатню роботу, щоб вони могли відвідати церкву.
Рассел М. Нельсон	(39) Дівчина з класу "Лавр" дотримується свого зобов'язання взяти участь у зборах Товариства допомоги колу, незважаючи на дискваліфікацію від участі в змаганні на рівні штату.
С. Марк Палмер	(114) Під час служіння президентом місії С. Марк Палмер навчається "поглядати" на місіонерів і любити їх так, як їх люблять Батько і Син.
Рональд А. Разбанд	(93) Служачи місіонером повного дня, Рональд А. Разбанд ногою не дає закрити двері. Після землетрусу, що стався в Еквадорі, старійшина Рональд А. Разбанд відчуває спонукання відвідати там членів Церкви і благословити їх. Як президент місії Рональд А. Разбанд заохочує місіонерів діяти за першими ж спонуканнями.
Дейл Г. Ренлунд	(29) У романі <i>Знедолені</i> співчуття єпископа вмотивовує Жана Вальжана змінити своє життя. Коли Дейл Г. Ренлунд був підлітком і жив у Європі, з ним грубо поводитися і переслідували.
Гарі Б. Сабін	(52) Бойскаут проводить ніч на холоді. Надувний мішок для биття негайно ж піднімається тому, що "він сильний всередині". Під час служби на флоті батько Гарі Б. Сабіна навчає двох своїх товаришів, які вражені його праведним прикладом.
Уліссес Соарес	(33) Місіонер повного дня поновлює своє зобов'язання старанно служити Богові, коли дізнається про смерть своєї сестри.
Гарі Е. Стівенсон	(117) Гарі Е. Стівенсон вражений уроком на домашньому сімейному вечорі, підготовленим дев'ятирічним хлопчиком. Завдяки спонуканню, юного Гарі Е. Стівенсона врятовано від гримучої змії. Завдяки спонуканню, отриманому президентом місії, місіонерів врятовано під час землетрусу в Японії. Святий Дух втішає членів сім'ї після трагічної автокатастрофи.
Дітер Ф. Ухторф	(104) Дітер Ф. Ухторф радіє завершенню будівництва Мадридського храму, Іспанія, незважаючи на те, що його не запросили на освячення. Президент Джеймс Е. Фауст радить Дітеру Ф. Ухторфу не "захоплюватися" добрим ставленням членів Церкви. Президент Дж. Рубен Кларк мол. радить новим провідникам дотримуватися правила номер шість. Колишній президент колу служить волонтером, щоб прибирати за кіньми на міському параді.

Старійшина Тейлор Г. Годой

Генеральний авторитет сімдесятник

Після декількох років свого професійного життя старійшина Тейлор Г. Годой опинився на роздоріжжі.

Він працював стоматологом, намагаючись заснувати власний бізнес і плануючи навчати стоматологічній хірургії в навчальних закладах. Але улюблений провідник священства, якому він довіряв, запросив його працювати у системі семінарій та інститутів релігії.

Це був цікавий вибір—залишити перспективну кар'єру молодого стоматолога, якого було підтримано в якості генерального авторитета сімдесятника 1 квітня 2017 року. Багато його колег дивувалися, як він міг залишити свою професію.

“Але я знав, що зробив правильний вибір”,—сказав він. Така вірна впевненість показує справжнього наведеного Церкви. Допомога іншим відкрити для себе євангелію і полюбити її стали можливістю і благословенням, що визначили його життя.

Під час своєї церковної освітньої кар'єри старійшина Годой працював в якості вчителя інституту, координатора, директора і директора ЦСО країни. Недавно він був директором семінарій та інститутів релігії Південноамериканської Північно-західної території.

Тейлор Гільермо Годой Атанасіо народився в Лімі, Перу, у 1968 році, в сім'ї Тейлора Годоя і Адалзахінди Атанасіо. Його батько помер, коли він був хлопчиком, і його улюблений вітччим, Еліас Ребаза, виховував його. Старійшина Годой приєднався до Церкви, коли йому було 17 років.

Відслуживши на місії в Північній місії в Лімі, Перу, він повернувся до свого рідного міста Арекіпа. Там він подружився з молодою жінкою, яку звали Керол Пачеко. Будучи наверненими, вони одружилися 31 травня 1994 р. в храмі у Лімі, Перу. У них двоє дітей.

Старійшина Годой має ступінь бакалавра зі стоматології, який він отримав в Католицькому університеті Санта Марії в 1993 році, і ступінь магістра з управління, який отримав у Мадридському технічному університеті в 2006 році.

Він служив єпископом, членом вищої ради, президентом колу, територіальним директором зі зв'язків з громадськістю і територіальним сімдесятником. ■

Старійшина Джоні Л. Коч

Генеральний авторитет сімдесятник

Старійшина Джоні Луїс Коч—член Церкви другого покоління з Бразилії. Його батьки, Луїс і Етелка Гаска Коч, відвідували різні місцеві церкви в перші роки свого подружнього життя, щоб знайти духовну істину.

Через кілька годин після того, як його мати промовила щиру молитву і пообіцяла Богові йти за Ним, місіонери постукали в двері його батьків. Менше ніж через шість місяців вони охрестилися.

Старійшина Коч народився у 1962 році і зростав в Жоїнівлі, штат Санта-Катарина, Бразилія. Вплив церковних провідників, таких як відданий вчитель Початкового товариства, єпископ, який ставився до нього по-батьківськи, і доблесний президент колу, допомогли йому зобов'язатися жити за євангелією.

Після служіння на місії в Бразильській Сан-Паульській Північній місії старійшина Коч вивчав статистику в Університеті Бригама Янга в Прово, штат Юта, США. “По дорозі назад у Бразилію, я відвідав приход друга, де зустрів свою майбутню дружину,—сказав старійшина Коч.—Вона підійшла до мене і спитала, чи одружений я”. Після восьми місяців залиць на великій відстані і лише 15 повних днів, проведених разом, він одружився з Ліліан Мішель Людвіг в Сан-Паульському Бразильському храмі 26 квітня 1988 року. У них двоє дітей.

Після завершення навчання в УБЯ і здобуття ступеня магістра з управління бізнесом для вищого керівництва старійшина Коч працював у сфері міжнародної логістики. Протягом 25 років він працював в різних компаніях, поки не був покликаний на служіння повного дня в Церкві.

Старійшина Коч служив єпископом, президентом колу і територіальним сімдесятником. На час, коли його покликали генеральним авторитетом сімдесятником, він служив президентом місії в Мапуту, Мозамбік.

“Моє свідчення постійно зміцнювалося завдяки духовному досвіду, який я отримав, живучи за євангелією,—сказав старійшина Коч.—Книга Мормона—один з основних елементів сили мого свідчення про Господа Ісуса Христа, Його Церкву й пророка Джозефа Сміта”. ■

Старійшина Еділсон де Паула Перрелла

Генеральний авторитет сімдесятник

Коли старійшині Еділсону де Паула Перреллі було вісім років, місіонери почали навчати його сім'ю про пророка Джозефа Сміта і відновлення євангелії.

“Навіть коли я був дитиною, я був впевнений в тому, що Джозеф Сміт дійсно бачив Бога та Ісуса Христа,—сказав старійшина Перрелла, якого підтримали в якості генерального авторитета сімдесятника 1 квітня 2017 року.—З тих пір я ніколи в цьому не сумнівався”.

Старійшина Перрелла народився в 1962 році в Гуаружі, Бразилія, на атлантичному узбережжі поблизу Сан-Паулу, в сім'ї Фіораванте і Вани де Паула Перрелла.

Два його старші брати відслужили місії. Їхній приклад, а також приклад люблячого єпископа, Анджеліно Борхес де Фрейтаса, який був його наставником в тому, як бути носієм Ааронового священства, запалили в ньому бажання служити на місії повного дня. Місіонерське служіння підтвердило для нього “реальність Бога і Його Сина, і те, що всі ми—діти Бога”.

Після служіння в Бразильській місії в Порту-Алегрі, старійшина Перрелла навчався в Університеті Бригама Янга в Прово, штат Юта, США, де здобув ступінь бакалавра з комунікації і ступінь магістра з управління бізнесом. Він працював керуючим директором в Kodak Polychrome Graphics і був партнером в Korn Ferry International. Зовсім недавно він був партнером в Caldwell Partners.

Він одружився з Елейн Фінхольдт в Сан-Паульському Бразильському храмі в грудні 1988 року. У них п'ятеро синів.

Старійшина Перрелла служив президентом філії, єпископом, членом вищої ради, радником у президентстві колу, територіальним сімдесятником та президентом Бразильської місії в Белу-Оризонті з 2009 до 2012 року.

З тих пір, як він зустрів місіонерів, його життя було мандрівкою до розуміння почуттів, які він відчував, коли був восьмирічною дитиною. Відвідування Церкви, продовження вивчення слова Бога і намагання жити за заповідями допомогли розширити його бачення, починаючи з того проблиску істини, який він отримав, коли був дитиною. “Це дійсно царство Бога на землі”,—сказав він. ■

Старійшина Джон С. Пінгрі мол.

Генеральний авторитет сімдесятник

“Моє свідчення розбудовувалося протягом певного часу, мало-помалу, через отримання відповідей на молитви, відчуття Духа під час читання Писань, покаяння і служіння Господу”,—сказав старійшина Джон С. Пінгрі мол., якого було підтримано в якості генерального авторитета сімдесятника 1 квітня 2017 року.

Він народився в Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, США в сім'ї Кармен і Джона С. Пінгрі ст. і завдячує відданості своїх батьків в допомозі формування свого життя.

“Наступного дня після мого народження мій батько написав мені листа,—сказав старійшина Пінгрі.—Він зберіг того листа, і пізніше, коли я поїхав на місію повного дня, прислав його мені. Лист містив декілька сторінок його свідчення і уроків, яких він хотів, щоб я навчився протягом мого життя. Коли я читав його, Дух свідчив мені, що те, чого мої батьки навчали мене про відновлену євангелію Ісуса Христа було істиною”.

Старійшина Пінгрі служив в іспаномовній Массачусетській Бостонській місії.

Він здобув ступені бакалавра з англійської мови і політології в Університеті Юти і ступінь магістра з управління бізнесом в Гарвардській школі бізнесу. Він одружився з Енн Пагслі в березні 1990 року, у них п'ятеро дітей.

Більшість своєї кар'єри він зосереджувався на допомозі іншим. Він був президентом організації медичної гуманітарної допомоги і віце-президентом двох компаній в галузі охорони здоров'я.

Він був президентом Техаської Х'юстонської місії з 2011 до 2014 року і служив територіальним сімдесятником, президентом колу, єпископом, президентом кворуму старійшин і вчителем інституту релігії та семінарії.

“Господь сказав: “Якщо ти бажаєш, ти станеш тим засобом, за допомогою якого творитиметься багато добра в цьому поколінні” (УЗ 11:8),—сказав старійшина Пінгрі.— Господь говорить мені: “Я можу використати тебе, щоб робити добро в житті інших людей, якщо ти дозволиш мені”. Якщо ми шукаємо можливостей, Небесний Батько використає нас, щоб допомогти комусь іншому”. ■

Старійшина Брайян К. Тейлор

Генеральний авторитет сімдесятник

Брайяна Кінга Тейлора було підтримано в якості генерального авторитета сімдесятника 1 квітня 2017 року.

Старійшина Тейлор народився в 1964 році в Огдені, штат Юта, США, в сім'ї Лоуелла Муна і Марі Кінг Тейлор. Він виріс неподалік від Кейсвілла, був четвертим з п'яти дітей в сім'ї, яка любила рибалити і займатися спортом.

Його старший брат Крейг отримував баскетбольну стипендію в Університеті штату Юта в Логані, штат Юта, і намагався вирішити, чи слід йому служити на місії або ж продовжити спортивну кар'єру в коледжі.

“Одного вечора під час вечері я сказав [йому]: “Слухай, якщо ти поїдеш на місію, то і я поїду на місію”,—пригадавав старійшина Тейлор. Обидва брати зрештою відслужили на місії; старійшина Тейлор поїхав в Іспанську Севільську місію.

До місії старійшина Тейлор грав у баскетбольній команді Університету Бригама Янга з 1982 по 1984 рік разом з Девіном Г. Дюрантом, який зараз служить членом генерального президентства Недільної школи.

Також в УБЯ він зустрів свою майбутню дружину, Джилл Фезерстоун. Вона навчала в класі “Євангельського вчення” у її студентському приході. На запрошення свого брата, старійшина Тейлор відвідав її клас і познайомився з нею. Вони закохалися одне в одного і одружилися у Солт-Лейкському храмі 30 квітня 1987 року. У них семеро дітей.

Сестра Тейлор—єдина донька з сімох дітей старійшини Вона Дж. Фезерстоуна, почесного генерального авторитета, і сестри Мерлін Фезерстоун. “Вони щиро прийняли мене і дуже добре ставилися,—сказав старійшина Тейлор про батьків своєї дружини.—Я відразу відчув їхню любов”.

Отримавши ступінь бакалавра в УБЯ, старійшина Тейлор створив кілька компаній, зокрема компанію, яка створювала програмне забезпечення для координації екстрених викликів між службами громадської безпеки.

Він служив учителем інституту, членом вищої ради, президентом Товариства молодих чоловіків приходу, президентом колу і, на момент покликання сімдесятником, президентом Техаської Далласької місії. ■

Старійшина Теніела Б. Ваколо

Генеральний авторитет сімдесятник

Починаючи з дня свого хрищення у березні 1994 року, старійшина Теніела Біу Ваколо присвятив кожний день свого життя служінню Господу.

Старійшина Ваколо народився в 1967 році на невеличкому острові Ломалома, Лау, Фіджі, в сім'ї Таніела Васа і Темалесі Буадрома Ваколо, в якій він був наймолодшим з шести дітей. “Я виріс у дуже скромній домівці, але ми були багаті любов'ю, яку мали одне до одного”,—сказав він.

У віці 12 років старійшина Ваколо залишив батьківський дім, щоб навчатися в інтернаті, в якому було понад 500 юнаків віком від 12 до 19 років. “Там я отримав важливі уроки,—сказав він.—Саме там я навчився самодисципліни”.

Він більше року зустрічався з Анітою Хербертою Моімої, яка була новонаверненою. Вони одружилися в Суві, Фіджі, 22 серпня 1987 року.

Навернення старійшини Ваколо не сталося за одну ніч, і протягом перших восьми років подружнього життя він зустрічався з багатьма місіонерами. “Я пройшов усі [місіонерські] бесіди чотири рази за вісім років,—сказав він.— Мене навчали 24 місіонери”.

Але просте запитання одного з тих місіонерів про назву Церкви змінило його ставлення до хрищення. “Церква повинна бути названа ім'ям Того, чия вона є,—сказав він.— То був вирішальний момент для мене”.

Старійшина Ваколо і його дружина запечаталися у храмі в Нукуалофа, Тонга, в 1995 році. У них двоє дітей.

Можливості для служіння з'явилися одразу ж після хрищення. Через два тижні після хрищення його було покликано в президентство Товариства молодих чоловіків приходу, а також бути вчителями семінарії разом зі своєю дружиною. Менш, ніж через рік, він прийняв покликання служити президентом філії. Пізніше він служив радником у президентстві колу, президентом колу і територіальним сімдесятником. На момент свого покликання генеральним авторитетом сімдесятником він був президентом Арканзаської Літа-Рокської місії.

Старійшина Ваколо вивчав менеджмент і державне управління та здобув ступінь магістра з менеджменту. Недавно він працював керівником церковного сервіс-центру в Фіджі. ■

Джин Б. Бінгем

Генеральний президент
Товариства допомоги

Сестра Джин Б. Бінгем жила в кількох різних місцевостях у Сполучених Штатах, і вона вдячна за те, що євангелія дає відчуття стабільності, коли навколо все змінюється.

Вона народилася в Прово, штат Юта, США, у 1952 році, в сім'ї Роберта і Едіт Джой Беррус, і зростала разом з шістьма сестрами і двома братами. Вона відвідувала початкову школу в Техасі та Міннесоті, США, а закінчила середню школу в Нью-Джерсі. Вона та її брати і сестри були єдиними учнями СОД у школах, де вони навчалися, поки не переїхали до Нью-Джерсі, де вона з радістю помітила дівчину зі свого нового приходу у своєму класі.

Вона уклала шлюб з Брюсом Бінгемом у храмі Прово, штат Юта, 22 грудня 1972 року, і після цього вони переїхали до Іллінойсу, щоб він міг продовжити навчання.

У брата і сестри Бінгем народилося двоє дітей, і вони називають своїми рідними й інших дітей, яких всиновили. Вона здобула ступінь кандидата в бакалаври за фахом "сімейне життя", а коли їхня наймолодша дитина стала відвідувати середню школу, вона повернулася до навчання і здобула ступінь магістра з викладання.

Перше покликання в Товаристві допомоги сестра Бінгем отримала невдовзі після народження своєї першої дитини. "Мене покликали проводити уроки з навчання навичкам материнства. Це була чудова можливість навчатися на прикладі інших сестер, а також з підручника".

Сестра Бінгем багато подорожувала під час свого служіння членом головного управління Початкового товариства і радником у генеральному президентстві Початкового товариства. Вона бачила які випробування і які благословення приносить членство в Церкві у територіях по всьому світу.

Вона сподівається, що сестри з Товариства допомоги бачитимуть добро одна в одній. "Порівнювати себе з іншими—це спокуса, марнування часу і протилежність тому, що для нас хоче Небесний Батько". Вона каже, що Товариство допомоги надає кожній сестрі можливість набутися розуміння того, ким вона є у вічній перспективі. "Зосереджуючи своє життя на Ісусі Христі, ми дійсно пізнаємо, ким ми є",— сказала вона. ■

Шерон Юбенк

Перший радник у генеральному
президентстві Товариства допомоги

Коли Шерон Юбенк почала працювати в Гуманітарній службі СОД, вона стала свідком страждань, смутку і горя, і через це їй було важко виконувати свою роботу. Через молитву вона усвідомила, що хоча вона й може допомагати Господу дбати про Його дітей, не на ній лежить відповідальність за це горе. "Головним керівником є Ісус Христос. Він нестиме цей тягар. Вони—Його люди, і Він чує їхні молитви та відповідає на них". Завдяки тій відповіді вона знов змогла вирушати на допомогу і служити.

Через кілька років сестра Юбенк, вже як директор Благодійної організації СОД—гуманітарної організації Церкви—по всьому світу доставляла допомогу нужденним і навчала їх самозабезпеченню.

Підтримана 1 квітня 2017 року як член генерального президентства Товариства допомоги, вона продовжить своє служіння директором Благодійної організації СОД. Між Благодійною організацією СОД і Товариством допомоги існує "важливий зв'язок",—пояснила вона,—оскільки члени генерального президентства Товариства допомоги входять до складу ради директорів Благодійної організації СОД. Її обов'язки в обох організаціях зміцнюватимуть цей зв'язок.

Шерон народилася в 1963 році в Реддінгу, штат Каліфорнія, США, і є найстаршою дитиною з сімох в сім'ї Марка і Джин Юбенк. Сестра Юбенк виросла в Баунтіфулі, штат Юта, США, на 10-акровій (4 га) ділянці землі, де діти Юбенків збирали абрикоси, ремонтували розбризкувачі і жили неподалік від гір Юти.

Сестра Юбенк здобула ступінь бакалавра з англійської мови та історії в Університеті Бригама Янга в Прово, штат Юта, і служила місіонером в Фінляндській Гельсінкській місії.

Окрім роботи в церковному відділі з питань благополуччя, сестра Юбенк працювала в Капітолії у Вашингтоні, округ Колумбія, США, була співвласницею невеличкої компанії і жила за кордоном в Японії та Франції.

При кожній нагоді вона виявляла віру, і це допомогло їй опанувати навички, які вона використовує сьогодні, дало змогу зустрітися з чудовими людьми як в Церкві, так і поза нею, і сповнило любов'ю до культур, мов і страв світу та вдячністю за них. ■

Рейна І. Ебурто

Другий радник у генеральному президентстві Товариства допомоги

Сестра Рейна І. Ебурто народилася в Манагуа, Нікарагуа, в сім'ї Ноел Бланко і Делба Кардозу в 1963 році. “Мої батьки завжди тяжко працювали, щоб мати змогу забезпечити нас,—сказала сестра Ебурто.— У мене було дуже щасливе дитинство”.

Трохи за північ 23 грудня 1972 року, коли їй було дев'ять років, в Манагуа стався землетрус. “Мене врятували якісь меблі, що знаходилися позаду мене, але мої ноги придавило”. Почувши її крики та крики її матері, сусіди прийшли, аби витягти їх із зруйнованого саманного будинку. Серед уламків вони знайшли тіло її старшого брата в ліжку поруч з нею. “Матеріальні речі є такими тимчасовими, а найважливіше—це наша сім'я”,—сказала вона.

Коли їй було 21 рік, сестра Ебурто емігрувала до Сполучених Штатів зі своєю сім'єю. Коли вони жили в Сан-Франциско, штат Каліфорнія, її познайомили з місіонерами, і вона вирішила прийти до Церкви. “Щойно я зайшла в ту будівлю, то змогла відчуті Духа. То була конференція колу, і я відчувала, що кожне послання було призначене для мене”,—сказала вона. Вона охристілася в 1989 році.

У той час вона зустріла Карлоса Ебурто, і вони стали друзями. Вони підтримували зв'язок, навіть коли сестра Ебурто переїхала до Орему, штат Юта. Вони одружилися у храмі Джордан-Рівер в Юті 8 травня 1993 року. У них троє дітей.

Сестра Ебурто, яку підтримали в якості члена генерального президентства Товариства допомоги 1 квітня 2017 року, працювала в перекладацькій галузі більше 25 років, включаючи такі компанії як Novell Inc. і Lemoine International. Вона разом з чоловіком володіє невеличким перекладацьким бюро. Вона чотири роки вивчала промислову інженерію в Центральноамериканському університеті в Манагуа, Нікарагуа, і здобула ступінь асистента з інформатики в коледжі Юта-Веллі-Стейт у 1997 році.

Сестра Ебурто служила в багатьох церковних покликаннях, в т.ч. членом головного управління Початкового товариства. ■

Крістіна Б. Франко

Другий радник у генеральному президентстві Початкового товариства

У молодому віці сестра Крістіна Б. Франко дізналася, що, якщо у неї виникло запитання, то вона може звернутися до Небесного Батька в молитві за відповіддю.

“Я пам'ятаю, як пішла до мами, коли мені було, здається, 11 років і поставила їй доктринальне запитання,—сказала вона.—Вона відповіла на моє запитання, але сказала: “Тобі не потрібно вірити мені на слово”. Тож я помолилася і спитала мого Небесного Батька, чи то правда”.

На її молитву прийшла відповідь, і з того часу вона знала, що в неї є Небесний Батько, який любить її і відповідь на її молитви.

Крістіна Беатріс Фрага, яка була підтримана в якості члена генерального президентства Початкового товариства 1 квітня 2017 року, народилася в 1958 році в сім'ї Уго Р. і Марії А. Годой Фрага в Буенос-Айресі, Аргентина.

Коли їй було три роки, місіонери постукали в двері її батьків. Після вивчення і відвідування Церкви протягом восьми місяців, подружня пара приєдналася до Церкви і почала виховувати свою сім'ю в євангелії. У Початковому товаристві вона зустріла Родолфо С. Франко, дитину, яка пізніше стала її найкращим другом.

Коли їй було 18 років, сім'я сестри Франко переїхала до Юти, США. У той час вони з Родолфо знали, що хочуть одружитися, але Родолфо був зобов'язаний відслужити певний період часу в Аргентинській армії. Вони писали одне одному листи, і коли він закінчив свою службу в армії, вони одружилися в Солт-Лейкському храмі 15 грудня 1978 року. У них троє синів.

Йдучи стопами батька сестри Франко, годинникаря, подружня пара працювала в годинниковій крамниці в Солт-Лейк-Сіті майже три десятиліття.

Сестра Франко служила у багатьох церковних покликаннях. Вона служила членом головного управління Початкового товариства з 2005 до 2010 року. На той час, коли її покликали служити в генеральному президентстві Початкового товариства, вона служила зі своїм чоловіком, який очолював Аргентинську місію в Ресистенсії. ■

Мета Товариства допомоги

Товариство допомоги перефразувало твердження про свою мету. Зараз вона звучить так: “Товариство допомоги допомагає підготувати жінок до благословень вічного життя шляхом збільшення їхньої віри в Небесного Батька та Ісуса Христа і Його Спокуту, зміцнюючи окремих людей, сім’ї та домівки через виконання обрядів та укладання завітів і працюючи в єдності, щоб допомогати нужденним”.

Це твердження відображає додаткові ідеї, які допоможуть жінкам-святим останніх днів зрозуміти своє божественне походження, вічну роботу і мету кожної сестри в Товаристві допомоги. ■

Оголошено про нові покликання

Під час генеральної конференції були оголошені покликання шести нових генеральних авторитетів сімдесятників, нового генерального президентства Товариства допомоги і реорганізацію генерального президентства Початкового товариства.

Покликано служити в якості генеральних авторитетів сімдесятників старійшину Тейлора Г. Годоя, старійшину Джоні Л. Коча, старійшину Еділсона де Пауда Перреллу, старійшину Джона С. Пінтрі мол., старійшину Брайяна К. Тейлора і старійшину Теніела Б. Ваколо.

Джин Б. Бінгем буде служити в якості генерального президента

Товариства допомоги, з Шерон Л. Юбенк в якості першого радника та Рейною І. Ебурто в якості другого радника. До цього покликання сестра Бінгем служила першим радником в генеральному президентстві Початкового товариства. Було оголошено, що Бонні Х. Кордон, яка служила другим радником у генеральному президентстві Початкового товариства, буде служити в якості першого радника, а Крістіна Б. Франко—в якості другого радника.

Їх біографії знаходяться, починаючи зі с. 135. Було також оголошено про покликання 36 територіальних сімдесятників (див. сторінку 44). ■

Оголошено про п'ять нових храмів

Президент Томас С. Монсон оголосив про будівництво п'яти нових храмів, що знаходяться в наступних містах:

Бразилія, Бразилія Бразильський храм в м. Бразилія буде 10-м храмом у Бразилії, включаючи шість діючих храмів і три, про які було раніше оголошено або які зараз зводяться. Окрім Сполучених Штатів і Мексики, більше, ніж у будь-якій іншій країні, святих останніх днів (понад 1,3 мільйони) живе в Бразилії. Населення Бразилії складає понад 211 мільйонів.

Велика Маніла, Філіппіни. Цей храм буде другим в Манілі і четвертим на Філіппінах. Близько 750000 святих останніх днів живуть на Філіппінах, населення яких—104 мільйони.

Найробі, Кенія. Храм служитиме більш ніж 30000 членам Церкви в східній Африці, включаючи 13000 членів Церкви в Кенії, населення якої—48 мільйонів. Це збільшить до 8 кількість діючих храмів, які зводяться або про будівництво яких в Африці було оголошено.

Покателло, штат Айдахо, США. Храм в Покателло, штат Айдахо буде шостим храмом в Айдахо, штат, в якому живуть приблизно 450000 святих останніх днів, населення штату—1,7 мільйонів.

Саратога-Спрінгс, штат Юта, США. Цей храм буде знаходитися в одному з найбільш швидко зростаючих районів Юти і буде 18-м храмом у штаті. Юта, де знаходиться Головне управління Церкви, налічує 2,1 мільйони членів Церкви, населення штату—приблизно 3,1 мільйони.

П'ять оголошених храмів збільшить загальну кількість діючих храмів

(155) і храмів, про будівництво яких було оголошено або які зводяться/на реконструкції (27) до 182 храмів по всьому світу.

З жовтневої генеральної конференції 2016 року були освячені: Колорадський храм в Форт-Коллінс, Вайомінгський храм в Стар-Веллі і Хартфордський Коннектикутський храм в США, а також повторно освячено храм в Суві, Фіджі.

Майбутні заплановані освячення вказані нижче:

ХРАМ	ДАТА ОСВЯЧЕННЯ
Париж, Франція	21 травня 2017 року
Айдахо-Фоллз, штат Айдахо (США)	4 червня 2017 року (повторне освячення)
Тусон, штат Аризона (США)	13 серпня 2017 року
Меридіан, штат Айдахо (США)	19 листопада 2017 року
Сідар-Сіті, штат Юта (США)	10 грудня 2017 року

Розпочалося будівництво: Вінніпегського Манітобського храму (Канада), храму в Кіншасі, Демократична Республіка Конго, Колумбійського храму в Барранкілі, храму в Арекіпа, Перу, і Бразильського храму в Ріо-де-Жанейро.

Також варто зазначити, що зведення Римського Італійського храму продовжується і статуї Ісуса Христа та перших Дванадцятьох апостолів було розміщено в Центрі для відвідувачів, а статую ангела Моронія помістили на шпиль. ■

Оновлена та інша інформація знаходиться на сайті temples.lds.org.

Шлях до освіти

Перше Президентство оголосило про створення нової всесвітньої освітньої організації в Церкві, яка називається Всесвітня програма BYU–Pathway. Нова організація почне свою роботу 1 травня 2017 року. Організація забезпечить освітні можливості тим, хто не може їх отримати будь-яким іншим способом.

“Pathway—це міст до світу навчання он-лайн на рівні коледжу і шлях до можливостей для успішного життя”,—сказав президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник в Першому Президентстві. ■

Більше інформації знаходиться на сайті pathway.lds.org.

Всесвітнє священнослу- жіння апостолів продовжується

Пороки та апостоли продовжують священнослужити по всьому світу (див. УЗ 107:23).

Протягом останніх шести місяців:

У трансляції Face to Face (Лицем до лиця), яка проводилася в **Пальмірі, штат Нью-Йорк, США**, президент Генрі Б. Айрінг і старійшина Джеффри Р. Холланд заохочували молодь Церкви отримати особисте свідчення. “Дізнайтеся для самих себе, що це істина”,—сказав президент Айрінг.

У **Мексикі** президента Рассела М. Нельсона було представлено в національній Палаті депутатів (нижча палата Конгресу), і Церкву похвалили за все те добро, що вона зробила для захисту релігійної свободи і зміцнення сімей. Президент Нельсон також зустрівся з членами Церкви й місіонерами і сказав, що члени Церкви є “активною силою добра в своїх громадах”.

В **Аризоні, США**, старійшина Даллін Х. Оукс заохочував членів Церкви захищати свою релігійну свободу. (Більше інформації знаходиться на сайті **religiousfreedom.lds.org**).

Президент Дігер Ф. Ухтдорф говорив з членами Церкви філії в Парліс-Крік, які розмовляють на суахілі, в **Солт-Лейк-Сіті, штат Юта, США**. Багато членів філії—біженці з африканських країн, президент Ухтдорф і сам двічі був біженцем. “Завжди пам’ятайте, що, де б ви не

За годинниковою стрілкою, зверху зліва: старійшина Беднар відвідує членів Церкви на Філіппінах; президент Рассел М. Нельсон зустрічається з членами Палати депутатів (нижчої палати Мексиканського Конгресу), щоб обговорити релігійну свободу; видатне зібрання мормонських і юдейських провідників зі США відвідує прем’єр-міністра Ізраїлю Бен’ямін Нетаньяху; старійшина Стівенсон вітає дорослого молодого чоловіка, який служить радником на конференції “Заради зміцнення молоді” в Урузвай; молодь відвідує трансляцію наживо зі старійшиною Холландом і президентом Айрінгом у Пальмірі, штат Нью-Йорк, США; старійшина і сестра Ренлунд вітають сестер на зборах в Тонга; старійшина Разбанд відвідує дитячу лікарню для хворих на рак в м. Гватемала, Гватемала.

були, євангелія—це дім”,—сказав він.

Старійшини М. Рассел Баллард і Д. Тодд Крістоферсон відвідали церемонію висвячення нового єпископа в Римо-Католицькій Діоцесії в Солт-Лейк-Сіті і привітали його від імені громади.

На **Святій землі** старійшина Холланд і старійшина Квентін Л.

Кук приєдналися до делегації провідників святих останніх днів і юдейських сановників з США, які зібралися в історичному місці в **Єрусалимі**, щоб відсвяткувати 175-у річницю освячення землі, як місця збирання юдейського народу, старійшиною Орсоном Хайдом (1805–1878).

Старійшина Холланд також відвідав членів Церкви і місіонерів в **Японії, Кореї і Гуамі**, де “ми могли запевнити їх, що [яскраве] майбутнє настане”, — сказав він. Він відмітив, що загальнонаціональні трансляції духовних вечорів наживо “надали нам більше можливостей для поширення наших послань”, з’єднаючи десятки тисяч членів Церкви.

Е **Нью-Йорку, США**, старійшина Девід А. Беднар взяв участь у форумі присвяченому шлюбу, заявивши, що одним з найбільших завдань сьогодні, щодо якого різноманітні релігії мають об’єднатися, — це допомогти людям зрозуміти справжнє значення і мету шлюбу.

Відвідуючи святих останніх днів в **Японії і Кореї**, старійшина Беднар сказав, що Церква повільно, але поступово зростає в Азії. “Не можна не дивуватися старанності, благодаті і вірності цих святих останніх днів”, — сказав він. Старійшина Беднар також звернувся до тисяч членів Церкви і навчав місіонерів у 7 з 21 місії Церкви на **Філіппінах**.

У **Мексикі** старійшина Ніл Л. Андерсен радив членам Церкви долати перешкоди, які не дають їм відвідувати храм, святити день Суботній і зміцнювати сімейні стосунки. Він запросив їх більше наблизитися до Христа у своєму житті.

Старійшина Квентін Л. Кук відвідав **Філіппіни** через 20 років після того, як служив там новопокликаним генеральним авторитетом. Він сказав, що Церква на Філіппінах з тих пір збільшилась вдвічі. “Там, де були філії, — сказав він, — зараз знаходяться коли. Діти, яких ми тоді знали, зараз — колишні місіонери. Колишні місіонери — тепер президенти колів. Це так неймовірно бачити зростання цієї Церкви”.

У **Болівії і Перу** старійшина Кук радив членам Церкви зосереджуватися на вірі в Господа Ісуса Христа. Він сказав, що молодь, одружена і не одружена, є винятковою і демонструє любов до Спасителя та Його спокути і воскресіння.

Перебуваючи у **Західноафриканській території** старійшина Гарі Е. Стівенсон сказав, що його візит надав йому можливість помірковувати над любов’ю і радістю, які святи останніх днів знаходять в євангелії, незважаючи на “випробування і лихо”, з якими вони стикаються.

Пізніше в **Уругваї, Чилі і Аргентині** старійшина Стівенсон виступав на конференції “Заради зміцнення молоді”. Він сказав, що багато молодих людей “приймають рішення служити на місії і залишатися стійкими в прагненні одружитися в храмі і ... [здобути] вищу освіту”.

Старійшина Рональд А. Разбанд радив членам Церкви і місіонерам в **Центральноамериканській території** залишатися вірними своїм завітам і звертатися до Господа в неспокойні часи. Він відвідав дитячу лікарню для хворих на рак у **Гватемалі**, звернувся з програмною промовою на спонсорованому Церквою симпозиумі щодо релігійної свободи в **Сальвадорі** і зустрівся з президентом **Нікарагуа**.

У **Тонга** старійшина Дейл Г. Ренлунд зустрівся з королевою та іншими членами королівської сім’ї. Він також відвідав **Австралію і Нову Зеландію**, де члени Церкви попросили його передати їхню любов Президенту Томасу С. Монсону. ■

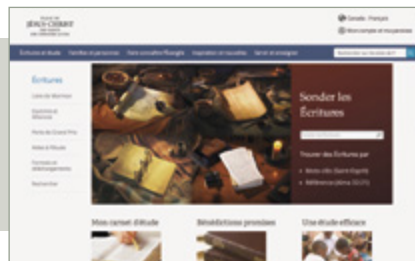
Найостаннішу інформацію про священнослужіння цих провідників Церкви можна знайти на їхніх особистих сторінках у Facebook та на сайті prophets.lds.org.

Кращі місіонери, кращі вчителі

Майже 71000 старійшин і сестер у 422 місіях взяли участь у навчанні під час всевітньої трансляції, темою якої було: як стати кращими місіонерами і кращими вчителями. Зміни, схвалені Першим Президентством і Кворумом Дванадцятьох Апостолів, були оголошені під час навчання. Новий розклад дня дозволить більшу гнучкість у тому, як місіонери використовують свій час і надасть більше можливостей для пристосування до умов району, в якому вони служать.

Мета більш гнучкого розкладу — допомогти місіонерам працювати більш плідно, ставити більш натхненні цілі, ефективніше планувати, бути здоровішими і краще використовувати свою свободу вибору для прийняття правильних рішень щодо використання свого часу. Це також дозволить їм більше часу витратити для роботи.

Інша зміна, про яку було оголошено, — це зменшення кількості “основних показників”, які місіонери використовують для звітування про свою роботу. Місіонерам нагадали, що всі принципи в посібнику “*Проповідайте Мою євангелію*” є важливими і їх слід застосовувати. ■

Нова продукція і нові матеріали

Ось короткий перелік нової продукції та нових матеріалів, які Церква недавно зробила доступними.

Історії з Писань і розмальовки.

Щоб заохотити вивчення Писань для окремих людей і сімей, Церква видає нові матеріали з історіями з Писань, починаючи з серії розмальовок для дітей віком 2–8 років. Безкоштовні примірники у форматі PDF знаходяться на сайті scripturestories.lds.org, а друковані примірники можна замовити на сайті store.lds.org і в центрах Розподільчої служби.

Розмальовки будуть перекладені тими мовами, на яких існують видання Писань СОД. Перекладені примірники будуть доступні протягом 2017 року, починаючи з іспанської, португальської, французької, японської, корейської, китайської (традиційної), німецької, російської та італійської мов.

Писання. Перше Президентство оголосило про Трикнижне видання Писань французькою мовою, яке буде доступне на сайті ecritures.lds.org і в мобільному додатку “Евангельська бібліотека”. Переклад включає незначне перефразування в одній з причасних молитов. Вони також оголосили, що хорватський переклад Трикнижного видання доступний он-лайн. Друковані примірники Трикнижного видання хорватською, російською та ісландською мовами також недавно стали доступними.

Допомога сім'ям, які зіткнулися з проблемою потягу до осіб своєї статі. Щоб допомогти членам Церкви

чутливо і вдумливо реагувати, коли вони стикаються з проблемою потягу до осіб своєї статі серед членів своєї сім'ї, серед інших членів Церкви або де-інде, матеріали включають новий сайт mormonandgay.lds.org та оновлений Gospel Topic стосовно потягу до осіб своєї статі (англійською), в т.ч. найпоширеніші запитання і вчення Церкви.

Оновлений додаток “Евангельська бібліотека”. Недавно вийшло важливе оновлення для iOS і Android додатку, який використовується членами Церкви по всьому світу для вивчення Писань, виступів на конференціях та інших матеріалів. У версії 4 засоби навчання є більш інтуїтивними, опції і функціональність більш об'єднані, а також доступні нові навчальні відео. Оскільки весь контент тепер можна анотувати, ви можете виділяти, додавати коментарі, поєднувати, відмічати і організувати весь контент в блокнотах. Ви також можете анотувати відео, заголовки розділів Писань і допомоги для навчання, списки різних уроків посібників, гімнів і пісень Початкового товариства й багато чого іншого.

Оновлений додаток “Засоби СОД”. Версія 3.2.0 мобільного додатку “Засобів СОД” полегшує відвідування храму. Додані опції дозволяють членам Церкви бачити їхній храм, знаходити п'ять найближчих храмів, зв'язуватися з храмом або дізнаватися, коли планується його закриття, і нагадувати собі, що термін дії рекомендації добігає кінця. ■

Навчати, як навчав Спаситель

“Ми всі хочемо навчати, як навчав Ісус,—сказав старійшина Холланд з Кворуму Дванадцятих Апостолів під час всесвітньої трансляції для вчителів 5 листопада 2016 року.—Його навчання було простим, безпосереднім і сильним”.

Старійшина Холланд сказав, що посібник “Навчати, як навчав Спаситель” допомагає покращити навчання в Церкві. Так само, як і збори ради вчителів і навчання нових вчителів, про які говорилося під час трансляції. Трансляція доступна 10 мовами на сайті teach.lds.org, разом з різноманітними відео та іншими матеріалами для покращення навчання. ■

СІМ'Я

ПРОГОЛОШЕННЯ СВІТОВІ

ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО І РАДА ДВНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ ЦЕРКВИ ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

МИ, ПЕРШЕ ПРЕЗИДЕНТСТВО І РАДА ДВНАДЦЯТЬОХ АПОСТОЛІВ ЦЕРКВИ ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ, УРОЧИСТО ПРОГОЛОШУЄМО, ЩО ШЛОБ МІЖ ЧОЛОВІКОМ І ЖІНКОЮ ВСТАНОВЛЕНО БОГОМ І ЩО СІМ'Я Є ЦЕНТРАЛЬНОЮ ЧАСТИНОЮ ТВОРЦЕВОГО ПЛАНУ ДЛЯ ВІЧНОЇ ДОЛІ ЙОГО ДІТЕЙ.

УСІ ЛЮДИ—ЧОЛОВІКИ Й ЖІНКИ—СТВОРЕНІ ЗА ОБРАЗОМ БОГА. КОЖНА ЛЮДИНА Є УЛЮБЛЕНИМ ДУХОВНИМ СИНОМ АБО УЛЮБЛЕНОЮ ДУХОВНОЮ ДОЧКОЮ НЕБЕСНИХ БАТЬКІВ І, БУДУЧИ ТАКОЮ, МАЄ БОЖЕСТВЕННУ ПРИРОДУ І ДОЛЮ. СТАТЬ Є НЕВІД'ЄМНОЮ ВЛАСТИВІСТЮ ДОЗЕМНОЇ, СМЕРТНОЇ Й ВІЧНОЇ ОСОБИСТОСТІ ТА ЇЇ ПРИЗНАЧЕННЯ.

У ДОЗЕМНОМУ ЦАРСТВІ ДУХОВНІ СИНИ Й ДОЧКИ ЗНАЛИ БОГА ЯК СВОГО ВІЧНОГО БАТЬКА, ПОКЛОНЯЛИСЯ ЙОМУ І ПРИЙНЯЛИ ЙОГО ПЛАН, ЗА ЯКИМ ЙОГО ДІТИ МОГЛИ ОТРИМУВАТИ ФІЗИЧНІ ТІЛА Й НАБУВАТИ ЗЕМНОГО ДОСВІДУ, ЩОБ РОЗВИВАТИСЯ В ДОСКОНАЛІСТЬ І ЗРЕШТОЮ РЕАЛІЗУВАТИ СВОЮ БОЖЕСТВЕННУ ДОЛЮ СПАДКОЄМЦІВ ВІЧНОГО ЖИТТЯ. БОЖЕСТВЕННИЙ ПЛАН ШАСТЯ НАДАЄ МОЖЛИВІСТЬ ПРОДОВЖЕННЯ СІМЕЙНИХ СТОСУНКІВ ПІСЛЯ СМЕРТІ. СВЯЩЕННІ ОБРЯДИ Й ЗАВІТИ, ЯКІ МОЖНА ОТРИМАТИ У СВЯТИХ ХРАМАХ, ДАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ЛЮДЯМ ПОВЕРНУТИСЯ В ПРИСУТНІСТЬ БОГА, А СІМ'ЯМ—ОБ'ЄДНАТИСЯ НАВІЧНО.

ПЕРША ЗАПОВІДЬ, ЯКУ БОГ ДАВ АДАМОВІ ТА ЄВІ, СТОСУВАЛАСЯ ЗДАТНОСТІ БУТИ БАТЬКАМИ, ЯКУ ВОНИ МАЛИ ЯК ЧОЛОВІК І ДРУЖИНА. МИ ПРОГОЛОШУЄМО, ЩО БОЖА ЗАПОВІДЬ ЙОГО ДІТЯМ,— РОЗМНОЖУВАТИСЯ І НАПОВНЮВАТИ ЗЕМЛЮ—ЗАЛИШАЄТЬСЯ В СИЛІ. БІЛЬШ ТОГО, МИ ПРОГОЛОШУЄМО, ЩО БОГ ЗАПОВІДАВ, АБИ СВЯЩЕННА СИЛА ПОРОДЖЕННЯ ЗАСТОСОВУВАЛАСЯ ТІЛЬКИ ЧОЛОВІКОМ І ЖІНКОЮ, ЗАКОННО ОДРУЖЕНИМИ ЯК ЧОЛОВІК І ДРУЖИНА.

МИ ПРОГОЛОШУЄМО, ЩО ШЛЯХ, ЯКИМ СТВОРЮЄТЬСЯ СМЕРТНЕ ЖИТТЯ, ВСТАНОВЛЕНО БОГОМ. МИ СТВЕРДЖУЄМО СВЯЩЕННІСТЬ ЖИТТЯ І ЙОГО ВАЖЛИВІСТЬ У БОЖОМУ ВІЧНОМУ ПЛАНІ.

ЧОЛОВІК І ДРУЖИНА МАЮТЬ УРОЧИСТУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЛЮБИТИ ОДНЕ ОДНОГО І СВОЇХ ДІТЕЙ І ПІКЛУВАТИСЯ ОДНЕ ПРО ОДНОГО, А ТАКОЖ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ. “ДІТИ—СПАДЩИНА ГОСПОДНЯ” (Псалми 127:3). “Батьки мають священний обов'язок

виховувати своїх дітей у любові й праведності, забезпечувати їхні фізичні й духовні потреби і вчити їх любити один одного й служити один одному, дотримуватися заповідей Божих і бути законопослушними громадянами, де б вони не жили. Чоловіки і дружини—матері й батьки—будуть відповідати перед Богом за виконання цих обов'язків.

СІМ'Ю ВСТАНОВЛЕНО БОГОМ. ШЛОБ МІЖ ЧОЛОВІКОМ І ЖІНКОЮ Є НЕВІД'ЄМНОЮ ЧАСТИНОЮ ЙОГО ВІЧНОГО ПЛАНУ. ДІТИ МАЮТЬ ПРАВО НАРОДЖУВАТИСЯ В ЛОНІ ШЛОБУ І ВИХОВУВАТИСЯ БАТЬКОМ І МАТЕР'Ю, ЯКІ З ЦІЛКОВИТОЮ ВІРНІСТЮ ШАНУЮТЬ ШЛОБНІ ОБІТНИЦІ. ШАСТЯ В СІМЕЙНОМУ ЖИТТІ НАЙПЕВНІШЕ ДОСЯГАЮТЬ, КОЛИ ВОНО ЗАСНОВАНО НА ВЧЕННЯХ ГОСПОДА ІСУСА ХРИСТА. ШАСТЛИВІ ШЛОБИ Й СІМ'І ЗАСНОВУЮТЬСЯ Й ЗБЕРІГАЮТЬСЯ НА ПРИНЦИПАХ ВІРИ, МОЛИТВИ, ПОКАЯННЯ, ПРОЩЕННЯ, ПОВАГИ, ЛЮБОВІ, СПІВЧУТТЯ, ПРАЦІ, А ТАКОЖ ЗДОРОВОГО ВІДПОЧИНКУ. ЗА БОЖЕСТВЕННИМ ЗАДУМОМ, БАТЬКО МАЄ ГОЛОВУВАТИ НАД СВОЄЮ СІМ'ЄЮ В ЛЮБОВІ Й ПРАВЕДНОСТІ; ВІН ВІДПОВІДАЄ ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВОЄЇ СІМ'І ВСІМ НЕОБХІДНИМ ТА ЇЇ ЗАХИСТ. МАТИ В ПЕРШУ ЧЕРГУ ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА ВИХОВАННЯ ЇХНІХ ДІТЕЙ. ЯК РІВНОПРАВНІ ПАРТНЕРИ, МАТЕРІ Й БАТЬКИ ЗОВОБ'ЯЗАНІ ДОПОМАГАТИ ОДИН ОДНОМУ У ВИКОНАННІ ЦИХ СВЯЩЕННИХ ОБОВ'ЯЗКІВ. НЕДІЄЗДАТНІСТЬ, СМЕРТЬ ЧИ ІНШІ ОБСТАВИНИ МОЖУТЬ ВИКЛИКАТИ НЕОБХІДНІСТЬ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ АДАПТАЦІЇ. БЛИЗЬКІ РОДИЧІ МАЮТЬ НАДАВАТИ ПІДТРИМКУ, ЯКЩО В ЦЬОМУ ВИНИКАТИМЕ НЕОБХІДНІСТЬ.

МИ ПОПЕРЕДЖАЄМО, ЩО ОСОБИ, ЯКІ ПОРУШУЮТЬ ЗАВІТИ ЦНОТЛИВОСТІ, ЯКІ ЖОРСТОКО ПОВОДЯТЬСЯ ЗІ СВОЇМ ПОДРУЖЖАМ АБО ДІТЬМИ, ЯКІ НЕ ВИКОНУЮТЬ СВОЇХ СІМЕЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ, ОДНОГО ДНЯ БУДУТЬ ВІДПОВІДАТИ ЗА ЦЕ ПЕРЕД БОГОМ. БІЛЬШ ТОГО, МИ ПОПЕРЕДЖАЄМО, ЩО РУЙНУВАННЯ СІМ'І ПРИНЕСЕ ОКРЕМИМ ЛЮДЯМ, СУСПІЛЬСТВАМ І НАРОДАМ БІДИ, ЯКІ ПРОВІЩАЛИ ДАВНІ Й СУЧАСНІ ПРОРОКИ.

МИ ЗАКЛИКАЄМО СВІДОМИХ ГРОМАДЯН ТА ВІДПОВІДАЛЬНИХ УРЯДОВИХ СЛУЖБОВЦІВ УСЬОГО СВІТУ СПРИЯТИ ЗАХОДАМ, СПРЯМОВАНИМ НА ЗБЕРЕЖЕННЯ І ЗМІЦНЕННЯ СІМ'І ЯК ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ СПОЛУКИ СУСПІЛЬСТВА.

Це проголошення було зачитано Президентом Гордоном Б. Хінклі, як частину його звернення на генеральних зборах Товариства допомоги, які відбулися 23 вересня 1995 року у Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США.

“Ми живемо у часи великих проблем і злочестивості. Що захистить нас від гріха та зла, які набули такого поширення у сьогоденному світі?”,—запитав Президент Томас С. Монсон під час 187-ї річної генеральної конференції Церкви. “Я проголошую, що міцне свідчення про нашого Спасителя, Ісуса Христа і Його євангелію допоможе нам знайти безпеку. . . . Я благаю кожного з нас вивчати з молитвою Книгу Мормона і обмірковувати її вчення щодня. Якщо ми будемо робити це, ми зможемо чути голос Духа, аби протистояти спокусам, подолати сумніви і страх й отримати допомогу з небес у нашому житті”.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

